

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + Keep it legal Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at http://books.google.com/

.

.

.

• .• • .

Lyra Graca:

SPECIMENS

OF THE

GREEK LYRIC POETS,

FROM

CALLINUS TO SOUTSOS.

EDITED,

WITH CRITICAL NOTES, AND A BIOGRAPHICAL INTRODUCTION,

BY

JAMES DONALDSON, M.A., GREEK TUTOR TO THE UNIVERSITY OF EDINBURGH.

EDINBURGH: SUTHERLAND AND KNOX. LONDON: SIMPKIN, MARSHALL, AND CO. M.DCCC.LIV.

300 f. 22

BALLANTYNE, PRINTER, EDINBURGH.

ţ

THE purpose of the following work is to give specimens of the Lyric Poets of Greece, from the earliest down to the present times. In making the selection of the pieces, I have been guided by various considerations. In the case of the more ancient poets, except Pindar, I have given almost all the larger fragments which were intelligible, and which could be read in a school or college without much explanation; but I have made no expurgations, and consequently have omitted several pieces, which had something objectionable in them, such as the best of Tyrtæus's warlike addresses. Where there were large materials to select from, I have sometimes chosen a poem because of its beauty; sometimes because of its historical interest; sometimes because it is representative of a large class of poems; and sometimes because it is the best, or most convenient, specimen of the poet which could be obtained.

I have not confined myself to any definition of the term *lyric*. In the present day those poems are called lyric which express the subjective mainly; and as I think people may use any word they like,

provided they clearly define its meaning, there can be no objection to this definition. Another idea of lyric poetry, which prevails very widely amongst those who have not strictly defined the term, is, that it is that kind of poetry which is set to music. The contents of this work correspond more nearly to such an idea, there being only a few poems in it which were not sung; but still I do not profess to have kept to any definition, but to have selected from those poets from which I thought most people would have expected selections in such a book.

In editing the lyrics of Ancient Greece, I have been indebted principally to Gaisford, Schneidewin, and Bergk. I have sometimes examined older editions; but almost invariably found that all readings of any consequence were contained in the more recent. The Neo-Hellenic poems I have taken from Müller's edition of Fauriel's Ballads, Firmenich, Kind, and the Néos Παρνασσόs of Chantzeris.

Most of the principles which I have followed in editing, it is unnecessary to mention, as they will be seen by a glance at the text. In regard to dialect, however, I have to state that I have followed the manuscripts, even when my opinion was adverse to them, except in a very few insignificant cases. I think it almost impossible now to determine how much of Doric, Æolic, or other dialects *ought* to be restored to Melic poems. The general statements of Suidas or grammarians afford no help here, as we may see by a modern

iv `

1

PREFACE,

Every one has heard it asserted that illustration. Burns wrote his poems in the Scottish language; yet, if an Ahrens of a far distant future age, finding such statements, were to dress up all the poems of Burns in the dialect of that age, he would fall into a great mistake. Or again, if he were to meet with such a sentence as. "Thou minds me o' departed joys," were to infer that the second person singular present indicative active in Scottish always ended in s, and amend the corrupt passages according to this inference, he would make a rare edition of our national bard. Exactly in the same way have editors frequently dealt with Greek poems, introducing stiff unalterable laws, where there was a beautiful diversity, and determining matters which are now indeterminable. One example of restoration, however, the reader will find. T have attempted, with the help of Ahrens, Bergk, several other scholars, and the grammarians, to give Alcæus and Sappho in a genuine Æolic dress.

In reference to the metrical arrangement of the Melic Poets, I have felt great difficulty. As part of the duty of an editor, I have read over very carefully Gaisford's Hephæstion, Hermann on Metres, Boeckh's celebrated Dissertation *De Metris Pindari*, and some ancient remarks on music; but I confess that, as yet, this region seems to me full of difficulties and insoluble problems. Boeckh, I think, has most clearly proved that the lines ought never to end in the middle of a word; and where I have divided words, it was because the verse would have

been too long at any rate for one printed line, and so would have in some way to be extended to another. But Boeckh has not distinctly brought out the rhythm, and made it such that it is always pleasing to the ear. I allow that there are many passages which flow with grace or grandeur; but there are also many that come harshly and unharmoniously. Then the application suggested by Boeckh of the Pindaric measures to all the remains of the Melic Poets, is a point which may be very safely doubted. And, moreover, we should have to take into consideration the influence of spoken accents on the musical ones. These no doubt had an influence, as we may infer from the fact of which Quinctilian informs us, that the Romans were fond of introducing Greek names into their verse, because these frequently had the accent on the last syllable. These and many other things might be mentioned, which render this subject perplexing to us. Boeckh too has, in my opinion, been too rigid in demanding exact uniformity in the strophes and antistrophes. Surely, in such a poem, liberties must have been allowed and taken, far greater than those which modern editors permit in their editions; and the MSS. seem to me to bear me out in this supposition.*

As to accents, my impression is that it is really unnecessary for us to trouble ourselves with them

^{*} The reader will find some excellent remarks on English versification, in Mr Dallas's Poetics, where, pp. 186, 187, there are a few observations on the division of words and the arrangement of lines in English poetry, which are suggestive of what may have been the practice in Greek.

in poetry. If we could read according to them, of course they might be retained with some show of reason; but in poetry that is impossible. I should make the same assertion of the Æolic accents, which are identical with the Latin; for even in Virgil the musical is different from the spoken accent, as is demonstrated in Erasmus's celebrated dialogue of The Lion and the Bear. and in Professor Blackie's Rhythmical Declamation of the Ancients. Accents should be retained only where they mark a difference; and in Melic poetry they might be used to indicate where the Editor thought the musical accent ought to be laid. Even in prose I should be inclined to discard them, unless from elementary books, because, to those who do not pronounce according to them they are useless; and to those who do, they prevent selfdependence, and thus render more difficult the acquisition of an accurate pronunciation.

The Notes are principally occupied in defending the changes made in the text, or in proposing new readings or explanations. Perhaps I have been too bold in departing from recent editions; but unconsciously one gets so fond of his own attempts that he fails to see their weak side. At the same time, I have often restored the reading of MSS. which recent editors have changed; and endeavoured to bring out what I conceived to be their true sense.

ř

In the Biographical Notices, I have been indebted principally to Bernhardy, and to Colonel Mure and Mr Philip Smith. Colonel Mure's work

vii

1

ţ

is masterly; and Philip Smith's articles in Dr Smith's Dictionary, I deem the best on Greek subjects in the whole publication. The plan I took was, to read Bernhardy and examine all the sources indicated by him, in the best editions of the works I could get, to form my opinion, and then peruse Mure, Smith, Bode, Müller, and others. I was at a loss how to condense sufficiently for my purpose; and, instead of giving all the different opinions which have been formed on a subject, I have stated the result of my own inquiries, with the principal authorities both for and against me. The student should therefore be warned that throughout the whole of the Biographical Notices, he is not to accept any of my statements because they are in print, nor is he to fancy because he sees an author referred to at the end of a statement, that the author is all on my side; but he must go to the source, and judge the evidence for himself. What. I aim at is, not to make converts to any particular views, but to stir up manly, independent, and fearless research.

In conclusion, I have to return thanks to Professor Blackie for his valuable assistance, and for allowing me the free use of his collection of modern Greek books; also to Mr Giallias, of Corfu, who has suggested to me some of those translations in which I differ from Kind and other Neo-Hellenic writers.

UNIVERSITY OF EDINBURGH, 4th February 1854.

viii

BIOGRAPHICAL INTRODUCTION :--

i

						PAGE
Ante-Homeric Poets,			•			ix
Elegiac Poets, .				•		xvi
Bucolic Poets,		•	•			XXV
Iambic Poets,		•	•	•	•	XXV
Melic Poets, .		•	•	•	•	xxvii
Christian Poets,	•		•		•	xxxix
Neo-Hellenic Poets,	•	•	•	•	•	xli

THE GREEK LYRIC POETS.

PART I.--ELEGIAC POETS :--

					PAGE
Callinus,				•	8
Tyrtæus,				•	4
Mimnermus,				•	7
Solon,					9
Phocylides,					16
Xenophanes,					16
Theognis,					18
Rvenus,					27
Critias,	•				27
Plato,			•		28
Crates,					29
Metrodorus,					30
Simmias, the	Theb	m,			31
Phanocles,	. '	•			31
Alexander, th	e Æto	lian,			32

.

Eratosthenes,		•	•		•	•	33
Callimachus,	•	•		• ·		•	33
Asclepiades,	•	•	•	•		•	34
Mnasalcas,		•	•	•		•	34
Leonidas, of T	arentum	۱,			•	•	85
Alcæus, the M	esseniar	1,	•	•	••	•	36
Antipater, of a	Sidon,	•		•			36
Philodemus,	•		•	•	•	•	38
Meleager,				•	•	•	3 8
Antipater, of !	Fhessal o	nica,	•		•		41
Crinagoras,			•	•	•		41
Antiphanes,		•	•	•	•	•	42
Lucillius,	•		•	•			42
Marcus Argen	tarius,	•		•	•	•	43
Philippus,	•	•		•		•	44
Palladas,	•	•		•	•		45
Paulus Silenti	arius,	•	•	•	•	•	46
Agathias,	•	•	•		•	•	47
BUCOLIC POETS :							
Theocritu			-				50
Bion,	.,						52
Moschus,	•						55
PART IIIAMBIC	20275	ə.					
	TOBIC						
Archilochus,	•		•	•	•		57
Archilochus, Simonides, of a	•		•	•	•	•	59
Archilochus, Simonides, ef : Hipponax,	•		• •	•	• •	• •	59 64
Archilochus, Simonides, of a Hipponax, Ananius,	Amorges				• • •	• • •	59 64 65
Archilochus, Simonides, ef a Hipponax, Ananius, Phœnix,	Amorges		• • •	• • •	• • •	• • •	59 64 65 65
Archilochus, Simonides, of : Hipponax, Ananius, Phœnix, Parmenon,	Amorges			• • •	•	•	59 64 65 65 67
Archilochus, Simonides, of : Hipponax, Ananius, Pheenix, Parmenon, Hermias,	Amorges			• • • •	• • • • •	• • • •	59 64 65 65 67 67
Archilochus, Simonides, of : Hipponax, Ananius, Phœnix, Parmenon,	Amorges			• • • •	• • • • • • •	• • • • • • • •	59 64 65 65 67
Archilochus, Simonides, of : Hipponax, Ananius, Pheenix, Parmenon, Hermias,	Amorges	- 3,		•	•		59 64 65 65 67 67 67
Archilochus, Simonides, of z Hipponax, Ananius, Pheenix, Parmenon, Hermias, Herodes,	Amorges	- 3,	• • • •	• • • • • • • • • • • • • • • • • • • •	•	• • • •	59 64 65 65 67 67 67 67
Archilochus, Simonides, of : Hipponax, Ananius, Pheenix, Parmenon, Hermias, Herodes, PART III.—MELIC Alcman, Alceeus,	Amorges	- 3,	• • • •	• • • •	•	· · · · · · · · · · · · · · · · · · ·	59 64 65 65 67 67 67 67 67
Archilochus, Simonides, of a Hipponax, Ananius, Phœnix, Parmenon, Hermias, Herodes, PART III.—MELIC Alcman,	Amorges	- 3,		•	•	· · · · · · · · · · · · · · · · · · ·	59 64 65 65 67 67 67 67 67 67 7 1
Archilochus, Simonides, of : Hipponax, Ananius, Pheenix, Parmenon, Hermias, Herodes, PART III.—MELIC Alcman, Alceeus,	Amorges	- 3,	• • • • • •	•	•	•	59 64 65 65 67 67 67 67 67 67 71 73
Archilochus, Simonides, of : Hipponax, Ananius, Pheenix, Parmenon, Hermias, Herodes, PART III.—MELIC Aleman, Alessus, Sappho,	Amorges	- 3,	· · · · · · · · · · · · · · · · · · ·	• • • • • •	•	• • • • • • • • • • • •	59 64 65 65 67 67 67 67 67 67 68 69 71 73 74
Archilochus, Simonides, of : Hipponax, Ananius, Pheenix, Parmenon, Hermias, Herodes, PART III.—MELIC Aloman, Alossus, Sappho, Erinna,	Amorges	- 3,	· · · · · · · · · · · · · · · · · · ·	· · · · · · · · · · · · · · · · · · ·	• • • • • • • • • • • • • • • • • • • •	• • • • • • • • • • • • •	59 64 65 65 67 67 68 69 71 73 74 75
Archilochus, Simonides, of a Hipponax, Ananius, Phoenix, Parmenon, Hermias, Herodes, PART III.—MELIC Aloman, Alozeus, Sappho, Brinna, Stesichorus, Ibycus, Anacreon,	Amorges	- 3,	· · · · · · · · · · · · · · · · · · ·	· · · · · · · · · · · · · · · · · · ·	•	• • • • • • • • • • • • • •	59 64 65 65 67 67 68 69 71 73 74 75 75
Archilochus, Simonides, of <i>i</i> Hipponax, Ananius, Phoenix, Parmenon, Hermias, Herodes, PART III.—MELIC Alcman, Alczeus, Sappho, Brinna, Stesichorus, Ibycus,	Amorges	- 3,	· · · · · · · · · · · · · · · · · · ·	• • • • • • • • • • • • • • • • • • • •	• • • • • • • • • • • • • • • • • • • •	• • • • • • • • • • • • • • • • • • • •	59 64 65 65 67 67 68 69 71 73 74 75

-

Timocreon,	•		• .	•	•		89
Corinna,	•						90
Praxilla,							90
Bacchylides,	•	•				•	90
Hymn of Arion	,	•			•	• •	93
Ariphron,	•		•	•	•		93
Aristotle,			•	•	•		94
Melinno,	•			•			95
Mesomedes,	•	•	•	•	•	•	96
	•	•			•	•	97
Theodorus Prod	lromus,			•	•	•	98
Anacreontics,		•		•	•		98
DITHYRAMBIC POL	ets :—						
Pratinas,							103
Timotheus,		•					104
Telestes,							104
PART IVSCOLIA	AND	POPUI	LAR S	ONGS :	-		
Homeric,	•	•	•	•	•	•	106
SCOLIA :							
Solon,				•	•,		108
Bias,	•	•	•	•			108
Bias, Pittacus,	•				•		108
Chilon,	•		•		•	•	109
Simonides,		•	•	•	•	•	109
Callistratu	8,	•				•	109
Hybrias,		•	•	•	•		110
Anonymou	в,	•	•	•			110
POPULAR SONGS :-	-	•	•	•	•		115
PART VHYMNS	AND C	HRIS	TIAN	POEM	3 :: B		
Homer,	•	•			•	•	118
Cleanthes,	•	•	•	•	•	•	121
Callimachus,	•		•	•	•		122
Proclus,	•	•	•	•		•	125
Orpheus,		• '	•	•		•	126
CHRISTIAN PORMS	-:-						
Clemens, o	f Alexa	ndria,					129
Synesius,		•					132
Symeon,	•						134
Cosmas,			•				138
Chants of t	he Gre	ek Chu	rch,				401

Gregory, of Naziaazum,			•	141
Claudian,				143
Anastasius,				144
Ignatius, .				144
Anonymous,				145

i

PART VI.-NBO-HELLENIC LYRICS :---

Popular Ballads,	•		•			146
Rhigas, .		•				158
Athanasios Christopou	106,		•			163
Blias Tantalides ,	•					165
Joannes Karatsoutsas,						166
Alexander Ypsylantis,						167
Panagiotis Soutsos,						168
Alexander Soutsos.						169
Alexander Rangavis,			·			170
Michael Perdicaris,						171
Helen-an Ionian Poet	688.				•	172
Kokkinakis, .	•			•		178
NOTES,	•	•	•	•	•	175

IMPORTANT ERBATA.

P. 202, line 25, read "the success of the A. tribe is celebrated;", and in next page, line 3, read $\chi \circ \rho \eta \gamma i \alpha s$ instead of $\chi \circ \rho \eta \gamma \alpha s$. On farther consideration, I now see that the guess in regard to the inscription, hazarded in this note, is wrong.

P. 210, last line, read "and the $\lambda \eta \theta i \nu o \nu$ of $d \lambda \eta \theta i \nu o \nu$."

BIOGRAPHICAL NOTICES

OF THE

LYRIC POETS.

1. GREEK writers affirm that there existed a series of Hellenic poets before the time of Homer. The principal of these were Orpheus, Amphion, Pamphos, Muszeus, Eumolpus, Philammon, Linus, Olen, Olympus, and Phemonoe. Several of them are said to have belonged to Thrace, others to Bœotia or Attica, while Olen and Olympus were born on the western coast of Asia Minor,—the former in Lycia, the latter in Phrygia.

Orpheus, according to the common account, was a son of the nymph Calliope and of Oeagrus. It is well known how he drew the woods after him; how he charmed the infernal Powers, and brought his wife Eurydice up to the confines of earth; how he helped the Argonauts through the greatest difficulties with his lyre; and how, ultimately, he perished by a cruel death, when his head, severed from his body, floated from the Hebrus, through the Ægean Sea down to Lesbos. (The "Argonautica" contains most of the stories related of him. See also Pausan. ix. 30, 5.)

Amphion was a son of Zeus, and received his

lyre from Hermes. Of him it is related that he raised the walls of Thebes by his melodious strains. (Apollod. lib. iii. 5, 5, and Hom. Odyss. xi. 260.)

Pamphos, Musæus, and Eumolpus had their residence in Attica, and were highly honoured as priests. The Lycomidæ and Eumolpidæ were said in after ages to have some of their genuine productions in their possession. Eumolpus gave his name to the celebrated family of the Eumolpidæ, who were respected and honoured as the directors of the Eleusinian mysteries. (Paus. i. 38, 3, & 22, 7; Apollod. iii. 15, 4.)

Philammon is said to have instituted musical contests at Delphi, or, according to another account, to have been the second to engage in the contest, Chrysothemis of Crete being the first. His son Thamyris was also a competitor in these contests. He is mentioned by Homer (Iliad, ii. 595), where a story is told of him to which Milton alludes.

Linus was the inventor of many kinds of music; he was killed in early youth, and dirges were sung over his grave. His name appears to be purely mythical, signifying a dirge, and he himself is one of a number of young men, such as Adonis, Bormus, Maneros, whose premature deaths were celebrated in many countries. (Apollod. i. 3, 2; see also Athen. xiv. pp. 619, 620.)

The name of Bacis is also mythical, being derived from $\beta \dot{\alpha} \zeta \omega$, and all kinds of ancient oracles are attributed to the poet. His oracular sayings in hexameter are quoted by Herodotus and Pausanias. (Herod. viii. 20; ix. 43; Paus. iv. 27, 2, &c.)

Phemonoe is the reputed inventor of the hexameter verse, and several poems, ascribed to her, are quoted by ancient writers. (Paus. x. 5, 4; Procl. Chrest. Gaisf. p. 337.)

Olen and Olympus were both celebrated as musicians who used the flute. The word Olen is by some scholars supposed to mean flute, and the invention of that instrument is attributed sometimes to Olen and sometimes to Olympus. (Herod. iv. 33 ff.; Paus. v. 7, 4; Suidas on Olympus; Apollod. i. 4, 2.)

2. There can be no hesitation in affirming that by far the greater part of what is told us with regard to these poets is purely mythical. The later Greeks explained the wonderful accounts which were current according to their fashion of interpreting traditions. They removed the difficulty which the marching of forests caused them, by supposing that, as in the fulfilment of the witch's prophecy in Macbeth, people holding branches in their hands, went forth to meet the minstrel and listen to his strains.* They explained the feat of Amphion by a similar sort of juggle. But such explanations stand on no foundation, and are contrary to the principles of sound criticism. The question still remains whether there is any truth in these traditions.

It is not at all unlikely that Amphion and Thamyris, and some other poets who are mentioned by Homer, were real personages. It would be very marvellous if a poet, in the age in which the Homeric poems are generally believed to have been written, should construct his ballads out of purely fictitious matter, and it surely is not improbable that he would mention the names of real bards who preceded him or were his contemporaries. Of Amphion, however, Homer does not assert that he wrote hymns or poems of any kind. With regard to those not mentioned in Homer, it is scarcely

* It is more probable that the Orphic story arose from a prosaic interpretation of poetic expressions, similar to the following lines which occur in Alexander Smith's Life-Drama :---

"Songs heard in heaven by the breathless stars."-P. 45.

or,

⁴ As nightingale embower'd in vernal leaves Pants out her gladness, the luxurious night, The moon and stars all hanging on her song. She pour'd her sonl in music When she ceased, The charmed woods and breezes silent stood As if all ear to eatch her voice again.^{*}-P. 46.

possible to come to even a probable conclusion. The names of Linus, Bacis, Musæus, have a mythical appearance, while in respect to the rest, except Orpheus, there is no evidence worth anything that can substantiate their existence. But from the narratives regarding these poets which were common in later times, it may be inferred with some degree of probability, that there existed in Bœotia, at a very early period, several poets who united in them the functions of priest and poet, and who composed hymns in honour of various gods, to be used in the celebration of religious rites or mysteries.' That they were not, however, long anterior to the time of Homer, may be inferred from the nature of the productions ascribed to them, and from the circumstance that Homer makes no reference to the most celebrated of them.

3. A difficulty in dealing with the history of these poets arises from the circumstance that many of them are called Thracians. It is altogether improbable that the country, called Thrace in later times, is meant; for other traditions, and the subsequent character of the Thracians, forbid this supposition.

Some scholars have fixed on the country round Olympus as the home of these bards, for most of the occurrences narrated of Orpheus are connected with Pieria or some town of Thessaly. On the other hand, the idea that *Thracians* inhabited this district, spoke the Greek language, and became priests and bards to the Hellenes, is altogether unlikely; for they differed from the Greeks in language, character, and intellectual capacity.

A district on the confines of Bœotia and Phocis has likewise been regarded as the Thrace meant, also with a good show of reason. Thucydides expressly mentions a Thrace in Phocis (ii. 29); Thamyris, according to Pausanias (iv. 33, 4), was born in the neighbourhood of Parnassus; Bœotia is mentioned as the birthplace of Amphion, and his name is connected with Thebes (Apollod. iii. 5, 6); these and like circumstances identify Bœotia with the country of these ante-Homeric poets.

The word *Thrace* is simply a form of the adjective $\tau \rho a \chi \dot{v}_s$, and indicated the character of the region to which it was given as a name; and it is not altogether improbable that there may have been two or three Thraces or rough regions; one in Thessaly and one in Phocis—both of them haunts of early poets.*

4. Of all these poets, the one that demands most attention is Orpheus. His name occupied a very prominent position in Greek literature. He is first mentioned by Ibycus (fr. 9), who calls him "the renowned;" then by Pindar (Pyth. iv. 177); and Æschvlus (Agam. 1598 Hermann); and is frequently referred to by Euripides. Plato quotes him oftener than once without expressing a doubt in regard to the genuineness of his works; and it is evident that the general opinion of the Greeks was in favour of his existence, and of the genuineness of at least some of his poems. Aristotle, however, according to Cicero (De. Nat. Deor. i. 38), denied that Orpheus ever existed; but the mode in which Cicero introduces the statement does not warrant our laving too much stress on the assertion.

Frequently coupled with Orpheus is Musæus (see Plato, Polit. ii. 364), one of whose genuine poems Pausanias believed to be extant in his time. Herodotus (vii. 6) informs us that Onomacritus was banished from Athens for interpolating the poems of Musæus with verses of his own; but, notwithstanding this care, the general opinion of the best critics among the Greeks was, that most of the poems current under the names of Orpheus or

^{*} It is almost needless to remark that poets are passionately fond of rough or mountainous regions; our Lake Poets being a notable instance.

Musseus, were the fabrications of Onomacritus, Cercops, or some one else of the same age. And certainly there are now no genuine remains of them, except perhaps one or two lines quoted by Plato.

5. The works attributed to Orpheus are Argonautica, Lithica, and Hymns. The Argonautica, as the name implies, has for its subject the Argonautic expedition, and contains some good lines, There is no reason for with plenty of doggrel. regarding it as a forgery; for the writer may have put his ideas into the mouth of Orpheus, just as Bunsen makes Hippolytus defend himself. The Lithica gives an account of the virtues of stones, and perhaps is superior to the Argonautica in merit, though the subject is not very poetical. The date of these poems has been much disputed, (see Hermann's discussion of the matter in his edition of the Orphica); but there can be little doubt that the Orphic hymns, which alone properly belong to our department, were of very late origin, and are the productions of philosophers of the Alexandrian or Neo-Platonic school. (Taylor's Essay, Introductory to his Translation of the Orphic Hymns, is worth reading to those who think that the Neo-Platonic Philosophy had elements of depth and grandeur about it, or to those who wish to tempt the abysses of Orphic theology.)

Some scholars used to attribute the "Hero and Leander," which bears the name of Muszeus, to the ancient bard; but critics are now agreed that the poem is the work of a Muszeus, a grammarian of the fourth or fifth century of the Christian era. It is decidedly the best poem of the period; with more natural touches in it than one would have expected in such a hollow age, though not free from rhetoric and grand words. Poems based on it are numerous. The most notable in our own language are by Leigh Hunt and Hood. In the version of the latter we have a strong Saxon and truly poetic mind treating an eastern story in a genuine northern style.

6. The Homeric poems shew that the age, of which they give a picture, had plenty of lyrics. The only metre that was then known, if our evidence allows us to pronounce an opinion at all, was the hexameter, and consequently all poems and songs were written in this measure. Mention is made of the linus (Il. xviii. 570), pæans (Il. i. 473, &c.), the hymenseus (Il. xviii. 492-495), and the threnus (Il. xxiv. 720-722). In some cases we have specimens of the songs, and that of Demodocus (Odyss. viii. 266 ff.) is one of the richest and raciest of popular ballads, and most characteristic of the Homeric age; though fastidious critics, and men enamoured of an ideal rather than the real Homer, reject it. (See Müller on the different kinds of songs mentioned in Homer, ch. iii. p. 16 of his History of Greek Literature.)

7. The Homeric hymns belong to a much later date than the Homeric poems. Perhaps one, viz., that to Aphrodite, the best of the whole of them, may have been as early as either the Iliad or Odyssey, but all the rest have internal marks which bring them down near to the age of Peisistratus, some of them perhaps later than that. (See Mure on the Hymns, in his History of Greek Literature.)

8. The lyric poets of Greece have been divided into three classes,—the Elegiac, the Iambic, and the Melic, according to the metres which they used. The function of the elegy was to express mournful sentiments;* that of the iambic was satire; while melic measures were adapted for all the public and private occasions on which songs were sung. While there was thus a clear distinc-

* I have here expressed the general opinion in regard to the elegy. My own view of the matter is opposed to the common theory. tion between the objects of the different kinds of poetry, we find that the distinction was sometimes forgotten; the elegy was used for warlike exhortations, the expression of convivial joys, or other such purposes; and the iambus, though far more rarely, was employed in serious poetry.

The melic answers more exactly to the common definition of lyric poetry, and was more especially connected with music, though all kinds were sung to musical accompaniments, with the exception of portions of gnomic poetry. (Procl. Chrest. in Gaisf. Heph. pp. 376, 379.) A knowledge of the history of Greek music is thus necessary, in some measure, to a comprehension of the history of Greek lyric poetry. Of Greek music there were three styles the Dorian, Phrygian, and Lydian. (See Boeckh's dissertation on the metres of Pindar in vol. i. of his edition of that poet.) The principal of the early musicians were Olympus (different from the mythical), Terpander, Thaletas, and Sacadas. The improvements came from Asia Minor, and in Greece were fostered by the Spartans.

ELEGIAC POETS.

9. Callinus of Ephesus. Nothing is known of his history. He was contemporary with Archilochus. Some, on insufficient evidence, regard him as older than that poet. Of the poem attributed to him, probably only the first four lines are his. About 700 B.C.

10. Tyrtæus, son of Archimbrotus. (Bernhardy writes the name Archembrotus, according to the analogy of such words.) The common version of his history is, that he was a native of Aphidnæ, that he was a lame schoolmaster, and that, owing to an oracle, he was sent by the Athenians to help the Lacedæmonians in the second Messenian war. The whole of this story has been rejected by many

modern scholars, and it has been maintained that Tyrtæus was born and brought up a Spartan. But we have the express evidence of Plato (LL. i. 629), that he was an Athenian. The other parts of the story are generally said to be much later, occurring first in Pausanias (iv. 15, 3). This assertion may be doubted, for the most probable inference, from Strabo viii. p. 362, is, that they were related by Callisthenes and Philochorus. Strabo rejected the prevalent account, but on what seems to us insufficient grounds. The external evidence in favour of the tradition is good; there is nothing in the poems opposed to it; and the inferences drawn from the strangeness and unlikelihood of the events are not worth a straw, as truth is often much stranger than fiction. Tyrtæus wrote an elegiac poem called Eunomia, various $\dot{\upsilon}\pi o\theta \hat{\eta} \kappa a \iota$, and war-(Two articles in Suidas.) Date rather unsongs. certain; 680-660 B.C. See Grote's discussion of the date in his History.

11. Mimnermus, (Mimermnus, Suid.), called Ligystiades (see Bernhardy Grundr. ii. p. 349, and $\Lambda vyva\sigma \tau a \delta \eta s$ in Solon fr. 22), an elegiac poet and flute-player, was probably a native of Colophon (Strabo, xiv. p. 643; Procl. Chrest. in Gaisf. Heph. p. 379). The only circumstance of his life that is known is his love of a female flute-player, Nanno, whose name he put as a title to a collection of his In this affair he had some rivals ; but the elegies. want of evidence permits us only to guess that he was successful in his suit (Ath. xiii. p. 597; Hermesianax in Ath. xiii. p. 598). He was contemporary with Solon, and was in all probability an acquaintance of the lawgiver (Solon, fr. 22). In his poems we have the first instances of the plaintive turn of the elegy, though he also uses it in describing scenes of war and warriors. About 630 в.с.

12. Solon, son of Euphorion or Execestides,

xvii

(probably two names of the same person), whose life belongs to the history of his country, was a native of Athens. He wrote elegiac and iambic poetry. Plato says that he commenced an epic called the Atlantis; but this statement, as well as the mythical world which was to be the subject of it, are doubtless fictions of Plato's wondrous imagination (Plato, Timæus, p. 21; Critias, p. 108). He lived to a good old age, always learning, as he says himself.

γηράσκω δ' αίει πολλά διδασκόμενος.

(Lives in Plutarch and Diogenes Laertius; Suidas; Herod. i., &c.) 634-554 B.C.

13. Most of those styled wise men also gave their thoughts a poetical form, and verses are attributed to Periander of Corinth (Suid.), Chilon of Lacedæmon (Diog. i. 68), Bias of Priene (Diog. i. 85), Pittacus of Mitylene (Diog. i. 79), and Cleobulus of Lindus (Diog. i. 93). It may be mentioned here, that Cleobulina, the daughter of Cleobulus, was famous for her poetic riddles—a kind of amusement of which the Greek ladies were particularly fond, and into which true poetry may sometimes be thrown, as any one may know who will read the riddles of Mackworth Praed.

14. Phocylides of Miletus, a gnomic poet, of whose history nothing is known. Suidas asserts that he was a contemporary of Theognis (Suid. in voc.). A poem of two hundred and seventeen lines, containing precepts on all points of morality, has come down under his name; but it has been universally rejected as spurious. It was most probably the production of an Alexandrian Jew. Some have incorrectly attributed the lines to one Naumachius, who is the author of verses styled $\gamma a \mu \kappa \alpha \pi a \rho a \gamma - \gamma \epsilon \lambda \mu a \tau \alpha$, and who is also involved in complete obscurity. Others, as Bode, have regarded them as the production of a Christian of the third or fourth century.

xviii

15. Theognis. Both the date and birthplace of this poet have been disputed; but there seems no good reason for doubting that he was born in Megara, the capital of Megaris. Suidas indeed asserts that the Sicilian Megara was his native place, but this is a mistake (Harpocration in voc., and v. 783 of Theognis's Poems), arising from the circumstance that he was honoured with the citizenship of that town (Plato, LL. p. 630; see also the scholiast on this passage of Plato's, p. 511 in Tauchnitz's edit. of the Laws). He belonged to an aristocratic family, and in the troubles which befell the aristocratic party, was expelled along with the rest, and travelled in Eubæa, Sicily, and elsewhere.

All that we know of the history of Theognis is contained in his own verses, most of which relating to himself are given in the Extracts. In reading these, it is necessary to remember that the terms $\kappa a \lambda o l$, $\dot{a} \gamma a \theta o l$, and $\dot{\epsilon} \sigma \theta \lambda o l$, are used to designate the aristocrats; $\kappa a \kappa o l$ and $\delta \epsilon i \lambda o l$, the democrats, or people of low birth.

The poems of Theognis have come down to us in a state of utter confusion, arranged according to no principle, and mixed up with one another, and with extracts from other poets. An attempt has been made by Welcker to separate the genuine from the spurious, and to arrange the epigrams; not without considerable success.

Some of the verses are addressed to Cyrnus, others to Polypaides; and it has been supposed that these are the same persons, Polypaides being the patronymic, and meaning "Son of Polypais." Welcker is of a contrary opinion. 548 or 544 B.C. (For the political history of Megara at this time, with which it is necessary to be acquainted in order to understand the historical notices in Theognis, see Aristot. Pol. v. 4, 5; Plut. Quæst. Gr. 18; Grote's History of Greece, vol. iii. p. 60, &c.)

BIOGRAPHICAL NOTICES

16. In the period usually styled the Attic, elegiac writers were common; the elegiac measure being now used in the epigram, which had been brought into fashion by Simonides. Most of those, however, of whom we have any epigrammatic remains, were more distinguished in other fields of literature, or in the history of their country. Among such may be named Æschylus, Sophocles, Euripides, Ion of Chios, Critias the tyrant, Plato, Aristotle, and Thucydides. Two elegiac lines are also attributed to Socrates, and he is said to have turned the fables of Æsop into verse, and written a hymn to Apollo. (Plato, Phæd. 60, D.)

17. Of the other elegiac poets of the Attic period little is known. Dionysius the Brazen (Xa $\lambda \kappa o \hat{v}_{S}$), Evenus of Paros, and Crates the Theban, are the principal of them.

Dionysius flourished about 449 B.c. (Plut. Nic. v.), and was an orator as well as an elegiac poet. He sometimes began his elegies with a pontameter. (Athen. xiii. p. 602; see also Ath. xv. p. 669.)

There seem to have been two Parian poets of the name of Evenus, but it was the younger one who was most famous (Harpocr. in voc.). He is mentioned by Plato (Phædr. pp. 60, 267; Apol. Socr. p. 20). He seems to have been a philosopher as well as a poet.

Crates was also a philosopher, a cynic, and is more noted for his peculiar mode of life than for his poetry. His smaller poems were called $\pi a l \gamma \nu i a$. See, for a long account of him, Diogenes Laertius, vi. 85-93, 96-98. About 328 B.C.

18. In the Alexandrine era the cultivators of the epigram were exceedingly numerous, and many of their compositions have been preserved to us in the Greek Anthology. Callimachus and Eratosthenes (Suid.) were among the most successful, and the epigrams of Theocritus are also good. There were also Philetas of Cos, who lived in the time of Alex-

хх

ander the Great and Ptolemy the First (Suidas: see also Ælian, Var. Hist. ix. 14), Hermesianax of Colophon, a friend of Philetas (Schol. Nic. Ther. 3); Alexander the Ætolian, also a contemporary of Philetas; and Parthenius of Bithynia, who was among the last of the Alexandrine epigrammatists, living in the time of the Roman Emperor Augustus. There was also an elegiac poet of the name of Phanocles, but his date is unknown; the only hint with regard to it being a statement of Clemens Alexandrinus (Strom. vi. p. 750), that he imitated a saying of Demosthenes. Most of these writers were likewise grammarians.

19. Callimachus was the son of Battus and Mesatme, and belonged to the noble Cyrenean family of the Battiadæ. He taught for a time in Eleusis, a suburb of Alexandria, whence he was called by Ptolemy Philadelphus to the museum. He died in the reign of Ptolemy Euergetes. The exact time when he flourished is disputed; perhaps it may be stated at 260 B.C.

Callimachus was very celebrated in his day as a writer both of prose and poetry. According to Suidas he wrote about eight hundred books; many of his scholars are among the most illustrious of the Alexandrians, and his poems were imitated by the Latin poets, such as Catullus and Propertius. His remains consist of six hymns, of which one is not properly so called; a considerable number of epigrams; and numerous fragments. None of them are worth much; the hymns are laboured, very learned, rather heavy, and with very few gleams of poetry.

20. In the Alexandrine age collections of epigrams began to be formed; and sometimes extracts from the lyric poets were included in them. These collections were generally called Anthologies ($A\nu\theta\partial\lambda$ o- $\gamma(a\iota)$, or Garlands ($\Sigma\tau\epsilon\phi a\nu o\iota$). Among the earliest who devoted themselves to this kind of work were

Polemon (199 B.C.), several of whose books have been noticed by ancient writers (Athen. x. pp. 436, 442; xiii. p. 574, &c.), Alcetas (Athen. xiii. p. 591), and Philochorus (Suid. s. v.) But these confined themselves to the collection of particular classes of epigrams. Meleager was the first who made a general selection. He was followed by Philip of Thessalonica, Diogenianus, and one who does not deserve to be mentioned. Then came the *kúklos* of Agathias, which was made up of the epigrams of his contemporaries and friends. In the ninth or tenth century (the date is uncertain), Constantinus Cephalas formed a new Anthology, drawing his materials principally from Meleager, Philip, and Agathias, but, at the same time, culling from the works of the early poets. Of this collection there is but one manuscript, called the Vatican, of which no notice was taken, until Salmasius saw its value, and which has not been properly edited until recent times. The Anthology known to our early scholars was that of Maximus Planudes, who was a monk of the fourteenth century. It was formed from the work of Cephalas; but many epigrams, especially those that the monk deemed immoral, were suppressed; and a few were added. Of the Planudean Anthology there are several manuscripts; and it has been frequently edited. (See Jacobs's Prolegomena, vol. vi. of Anthologia Græca, or Philip Smith's Article on Planudes, in Dr Smith's Diction. of Biogr. and Myth.)

21. The Greek Anthology contains very few pieces of genuine poetry; but it is interesting, as giving us, in some measure, a picture of the customs and morality of polished society between the commencement of the Christian era and the sixth century. The serious part of the world at that time was earnestly striving to work out for itself a philosophy which should clear up the aims of life, and the destiny of man, and shew Christianity either to be true or false; and, accordingly, the best minds were in death struggles with Gnostic schemes and Neo-Platonic philosophy, or were actively engaged in spreading the Christian religion. Those who betook themselves to poetry were, for the most part, literary pedants (grammarians, ypaµµaτικοί) who practised verse-making much in the way that it is practised in English schools, or dry lawyers (oyohaoticol) who employed some of their leisure hours in framing poetic trifles. There was no inspiration; for inspiration is an impossibility in men who, like most of the epigram writers, addicted themselves to low vices, and gloried in debasing passions. Many of the epigrams, however, are certainly neat in expression, and bring out the one idea which they are intended to convey with considerable cleverness, though sometimes with abundance of conceits. We have also to remember that the epigram, like our sonnet, afforded room only for a particular kind of poetry. This is especially the case with epigrams on tombs, or epitaphs (see Wordsworth's Essay on Epitaphs, at the end of the "Excursion," or in the "Friend"); and some of these, viewed in connexion with the purpose for which they were written, particularly the Christian ones, are touching and beautiful.

22. Of the collectors of epigrams, Meleager and Agathias are especially worthy of notice, as having also been themselves writers of good verses.

Meleager, the son of Eucrates, was born at Gadara (Strabo, xvi. p. 1101; Meleager, Epigg. 126 and 127 in Brunck), and seems to have been a contemporary of Menippus, and a cynic. (See Strabo, as above, and compare Ath. iv. p. 157, with Ath. xi. p. 502.) He died in the island of Cos. (Scolion, in Vat. Cod., quoted by Jacobs, Proll. p. xxxviii.) His poetry has often been highly praised; and certainly some of his verses are among the best in the Anthology. Flourished about 60 B.C.

23. Agathias was a native of Myrina, a town of Æolic Asia, and was the son of Memnonius, a rhetorician, and Pericleia (Hist. Procem, pp. 8, 9; Anth. Pal. vii. 552). His mother died at Constantinople when he was three years old. (Anth. Pal. loc. cit.) He studied at Alexandria; and in 554 A.D. (Hist. ii. 16) returned to Constantinople, where he followed the profession of a lawyer, and gained the friendship of the celebrated men of his day, such as Paulus Silentiarius, and Macedonius the ex-consul. His poetical works were Daphniaca, or, a collection of love-songs, written in youth; and his κύκλος. (Suidas, Life in Niebuhr's edition of Agathias's Libri Quinque Historiarum in Corp. Script. Byzant.) Born 537 A.D. The date of his death is uncertain; but Niebuhr shews that it is probable he died before 582 A.D.

24. The majority of the writers of the Anthology are unknown individuals; and with regard to others, what is known is unimportant and scanty. Mnasalcas of Sicyon, and Leonidas of Tarentum, were among the earliest and best. Alcaeus, the Messenian, is supposed to have flourished at 200 Antipater of Sidon (Cic. De Orat. iii. 50), and B.C. Philodemus, were contemporaries of Cicero, the former being rather older. Antipater of Thessalonica, and Crinagoras of Mitylene, lived in the time of Augustus and Tiberius; Lucillius under Nero; and Marcus Argentarius probably under Trajan. In the beginning of the fifth century lived Palladas, who has furnished a good number of sententious epigrams. He was a grammarian, and very poor. Then come Agathias and his friends, who have been mentioned already. (Notices of all the writers of the Anthology, at the end of vol. xiii. of Jacobs's Greek Anthology.)

XXIV

OF THE LYRIC POETS.

BUCOLIC POETS.

25. If the name of Bucolic exactly described the works of the Bucolic poets, these would have had no connexion with lyric poetry. Bernhardy has correctly placed the Idyls among the productions of the comic poetry of the Dorians. But the remains of Theocritus and Bion contain many poems not bucolic; and not one of the verses of Moschus has any reference to pastoral life.

Theocritus was the son of Praxagoras and Philinna, though some writers, drawing an unwarranted inference from his first Idyl, made him the son of Simichus. (Epig. in p. 52 of this volume; Suidas; and $\Theta \epsilon o \kappa \rho l \tau o v \gamma \epsilon v o s$, generally placed at the beginning of his poems.) He flourished about 280 B.C. The best of his poems is undoubtedly the Άδωνιάζουσαι, in which he portrays the character of women to the life. Of Bion almost nothing is known but what Moschus has told us in his $E_{\pi i}$ τάφιος Blωνos. He was a native of Smýrna, wandered to Sicily, and died a violent death. His date is uncertain; but it is inferred from Suidas (s. v. $M \acute{o} \sigma \chi o_{S}$) that he was a contemporary of Theocritus. Moschus was a grammarian, and an acquaintance of the great critic Aristarchus. He was an ardent admirer and imitator of Bion. (Suidas.)

IAMBIC POETS.

26. Archilochus of Paros, son of Telesicles and Enipo. His mother was a slave. He emigrated from Paros to Thasos, and, according to some, was the leader of the colony. After that, he seems to have wandered about in various places, but ultimately returned to Paros, where he was killed in a battle with the Naxians. The Greeks regarded him as next to Homer in point of merit, and some

even thought him equal.* Plato, in referring to one of the fables of the poet, speaks of the fox $\tau o \hat{v}$ σοφωτάτου Άρχιλόχου (Plat. Polit. ii. p. 365). The invention of various forms of poetry is attributed to him; and he seems to have attempted all kinds of subjects, though the bent of his genius was decidedly satirical. His attacks on Lycambes and his daughters were very severe. The story, however, that the daughters hanged themselves in consequence of them, is mentioned by no writer earlier than Horace, and in him it is implied, not stated. The life, character, and (See Epp. i. 19, 25.) poetry of Archilochus resemble, in very many points, those of our own Byron. (Ælian, Var. Hist. x. 13. For his death, see Suidas, and for the character of his poems, Quinct. x. 1, 59.) About 700 в.с.

27. Simonides, of Amorgos, or the Iambographer, was a native of Samos, and son of Crines. He led a colony to Amorgos, where he founded three cities. Till very lately he has been confounded with Simonides of Ceos, and his poems mixed up with those of his more celebrated namesake. He wrote principally in Iambics. (Suidas in voc.; also the latter part of the article under Simmias ought to be transferred to this Simonides.) 693 B.C.; or perhaps 660 B.C.

28. Hipponax, of Ephesus, was the son of Pythes and Protis. He was expelled from his native place by the tyrants Athenagoras and Comas, and then took up his abode in Clazomenæ. Here he acquired fame by his attacks on Bupalis and Athenis,[†] two sculptors who offended the poet by making busts of him; for he was ugly and small, though strong. He invented the choliambus and the parody, and wrote other kinds of poetry also.

xxvi

^{*} In the Edinburgh Sculpture Gallery there is a cast of the bust in which the heads of Homer and Archilochus are placed together.

⁺ Bernhardy calls this man Anthermus.

With him is frequently mentioned another Iambic poet, Ananius, of whom almost nothing is known. The date of Hipponax is variously given by ancient writers; but it may be placed at about the latter half of the sixth century. (Suidas. For his appearance, Ath. xii. p. 552, and Ælian, V. H. x. 6. For date, Plin. xxxvi. 4, 2.)

29. There are several lambic poets of whom almost nothing is known, and of whose poems we have only a few fragments. Among these, the most note-worthy are :---

Diphilus (Schol. Pind. Ol. x. 83), who was older than Eupolis, as is inferred from Schol. Aristoph. Clouds, 96.

Æschrion, of Samos, who was an intimate friend of Aristotle, if the notice in Suidas refers to the Iambic poet from whom Athenæus quotes. Called Samian in Ath. viii, 335. (Tzetz. Chil. viii. 406.)

Phœnix, of Colophon. This Iambic poet flourished about 309 B.C. (Paus. i. 9, 8). Three interesting Choliambic fragments of his have come down to us.

Parmenon, of Byzantium; Hermias, of Curion; and Critias, of Chios, probably belonged to the Alexandrine age; as did Herodes, whom some have maintained to be a contemporary of Hipponax, on the authority of a verse of that poet. But the reading was incorrect. (Plin. Epp. iv. 3.)

MELIC POETS.

30. The various parts of a melic poem are verse, system, and strophe. Similar to the strophe were the anti-strophe and epode. (Heph. Gaisf. pp. 129–132, and for the parts of the tragic choruses, see an interpolated chapter (ch. xii.) in Aristotle's Poetics.)

31. The principal varieties of melic poetry were : the Pæan, the Dithyramb, Hyporchem, Parthenia,

Encomia, Epinicia, Parœnia, Scolia, Erotica, Épithalamia, Threnes, and Embateria. (Definitions of them in Procl. Chrest. Gaisf. p. 381; in Bernhardy, Grundriss, part second, p. 447; in Mure, vol. iii. book iii. ch. ii; in Bode, and others.)

32. Aleman was probably a native of Sardes (Anth. Pal. vii. 19), though Suidas says he was a Laconian from Messoa. His father's name was either Damas or Titarus. He was at first a slave, but was emancipated by his master. (Heraclit. Pont. Politt. ii.) He was invited to Sparta (Ælian, Var. Hist. xii. 50), and there spent most of his days, jovial and singing jovial songs, and in old age died of morbus pedicularis (Arist. H. A. v. 31). Flourished between 670 and 630 B.C.

33. Alcaus of Mitvlene seems to have been born of a noble family, and along with his brother Antimenidas, took a prominent part in the disputes which disturbed his native state. He used his pen and all his influence against Melanchrus, Myrsilus, and others, who aimed at the tyranny; but it is probable he was actuated by a desire to acquire chief power for himself (Strabo, xiii. p. 617). He fought under Pittacus against Phrynon, an Athenian general, and in one of the engagements he threw away his arms (Strabo, xiii. p. 600; Herodot. v. 95). When Pittacus was elected æsymnete by the Mitylenean people, Alcæus and his brother fled, and the poet poured forth his wit and his sarcasm against the new ruler (Strabo, i. 33; Aristot. Politt. iii. 10; Alcæ. fr. 37). They afterwards attempted to deprive Pittacus of his power by force, but failed (Arist. loc. cit.) Pittacus nevertheless pardoned the poet (Diog. Laert. i. 76), and it is probable that he spent the rest of his days in peace. The subjects of Alcæus's muse are very varied; warlike, erotic, symposiac; but his most successful efforts were his *Στασιωτικά*, poems that had reference to the civil broils of his native place. Horace has

xxviii

many imitations of the poems of Alcaus. For their character, see Dionys. Hal. vett. script. cens. 2, 8; Quinctil. Inst. Orr. x. 1, 63, and the subjects of them in Hor. Carm. i. 32. About 611 B.c.

34. Sappho was the daughter of Scamandronymus (Herodot. ii. 135) and Kleis (Suidas), and was born in Mitylene or Eresus. She was of noble family (inferred from Athen. x, 425). Her time seems to have been occupied in the management of an establishment for young ladies,* whom she taught all polite accomplishments, and several of whom are addressed in her poems. The writers of the middle comedy, t who made Sappho a stock character, gave rise to the story that she fell in love with a young man called Phaon, and that the unfortunate damsel, being rejected, threw herself over the Leucadian rock (Strabo, x. p. 425). Phaon is doubtless a mythical character (see Ælian, xii. 18), and the story of the Leucadian rock is, in Sappho's case, a fabrication, though some did perhaps throw themselves from it to cool their love, or drown it and themselves (Strabo, x. 425). The same writers found lovers for her in Archilochus and Hipponax; and Hermesianax, an elegiac poet, also gave her Anacreon for a suitor. A husband and a daughter were also bestowed on her (Suidas). Her character has been justly vindicated by modern scholars (Welcker, especially) from the aspersions of the comic writers. The ancients spoke in the highest terms of her poetry, and Plato in an epigram (19 Bergk) calls her the tenth muse (see Strabo, xiii.

dramatic evidence.

xxix

^{*} The term "young lady" is rather an anachronism, the "lady" being altogether unknown in ancient times, according to the preval-ent opinion, but it very nearly conveys the idea intended. In an ar-ticle in the *Edinburgh* or *Quarterly Review* (I think by the Bishop of London), it was maintained that there was only one lady in anti-quity, namely, Clytzemnestra ! + In the play of "Masks and Faces," there is an apposite instance of the mixture of historical and imaginary characters ; and those who know it, will easily see how worthless is any argument resting on dramatic evidence.

p. 617). The few remains of her that have reached us are exquisite, revealing a warm heart and glowing imagination. She was acquainted with the poet Alcæus, to whom she addressed the following lines:—

> al δ' ἦχες ἔσλων ἵμερον ἢ κάλων, καὶ μή τι Γείπην γλῶσσ' ἐκύκα κάκον, aἶδως κε νῦν σ' οὐκ ἦχεν ὀππάτ', ἀλλ' ἔλεγες περὶ τῶ δικαίως.

(I regard the epistle in the Heroides of Ovid as evidence of no worth in the history of Sappho.) About 600 B.C.

35. Before Sappho, there was a poetess of the name of Megalostrata (Athen. xiii. p. 600); and two of Sappho's own scholars are known to have written poems; Damophila (Philostr. Vit. Apoll. i. 30) and Erinna. Erinna was a native of Telos, wrote a beautiful hexameter poem called "The Spindle," and died at the age of nineteen (Suidas, Anth. Pal. ix. 190). Eusebius brings Erinna down to about 350 B.c., and hence some have supposed the existence of two Erinnas; but Eusebius was probably led by wrong evidence to alter the common date (Eustath. ad Il. ii. 711; Euseb. ap. Hieron. ad Ol. 106).

36. Stesichorus was born either in Metaurus, to which his parents belonged, or in Himera, whither they removed. His original name was Tisias, and his father's was most probably Euphemus, though five names are given, and among them Hesiod (Suid.). He lived to the age of eighty-five (Lucian Macr. 26), died at Catana and was buried there (Suid. ad $\pi \acute{a}\nu\tau a \acute{o}\kappa\tau \acute{\omega}$). The story of his blindness on account of his attacks on Helen, and the recovery of his sight on recantation, is well known (Pausan. iii. 19, 11, fr. 2, in this Selection; Plat. Phædr. p. 243). He joined epic subjects to lyric measures, as Southey has done in his Thalaba and Curse of Kehama, but in this style of poetry he had been preceded by Xanthus, from whom he borrowed (Athen. xii. p. 513). He was the first, as far as we know, who related love tales in verse. He introduced the epode. Born about 635 B.C., died about 554 B.C.

37. Ibycus was the son of Phytius, and was born in Rhegium. He went to the court of Polycrates; but nothing is known of his history, except the manner of his death. In some desert place near Corinth he was attacked by robbers, and slain. The poet had called on a flock of cranes which happened to fly over, to be his avengers, and the story goes that they really were so; for one of the murderers, who had gone to Corinth, observing a flock of cranes in the air. exclaimed. "Lo! here are the avengers of Ibycus." The exclamation was heard, and the murderers were apprehended and punished. The truth of this story has been disputed, because, in an epigram (Anth. Pal. vii. 714) it is stated that he was buried at Rhegium. Though this unknown authority is insufficient of itself to condemn the tale, and though there is nothing absurd or unworthy of credit in it, yet it cannot be said to rest on good evidence, as the first mention made of it occurs in Antipater Sidonius (Anth. Pal. vii. 745). The poems of Ibycus were principally erotic. Some have tried to shew that he also attempted heroic subjects in lyric measures, like Stesichorus, but they have not been successful (Suidas). Schiller has a beautiful poem on the Cranes of Ibycus, in which, according to one form of the tale, he supposes the cranes to pass over the theatre. Flourished 540 His date is not altogether certain. Suidas B.C. placed him a little earlier than the date here given.

38. Anacreon was a native of Teos, from which place, while yet young, he emigrated, in.540 B.c., to Abdera (Strabo, xiv. p. 644.) The real name of his father is generally thought to have been

It cannot have been long after his ar-Scythinus. rival in Abdera when he was invited to the court of Polycrates of Samos, where he remained for (Strabo, xiv. p. 638, and Herodot. some time. iii. 121.) From this place he removed to Athens, in 522 B.C., at the entreaty of Hipparchus (Pseud.-Plato, Hipparchus, p. 228; Ælian, V. H. viii. 2), and there met Simonides and most of the celebrated poets of the age. It is not certain where he died; but some have supposed, from an epigram of Simonides (116, Bergk), that he was buried in Teos. The sentence, however, admits of another construction, though, if it did certainly state that he was buried in Teos, the authority would be good, since the objection urged by some, that such epigrammatic inscriptions are not to be depended on, cannot be sustained. He died at the age of eighty-five (Luc. Macr. 26). After his death, honours were paid to his memory by the Athenians and Teians; and the epigrams in his praise are very numerous. Anacreon wrote hymns, love-songs, drinking-songs, iambics, and epigrams.

The poems which used to be published under the name of Anacreon, now receive their proper title of Anacreontics, and were undoubtedly written by versifiers of a late age. A few may have been written before the Christian era, but the most may be safely placed in the fourth or fifth century after Christ, and some of them were probably much later than that. Almost all of them contain some idea taken from Anacreon, which is expanded according to the taste of the writer.

39. Simonides, the son of Leoprepes, was born in Iulis, a town in the island of Ceos, in 556 B.c. (This date is inferred from one of his epigrams— 148. Bergk.) He went to Athens at the invitation of Hipparchus (Pseud.-Plato, Hipparch. p. 228; Ælian, V. H. viii. 2), and was an especial favourite with the literary tyrant. Some time after the death of Hippias, he left Athens for Thessaly, where he made songs for the Thessalian princes, the Aleuads, and the Scopads. (Theocritus, xvi. 34 and ff.; Cic. Do Orat. ii. 36.) He returned again to Athens, and lived there for a long time, on intimate terms with Themistocles and Pausanias (Plut. Them. v; Cic. Fin. ii. 32; Ælian, V. H. ix. 41), and composed epigrams on the heroic warriors who fought in the many famous battles which then took place. He was also successful in an epigrammatic contest with Æschylus (Anon. Biog. of Æschylus in Schütz, vol. iii. p. 4). He gained no less than fifty-six prizes (Epig. 147 Bergk). When he was more than eighty years old, he removed to Syracuse, and was highly honoured by Hiero. (See Xenophon's Hiero; Cic. De Nat. D. i. 22; Athen. xiv. 656; and Schol. Pind. Olymp. ii. 29.) He died in Syracuse, in 467 B.C. (Suid.)

Simonides was perhaps the most popular of all the Greek lyric poets; and the stories which are told of his wise sayings, and of the care which the gods exercised over him, are very numerous. He is said, however, to have been somewhat fond of money (Aristoph. Pax 698; Plat. Rep. ii. p. 489; Arist. Rh. ii. 6); and for golden rewards he praised princes, contrary to truth (Plato, Protag. p. 346). Some, in recent times, have tried to defend him. Of the various remains left, we have encomia, epinicia, threni, hyporchems, elegies, and epigrams. One of his fragments, that on Danae, is exquisitely beautiful. John Sterling wrote an article on him (Sterling's Remains, by Hare). (Several articles in Suidas, s. v.)

40. Pindar is the only lyric poet whose remains embrace a considerable number of complete poems. He is generally called a Theban, and may have been born in Thebes, though it is more probable that Cynoscephalæ, in the Theban district, was his native

BIOGRAPHICAL NOTICES

His father's name is variously given, but town. Daiphantus seems the correct one; and his mother was called Cleidice. His genius for poetry was early discovered; and he was sent to Athens, where he received instructions from Lasus of Hermione. On his return to Thebes, which took place before he reached his twentieth year, he received valuable help from the poetesses Myrtis and Corinna, especially the latter (Plut. Glor. Ath. p. 348; fr. 1 of Pindar's hymns). With these he also contended (Corinna fr. given in Selection); but Corinna vanquished him -a victory which Pausanias thought owing to her using the Æolic dialect, and to the beauty of her person (Paus. ix. 22, 3). He appears now to have made Thebes his home, but to have visited the fes-He was highly honoured by tivals frequently. Alexander of Macedon, Arcesilas of Cyrene, and Hiero of Syracuse. At the court of Hiero he lived for a few years, but probably did not like the place, owing to his contempt of the mean practices of Simonides, and the calumnies raised against him by his rival, Bacchylides. Various states of Greece, among these Athens and Rhodes, paid him high honours; and statues were erected to him, and rich rewards bestowed on him. He died a natural death, at the age of eighty, probably in Argos. Pindar was married, perhaps twice, and had a son, Daiphantus, and two daughters, Protomache and Eumetis.

His poems were anciently arranged into hymns, pæans, dithyrambs, parthenia, hyporchems, encomia, threnes, scolia, and epinicia (see Hor. Carm. lib. iv., c. ii. 10 seqq.) The Epinicia formed four books, the whole of which we possess, except a few leaves of the Isthmia. They shew a genuine poet, of great fervour, truthful and sincere in all his sayings, and deeply religious. Indeed, it is this last feature of the poems that shines out above all the rest; and accordingly his treatment of the

xxxiv

myths is peculiarly interesting to the student of mythology. (See Ott. Müller's Remarks in his Prolegomena zu einer wissen. Mythol. p. 87.) Born 522 B.C., and died 442.

The authorities for the life of Pindar are some prose and poetical lives, one by Thomas Magister, and the others probably by late writers. They are prefixed to Boeckh's edition of the Scolia, and may be found in Donaldson's Pindar. Another life has recently been edited, first by Tafel, and then in the most recent editions of Pindar; and also in Westermann's Vit. Script. Græc. Minores.

41. The poetesses Corinna and Myrtis have been mentioned already in the account of Pindar. Several fragments remain of the poems of Corinna. She was the daughter of Achelodorus and Procratia, and is said to have gained five victories in poetic contests. She wrote epigrams and melic poetry in the Bœotian dialect. (Suidas; also Æhan, V. H. xiii. 24, whose story, however, is regarded as false.)

About 510 B.C. flourished Telesilla, of Argos, who was as much celebrated for her valour as for her poetry (Plut. De Virt. Mul. p. 245; Pausan. ii. 20, . 8). The story, however, told by these writers of her expelling the Spartans has been justly called in question; for the evidence in favour of it is late, and the silence of Herodotus in a particular account of the Spartan expedition is extraordinary, if he had heard of Telesilla's exploits (Herod. vi. 76-83). She wrote hymns to different gods, but little is known of her poetry. (Art. in Suidas.)

About 450 B.c. flourished another poetess, Praxilla, of Sicyon, who was famed for her scolia. Nothing is known of her history. In addition to scolia, she wrote hymns and dithyrambs. (Prov. Coisl. 248; Heph. p. 22.)

Here may be mentioned also another poetess, Melinno, of whom likewise nothing is known. She is the writer of the Ode to Rome, commonly attributed to Erinna. Schneidewin conjectures that she was a native of Locri Epizephyrii, and that the Ode to Rome was written in the year of the city 469, on the occasion of the Romans getting possession of Locri, which was then held by the soldiers of Pyrrhus. (Liv. ix. 16; see also Anth. Pal. vi. 353.) This date is evidently too early.

42. Timocreon, of Rhodes, is called an epic, a comic, and a melic poet. The last is the proper designation. He was an athlete, and engaged in the pentathlon, and was notorious as an extraordinary eater. (Epigr. by Simonides, p. 84 of this Selection; Ath. x. pp. 415, 416.) He wrote poems against Themistocles, and was a bitter antagonist of Simonides. At one time of his life he is supposed to have joined the Persians (Athen. loc. cit., and fr. 3 of his poems.) Some have inferred from the epigram of Simonides that Timocreon died before that poet; but the inference is unfair; comp. Burns's epigram on Captain Grose. The remark of Athenœus that the epigram was on his tomb, must be regarded as a careless mistake. He wrote iambics, scolia, and epigrams. (Suidas; Plut. Them. xxi; Schol. Aristoph. Acharn. 532.)

43. Bacchylides was the nephew of Simonides (Strabo, x. p. 486), and a native of Iulis. His father's name is variously given as Medon (Suid.), Meilon (Epigr. in Boeckh's Scholl. Pind. p. 8, or Donaldson's Pind. p. xlix.), and Meidylus (Et. Mag. p. 582, 20). He was at the court of Hiero along with his uncle, and was there a rival of Pindar (Ælian, V. H. iv. 15; Scholl. to Pind. Ol. ii. 87, Pyth. ii. 53). He travelled also in Peloponnesus (Plut. de. Exil. p. 606). Of his death we know nothing.

He wrote epinicia, hymns, pæans, dithyrambs, wine and love-songs, hyporchems, and epigrams. Flourished about 470 B.C.

44. Several poets, especially in the Attic age,

xxxvi

devoted themselves to the dithyramb. Among the earliest of them were Cydias, Lamprocles, and perhaps Licymnius; but of the history of these poets we are almost entirely ignorant. Of Lasus of Hermione, and of Pratinas, two of the most distinguished dithyrambic poets, more is known. The former was the instructor of Pindar, and founded dithyrambic contests. The latter is celebrated as the originator of satyr plays, and in his time stood next to Æschylus as a tragedian.

45. Diagoras, of Melos, son of Teleclydes or Teleclytus, was a melic poet, but is more celebrated as a philosopher. He was termed Atheist by the Greeks, but this word as used by them meant nothing more than that he was antagonistic to the received religion-a sense in which it was also applied to the Christians. He was condemned by the Athenians for impiety, left Athens, and died in Corinth. Some writers have tried to find political causes for the persecution to which he was subjected; without good reason, for there can be no doubt that the Athenians were above all Greeks the most bigoted, as they were the most superstitious or religious, and that they would be most ready to persecute one who, like Diagoras or Socrates, sought to change the prevalent creed. (See Mure's Hist. of Gr. Lit. vol. iv. p. 520.) His poems were pæans, encomia, and perhaps dithyrambs. (Suidas; Scholl. on Arist. Frogs, 323, Birds, 1073). 411 B.C. is the date of his accusation.

46. Melanippides. Suidas mentions two of the name of Melanippides, and there really may have been two, though, owing to Suidas's careless practice of multiplying individuals of the same name, no dependence can be placed on his statements. Melanippides, called the younger by Suidas, lived for a time at the court of Perdiccas, and there died. He was among the first to introduce those changes into the music of Greece which were lashed by Aristophanes, and men of a severer school, as worthless and licentious innovations. (Suidas', see also Xen. Mem. i. 4, 3.) Flourished about 420 B.C., or perhaps a little earlier.

47. Philoxenus, of Cythera, was the son of Eulytides, and a disciple of Melanippides. He was born in 435 B.C. His history is confounded with that of another Philoxenus, a Leucadian, and a parasite, who was contemporary. It may be affirmed, however, with certainty, that he was in his early days a slave; that he left his native place, and lived for some time in Sicily with Dionysius the tyrant; and that, displeasing his patron, he was thrown into prison, from which he was no sooner released than he bade farewell to the island. His death may have taken place in Ephesus, as Suidas asserts; but this point is disputed. He died at the age of fifty-five (Mar. Par. Ep. 70).

He was one of the best of dithyrambic poets (see Antiphanes in Ath. xiv. p. 643). The names of the pieces of which we have fragments are, the Deipnon and the Cyclops. He wrote epigrams also. (Suid. s. v. and $\phi i \lambda o \xi \acute{e} vov \gamma \rho a \mu \mu \acute{a} \tau i v v$.)

48. Timotheus, of Miletus, the son of Thersander, as a dithyrambic poet and composer of music, attained a celebrity as great, if not greater, than that of Philoxenus. Little is known of his life. He was born in 446 B.C., and died in 357 B.C. (Mar. Par. Ep. 77). He was an intimate friend of Euripides. At some time of his life he visited Sparta (Pausan. iii. 12, 8), and died in Macedonia, according to Stephanus of Byzantium, v. Μίλητος. He wrote dithyrambs, hymns, pæans, and various other forms of lyric poetry. He also added an eleventh string to the lyre. (Paus. l. c.; Suidas; Alex. Ætol. in Macrob. Saturn. v. 22, or fr. 2 in Schneidewin.)

49. Telestes and Polyidus were contemporaries of Philoxenus and Timotheus, and were nearly

xxxviii

equally famous in dithyrambic poetry (Diod. xiv. 46). Telestes belonged to Selinus. The name of his poems are, Argo, Asclepius, and a hymenæus. (Suidas.) Of the poetry of Polyidus no fragment has come down to us. One of his scholars once conquered Timotheus. (Athen. viii. p. 352.)

50. It may be remarked here that what is called the tragedy of the Greeks had a strong lyric element in it, and that some of the first lyrics of the Greeks are to be found in their dramas. Those of Euripides, especially, abound in exquisite songs, which, like some in the "Duenna" of Sheridan, or the "Beggar's Opera" of Gay, among us, became popular, and were sung on festive occasions. This remark is equally true of the comic poets; and some of the lyrics of Aristophanes, who, like our own Hood. had a vast depth of seriousness at the bottom of his jokes, are exquisite, full of vivacity, and sometimes, as in the choral ode on ancient manners in the Clouds, rising to the grandest poetry. (On this subject see Prof. Blackie's Essay on Greek Tragedy, in the first vol. of his translation of Æschylus.)

51. After the Attic age, melic poetry was little cultivated. Almost the only note-worthy melic efforts are the hymns of Dionysius and Mesomedes, given in this Selection. It is not certain which of the numerous persons of the name of Dionysius mentioned in ancient writers is the author of the hymn. Jacobs supposes him to be of Halicarnassus, and that he lived in the reign of Hadrian; while Fabricius attributed it to a Dionysius of Antioch, who belonged to the fourth century after the Christian era. Mesomedes was a Cretan, and a freedman of the Emperor Hadrian (Suidas).

CHRISTIAN POETS.

52. St Paul makes mention not only of psalms, but of hymns and odes (Eph. v. 19; Col. iii. 16); so that in his time the Christians had begun to pour forth their feelings in songs of their own. Antiphonal singing is mentioned in the celebrated letter of Pliny (Epp. x. 97); and writers after him that refer to the service of the Church, allude to this part of the worship.

The first specimen of a Greek Christian hymn, as far as I know, is the psalm of the Naassenes or Nahasenes, given in the recently found book of Hippolytus, p. 122. It is written, as the editor Emmanuel Miller remarks, in logacedic anapæstics; but it is in such a corrupt state, and so little is known of the doctrines of the sect, that not much sense can be made out of it. Perhaps there was never much sense in it.

The next specimens we have, are attributed to Clemens Alexandrinus, and are given in this Selection. Several Christian poems are also published in the Anthology; and a whole book is devoted to the epigrams of the celebrated Gregory, of Nazianzum, who was also the author of the $X\rho\iota\sigma\tau\delta\varsigma$ $\pi \acute{\alpha}\sigma\chi\omega\nu$, a famous tragedy, mentioned by Milton in his Preface to Samson Agonistes.

The principal hymn writers to the Christian Church were Synesius and Cosmas. Synesius, of Cyrene, flourished in the commencement of the fifth century, and Cosmas in the eighth century. The hymns of Cosmas, the whole of which have not yet been published, are not written in metre; and this seems to have been the case with almost all the hymns of the ancient Greek Church. In the services of the present Greek Church, hymns are still used, but they are not metrical. A kind of rhythm is often distinguishable in them, sometimes very clearly, as in the specimen headed olcos, in this Selection.

NEO-HELLENIC POETS.

53. The first Neo-Hellenic poet of whom we know anything, is Theodorus Prodromus, who, in the twelfth century, wrote verses both in ancient and modern Greek. One of his ancient Greek odes is given in p. 98 of this Selection. Korais in his $A\tau a\kappa\tau a$, has published a specimen of his Neo-Hellenic poems; but the opinion of him which we form from this production, is not high.

In 1627, Nicolaos Drimiticos wrote his "Fair Shepherdess;" a poem of considerable power, with passages here and there beautiful and touching.

In 1824, Fauriel made his celebrated collection of the Modern Greek ballads. Like other popular poems, most of them were written while the facts which they narrate excited the interest of the people, that is, immediately on their taking place. They relate, for the most part, to the Klephts, who lived in independence on their native hills, successfully resisting every effort of the infidel Turks to subdue them, and ultimately coming forth to give the most effective aid to the late Greek revolution.

In recent times, the lyric poetry of the Greeks has flowed out in copious streams—perhaps far too copious. At the head we must place the patriot Rhigas, a noble man, animated by an intense love of freedom. Then there is Athanasios Christopoulos, who, in Anacreontics, charmed the ladies, and wrote pretty love and drinking songs. In still more recent times, we have two poetic brothers of the name of Soutsos, who have sung many good songs. In Greece, I believe, these mer are now not thought much of; partly on account of their political opinions, and partly because their self-conceit is intolerable.

Amongst Neo-Hellenic lyric poets, Professor Rangavis deserves particular mention. He is a

d 2

man of thorough scholarship; but has frequently chosen the popular dialect as the vehicle of his poetic feelings. There are also Calvos, and Salomos, and a numerous host of young lyrists; but whether they are to produce poems worthy of a place beside those of Pindar and Simonides, time alone can tell.

xlii

GREEK LYRIC POETS.

,

THE

ï

. . . . , · , . 、 . ,

PART I.

ELEGIAC POETS.

ΚΑΛΛΙΝΟΥ.

Μέχρις τεῦ κατάκεισθε; κότ' ἄλκιμον έξετε θυμόν, ω νέοι; ούδ αίδεισθ' αμφιπερικτίονας, ώδε λίην μεθιέντες; έν ειρήνη δε δοκείτε ήσθαι· ἀτὰρ πόλεμος γαίαν ἅπασαν έχει. καί τις αποθνήσκων ύστατ' ακοντισάτω. τιμήέν τε γάρ έστι και άγλαον άνδρι μάχεσθαι γής πέρι, και παίδων, κουριδίης τ' αλόχου, δυςμενέσιν θάνατος δε τότ' έσσεται όππότε κεν δή Μοΐραι ἐπικλώσωσ'· ἀλλά τις ἰθὺς ἴτω έγχος ἀνασχόμενος, καὶ ὑπ' ἀσπίδος ἄλκιμον ἦτορ 10 έλσας, τὸ πρῶτον μιγνυμένου πολέμου. ού γάρ κως θάνατόν γε φυγείν είμαρμένον έστίν άνδρ', οὐδ' εἰ προγόνων ἦ γένος ἀθανάτων. πολλάκι δηϊότητα φυγών και δούπον ακόντων ἔρχεται, ἐν δ' οἶκφ μοῖρα κίχεν θανάτου. 15 άλλ ό μεν ουκ έμπας δήμφ φίλος, ουδε ποθεινός. τον δ' όλίγος στενάχει και μέγας, ήν τι πάθη. λαῷ γὰρ σύμπαντι πόθος κρατερόφρονος άνδρός θνήσκοντος ζώων δ' άξιος ήμιθέων. ώς περ γάρ μιν πύργον έν οφθαλμοισιν όρωσιν 20 έρδει γαρ πολλών άξια μούνος έών.

TTPTAIOT.

Εύνομία.

1.

Αύτος γαρ Κρονίων, καλλιστεφάνου πόσις "Ηρης, Ζεὺς Ἡρακλείδαις τήνδε δέδωκε πόλιν οίσιν άμα προλιπόντες Έρινεον ήνεμόεντα ευρείαν Πέλοπος νήσον αφικόμεθα.

2

Φοίβου ακούσαντες Πυθωνόθεν οικαδ' ένεικαν μαντείας τε θεοῦ καὶ τελέεντ' ἔπεα· ώδε γαρ αργυρότοξος άναξ έκάεργος Άπόλλων χρυσοκόμης έχρη πίονος έξ αδύτου άρχειν μεν βουλής θεοτιμήτους βασιλήας, οἶσι μέλει Σπάρτης ιμερόεσσα πόλις, πρεσβυγενείς τε γέροντας έπειτα δε δημότας άνδρας, ευθείαις ρήτραις άνταπομειβομένους, μυθεισθαί τε τὰ καλὰ καὶ ἕρδειν πάντα δίκαια, μηδ επιβουλεύειν τηδε πόλει τι κακών 10 δήμου τε πλήθει νίκην και κάρτος έπεσθαι. Φοίβος γαρ περί των ώδ' ανέφηνε πόλει.

5

5

Υποθήκαι.

3.

Άλλ', Ήρακλήος γαρ ανικήτου γένος έστέ, θαρσείτ', ούπω Ζεὺς αὐχένα λοξὸν ἔχει. μηδ ανδρών πληθύν δειμαίνετε, μηδε φοβείσθε, ίθὺς δ' εἰς προμάχους ἀσπίδ' ἀνὴρ ἐχέτω, έχθραν μεν ψυχήν θέμενος, θανάτου δε μελαίνας κήρας όμως αίγαις ήελίοιο φίλας.

ΤΥΡΤΑΙΟΣ.

ίστε γὰρ Άρηος πολυδακρύου ἔργ' ἀίδηλα,	
εῦ δ ὀργην ἐδάητ' ἀργαλέου πολέμου,	
καλ πρὸς φευγόντων τε διωκόντων τ' ἐγένεσθε,	
ω νέοι, αμφοτέρων δ' εἰς κόρον ήλάσατε.	10
οί μέν γάρ τολμώσι, παρ' άλλήλοισι μένοντες,	
είς τ' αὐτοσχεδίην και προμάχους ἰέναι,	
παυρότεροι θνήσκουσι, σάουσι δε λαον οπίσσω	
τρεσσάντων δ' ἀνδρῶν πα̂σ' ἀπόλωλ' ἀρετή.	
ούδεις αν ποτε ταῦτα λέγων ἀνύσειεν ἕκαστα,	15
δσσ', αν αἰσχρὰ πάθη, γίγνεται ἀνδρὶ κακά.	
άργαλέον γαρ δπισθε μετάφρενόν έστι δαίζειν	
άνδρὸς φεύγοντος δητώ ἐν πολέμω.	
αἰσχρὸς δ' ἐστὶ νέκυς κακκείμενος ἐν κονίησι	
νώτον δπισθ' αίχμῆ δουρὸς ἐληλαμένος.	20
άλλά τις εὖ διαβὰς μενέτω, ποσὶν ἀμφοτέροισιν	
στηριχθείς έπι γής, χείλος όδοῦσι δακών,	
μηρούς τε, κνήμας τε κάτω, καὶ στέρνα, καὶ ὦμους	
ἀσπίδος εὐρείης γαστρὶ καλυψάμενος	
δεξιτερή δ΄ έν χειρὶ τινασσέτω ὄμβριμον ἔγχος,	25
κινείτω δε λόφον δεινον ύπερ κεφαλής.	
ἕρδων δ ὄμβριμα ἔργα, διδασκέσθω πολεμίζειν,	
μηδ' ἐκτὸς βελέων ἑστάτω ἀσπίδ' ἔχων.	
άλλά τις έγγυς ιων αύτοσχεδον έγχει μακρώ	
ή ξίφει ουτάζων δήιον άνδρ' ελέτω	30
καὶ πόδα πὰρ ποδὶ θεὶς καὶ ἐπ' ἀσπίδος ἀσπίδ ἐρείσ	as,
έν δε λόφον τε λόφφ καὶ κυνέην κυνέη	
καὶ στέρνον στέρνῷ πεπλημένος ἀνδρὶ μαχέσθω,	
ή ξίφεος κώπην ή δόρυ μακρον έλών.	
ύμεις δ, δ γυμνήτες, ύπ ἀσπίδος άλλοθεν άλλος	35
πτώσσοντες, μεγάλοις σφάλλετε χερμαδίοις,	
δούρασί τε ξεστοίσιν ἀκοντίζοντες ἐς αὐτούς,	
τοῖσι πανοπλίταις πλησίον ἱστάμενοι.	

••

5

1

-

ΤΥΡΤΑΙΟΣ.

4.

Ούτ' αν μνησαίμην, ουτ' έν λόγω άνδρα τιθείμην, ούτε ποδών άρετής, ούτε παλαισμοσύνης, ούδ' εί. Κυκλώπων μεν έχοι μέγεθός τε βίην τε, νικώη δε θέων Θρητκιον Βορέην, ούδ εί Τιθωνοίο φυην χαριέστερος είη, 5 πλουτοίη δε Μίδεω καὶ Κινύρεω μάλιον. ούδ ει Τανταλίδεω Πέλοπος βασιλεύτερος είη, γλώσσαν δ Άδρήστου μειλιχόγηρυν έχοι. ουδ εί πασαν έχοι δόξαν πλην θούριδος άλκής, —ού γὰρ ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνεται ἐν πολέμφ 10 ει μη τετλαίη μεν δρών φόνον αίματόεντα και δητων δρέγοιτ' έγγύθεν ίστάμενος. ήδ' ἀρετή, τόδ' ἄεθλον ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστον κάλλιστόν τε φέρειν γίγνεται άνδρι νέω. ξυνον δ' έσθλον τουτο πόλη τε παντί τε δήμφ, 15 δητις ανήρ διαβάς έν προμάχοισι μένη νωλεμέως, αἰσχρâς δὲ φυγής ἐπὶ πάγχυ λάθηται, ψυχην καί θυμον τλήμονα παρθέμενος, θαρσύνη δ' έπεσιν τὸν πλησίον ἄνδρα παρεστώς 20 ούτος άνηρ άγαθος γίγνεται έν πολέμω αίψα δὲ δυςμενέων ἀνδρῶν ἔτρεψε φάλαγγας τρηχείας, σπουδη τ' ἔσχεθε κῦμα μάχης· αὐτὸς δ' ἐν προμάχοισι πεσὼν φίλον ὥλεσε θυμόν ἄστυ τε καὶ λαοὺς καὶ πατέρ' εὐκλεΐσας, πολλά διά στέρνοιο, και άσπίδος όμφαλοέσσης, 25 καὶ διὰ θώρηκος πρόσθεν ἐληλαμένος. τόνδ' όλοφύρονται μέν δμως νέοι ήδε γέροντες, άργαλέω τε πόθω πασα κέκηδε πόλις. και τύμβος, και παίδες έν ανθρώποις αρίσημοι 30 καὶ παίδων παίδες καὶ γένος ἐξοπίσω. οὐδέ ποτε κλέος ἐσθλὸν ἀπόλλυται οὐδ' ὄνομ' αὐτοῦ, άλλ' ὑπὸ γῆς περ ἐὼν γίγνεται ἀθάνατος,

đ

MIMNEPMOS.

δυτιν' ἀριστεύοντα, μένοντά τε, μαρνάμενόν τε γῆς πέρι καὶ παίδων, θοῦρος 'Αρης ὀλέση. εἰ δὲ φύγη μὲν κῆρα τανηλεγέος θανάτοιο, νικήσας δ' αἰχμῆς ἀγλαὸν εἶχος ἕλη, πάντες μιν τιμῶσιν ὁμῶς νέοι ἠδὲ παλαιοί, πολλὰ δὲ τερπνὰ παθῶν ἔρχεται εἰς 'Αἴδην γηράσκων δ' ἀστοῦσι μεταπρέπει, οὐδέ τις αὐτόν βλάπτειν οὕτ' αἰδοῦς οὕτε δίκης ἐθέλει, πάντες δ' ἐν θώκοισιν ὁμῶς νέοι οἵ τε κατ' αὐτόν εἴκουσ' ἐκ χώρης, οἴ τε παλαιότεροι. ταύτης νῦν τις ἀνῆρ ἀρετῆς εἰς ἄκρον ἰκέσθαι πειράσθω θυμῷ, μὴ μεθιεὺς πόλεμον.

'Εμβατήριον.

5.

*Αγετ', ὦ Σπάρτας εὐάνδρου κοῦροι πατέρων πολιῆται, λαιậ μὲν ἴτυν προβάλεσθε δόρυ δ' εὐτόλμως βάλλοντες μὴ φειδόμενοι τᾶς ζωᾶς οὐ γὰρ πάτριον τậ Σπάρτα.

MIMNEPMOT.

1.

Τίς δὲ βίος, τί δὲ τερπνὸν ἄτερ χρυσῆς 'Αφροδίτης ; τεθναίην, ὅτε μοι μηκέτι ταῦτα μέλοι, κρυπταδίη φιλότης καὶ μείλιχα δῶρα καὶ εἰνή· ἄνθε' ἀεὶ ἤβης γίγνεται ἀρπαλέα ἀνδράσιν ἡδὲ γυναιξίν ἐπεὶ δ' ὀδυνηρὸν ἐπέλθῃ γῆρας, ὅ τ' αἰσχρὸν ὁμῶς καὶ κακὸν ἄνδρα τιθεῖ,

5

7

85

40

MIMNEPMOZ.

αἰεὶ μὲν φρένας ἀμφὶ κακαὶ τείρουσι μέριμναι, οὐδ αὐγὰς προςορῶν τέρπεται ἠελίου, ἀλλ' ἐχθρὸς μὲν παισίν, ἀτίμαστος δὲ γυναιζίν οὕτως ἀργαλέον γῆρας ἔθηκε θεός.

2.

10

Б

10

15

Ημεῖς δ' οἶά τε φύλλα φύει πολυανθέος ὥρη έαρος, ὅτ' αἶψ' αὐγῆς αὖξεται ἠελίου, τοις ίκελοι πήχυιον επί χρόνον άνθεσιν ήβης τερπόμεθα, προς θεών είδότες ούτε κακόν ούτ' ἀγαθόν Κῆρες δὲ παρεστήκασι μέλαιναι, ή μεν έχουσα τέλος γήραος άργαλέου, ή δ΄ έτέρη θανάτοιο μίνυνθα δε γίγνεται ήβης καρπός, όσον τ' έπι γην κίδναται ή έλιος αυτάρ έπην δη τουτο τέλος παραμείψεται ώρης, αύτίκα τεθνάναι βέλτιον ή βίοτος πολλà γàρ ἐν θυμῷ κακὰ γίγνεται· ἄλλοτε οἶκος τρυχούται, πενίης δ έργ οδυνηρά πέλει άλλος δ' αὖ παίδων ἐπιδεύεται, ὧν τε μάλιστα ίμείρων κατὰ γῆς ἔρχεται εἰς Άΐδην άλλος νοῦσον ἔχει θυμοφθόρον οὐδέ τις ἔστιν άνθρώπων, ώ Ζευς μη κακά πολλά διδοί.

3.

Οὐ μὲν δὴ κείνου γε μένος καὶ ἀγήνορα θψμόν τοῖον ἐμεῦ προτέρων πεύθομαι, οῦ μιν ἶδον Δυδῶν ἱππομάχων πυκινὰς κλονέοντα φάλαγγας Ερμιον ἀμ πεδίον, φῶτα φερεμμελίην τοῦ μὲν ἄρ' οὖποτε πάμπαν ἐμέμψατο Παλλὰς Ἀθήνη 5 δριμὺ μένος κραδίης, εὖθ' ὅγ' ἀνὰ προμάχους σεύαιθ, αἰματόεντος ἐν ὑσμίνῃ πολέμοιο πικρὰ βιαζόμενος δυςμενέων τέλεα. ZOAQN.

οὐ γάρ τις κείνου δηίων ἔτ' ἀμεινότερος φώς ἔσκεν ἐποίχεσθαι φυλόπιδος κρατερῆς ἔργον, ὅτ' αὐγαῖσιν φέρετ' ὠκέος ἠελίοιο.

4.

'Ηέλιος μὲν γὰρ ἔλαχεν πόνον ήματα πάντα, οὐδέ ποτ' ἄμπαυσις γίνεται οὐδεμία ἵπποισίν τε καὶ αὐτῷ, ἐπεὶ ῥοδοδάκτυλος 'Ηώς 'Ωκεανὸν προλιποῦσ' οὐρανὸν εἰςαναβỹ· τὸν μὲν γὰρ διὰ κῦμα φέρει πολυήρατος εὐνή κοίλη, 'Ηφαίστου χερσὶν ἐληλαμένη χρυσοῦ τιμήεντος, ὑπόπτερος, ἄκρον ἐφ' ὕδωρ εὕδονθ άρπαλέως, χώρου ἀφ' Ἐσπερίδων γαῖαν ἐς Αἰθιόπων, Γνα οἱ θοὸν ἅρμα καὶ ἵπποι ἑστῶσ, ὅφρ' 'Ηὼς ἠριγένεια μόλη· ἔνθ' ἐπέβη ἑτέρων ὀχέων 'Υπερίονος υἰός.

ΣΟΛΩΝΟΣ.

1.

Σαλαμίς.

Αὐτὸς κήρυξ ἦλθον ἀφ' ἱμερτῆς Σαλαμῖνος, κόσμον ἐπέων ὦδὴν ἀντ' ἀγορῆς θέμενος.

Είην δη τότ' έγω Φολεγάνδριος η Σικινήτης ἀντί γ' Άθηναίου, πατρίδ' ἀμειψάμενος· αίψα γὰρ ἂν φάτις ήδε μετ' ἀνθρώποισι γένοιτο· ᾿Αττικὸς οῦτος ἀνὴρ τῶν Σαλαμιναφετῶν.

Ιομεν εἰς Σαλαμῖνα, μαχησόμενοι περὶ νήσου ἱμερτῆς, χαλεπόν τ' aἶσχος ἀπωσόμενοι. 5

5

10

9

ΣΟΛΩΝ.

2.

Άθηναίων Πολιτεία.

Ήμετέρα δὲ πόλις κατὰ μὲν Διὸς οὖποτ' ὀλεῖται	
αίσαν καὶ μακάρων θεῶν φρένας ἀθανάτων	
τοίη γὰρ μεγάθυμος ἐπίσκοπος ὀμβριμοπάτρη	
Παλλάς Άθηναίη χείρας υπερθεν έχει.	
αύτοι δε φθείρειν μεγάλην πόλιν αφραδίησιν	5
άστοι βούλονται, χρήμασι πειθόμενοι,	
δήμου θ' ήγεμόνων άδικος νόος, οίσιν έτοιμον	
ύβριος ἐκ μέγάλης ἄλγεα πολλά παθείν	
οὐ γὰρ ἐπίστανται κατέχειν κόρον, οὐδὲ παρούσας	
εὐφροσύνας κοσμεῖν δαιτὸς ἐν ἡσυχίη	10
· · · · · · · · · · · ·	
πλουτοῦσιν δ' ἀδίκοις ἔργμασι πειθόμενοι	
• • • • • • • • • • •	
οῦθ' ἱερῶν κτεάνων οῦτε τι δημοσίων	
φειδόμενοι, κλέπτουσιν έφ' άρπαγή άλλοθεν άλλος,	
οὐδὲ φυλάσσονται σεμνὰ Δίκης θέμεθλα,	
ή συγῶσα σύνοιδε τὰ γινόμενα, πρό τ' ἐόντα,	15
τῷ δὲ χρόνῳ πάντως ἦλθ ἀποτισομένη.	
τοῦτ' ἦδη πάση πόλει ἔρχεται ἕλκος ἄφυκτον,	
eis δè κακὴν ταχέως ἤλυθε δουλοσύνην,	
ή στάσιν έμφυλον πόλεμόν θ'εὕδοντ' ἐπεγείρει,	•
δς πολλών έρατην ὤλεσεν ήλικίην	20
έκ γαρ δυςμενέων ταχέως πολυήρατον άστυ	
τρύχεται έν συνόδοις τοις άδικουσι φίλαις.	
ταῦτα μέν ἐν δήμω στρέφεται κακά των δὲ πενιχρώ	ν
ίκνοῦνται πολλοί γαῖαν ἐς ἀλλοδαπήν	
πραθέντες δεσμοῖσί τ' ἀεικελίοισι δεθέντες,	25
καὶ κακὰ δουλοσύνης ζυγὰ φέρουσι βία.	
ούτω δημόσιον κακὸν ἔρχεται οἶκαδ' ἑκάστῳ,	
αύλειοι δ' έτ' έχειν ςὐκ ἐθέλουσι θύραι,	-

10

•

,

•

ΣΟΛΩΝ.

νψηλον δ' ύπερ ἕρκος ύπέρθορεν, εῦρε δὲ πάντως,	
εί γέ τις ή φεύγων έν μυχῷ ή θαλάμφ.	30
ταῦτα διδάξαι θυμὸς Ἀθηναίους με κελεύει,	
ώς κακά πλείστα πόλει δυςνομία παρέχει,	
εύνομία δ' εύκοσμα καὶ ἄρτια πάντ' ἀποφαίνει,	
καὶ θαμὰ τοῖς ἀδίκοις ἀμφιτίθησι πέδας·	
τραχέα λειαίνει, παύει κόρον, υβριν ἀμαυροῖ,	35
αὐαίνει δ' ἄτης ἄνθεα φυόμενα, «Άίνας δλ δίους στολολο δοιος (Αστιζος)	
εὐθύνει δὲ δίκας σκολιὰς ὑπερήφανά τ' ἔργα πραῦνει, παύει δ' ἔργα διχοστασίης,	
παύει δ' άργαλέης έριδος χόλον έστι δ' ύπ' αὐτῆς	
πάντα κατ' ἀνθρώπους ἄρτια καὶ πινυτά.	40

3.

Δήμφ μεν γαρ έδωκα τόσον κράτος, ὄσσον ἐπαρκεῖ, τιμῆς οὖτ' ἀφελών οὖτ' ἐπορεξάμενος οῦ ὅ εἶχον δύναμιν καὶ χρήμασιν ἦσαν ἀγητοί, καὶ τοῦς ἐφρασάμην μηδεν ἀεικες ἔχειν. ἔστην ὅ ἀμφιβαλών κρατερον σάκος ἀμφοτέροισιν, 5 νικᾶν δ' οὐκ εἶασ' οὐδετέρους ἀδίκως.

4.

Εἰ δὲ πεπόνθατε λυγρὰ δι' ὑμετέρην κακότητα, μή τι θεοῖς τούτων μοῖραν ἐπαμΦέρετε αὐτοὶ γὰρ τούτους ηὐξήσατε ῥύσια δόντες, καὶ διὰ ταῦτα κακὴν ἔσχετε δουλοσύνην εἰς γὰρ γλῶσσαν ὁρᾶτε καὶ εἰς ἔπη αἰμύλου ἀνδρός, εἰς ἔργον δ' οὐδὲν γιγνόμενον βλέπετε ὑμῶν δ' εἶς μὲν ἕκαστος ἀλώπεκος ἴχνεσι βαίνει, σύμπασιν δ' ὑμῶν γαῦνος ἕνεστι νόος.

· 11

5.

Πρός Φιλόκυπρον.

Νῦν δὲ σῦ μὲν Σολίοισι πολὺν χρόνον ἐνθάδ ἀνάσσων τήνδε πόλιν ναίοις καὶ γένος ὑμέτερον αὐτὰρ ἐμὲ ξὺν νηῒ θοῇ κλεινῆς ἀπὸ νήσου ἀσκηθῆ πέμποι Κύπρις ἰοστέφανος· οἰκισμῷ δ' ἐπὶ τῷδε χάριν καὶ κῦδος ὀπάζοι ἐσθλὸν καὶ νόστον πατρίδ' ἐς ἡμετέρην.

6.

Υποθήκαι είς αύτόν.

Μνημοσύνης καὶ Ζηνὸς ἘΟλυμπίου ἀγλαὰ τέκνα,	
Μοῦσαι Πιερίδες, κλῦτέ μοι εὐχομένφ.	
όλβον μοι πρός θεών μακάρων δότε και πρός άπάντω	V
ἀνθρώπων αἰεὶ δόξαν ἔχειν ἀγαθήν·	
είναι δε γλυκύν ώδε φίλοις, έχθροίσι δε πικρόν,	5
τοΐσι μὲν αἰδοίον, τοῖσι δὲ δεινὸν ἰδεῖν.	
χρήματα δ' ἱμείρω μὲν ἔχειν, ἀδίκως δὲ πεπασθαι 🐳	
ουκ έθελω· πάντως ύστερον ήλθε δίκη.	
πλοῦτος δ', ὃν μὲν δῶσι θεοί, παραγίγνεται ἀνδρί	
έμπεδος ἐκ νεάτου πυθμένος εἰς κορυφήν	10
δν δ' ἄνδρες τιμωσιν ύφ' ὕβριος, οὐ κατὰ κόσμον	
ἕρχεται, ἀλλ', ἀδίκοις ἔργμασι πειθόμενος,	
ούκ ἐθέλων, ἕπεται· ταχέως δ' ἀναμίσγεται ἄτη.	·
ἀρχὴ δ΄ ἐξ ὀλίγου γίγνεται ῶςτε πυρός,	
φλαύρη μεν το πρώτον, ἀνιηρὴ δε τελευτậ.	15
ού γὰρ δὴν θνητοῖς ὕβριος ἔργα πέλει.	
άλλὰ Ζεὺς πάντων ἐφορậ τέλος, ἐξαπίνης δέ	
ώςτ' άνεμος νεφέλας αίψα διεσκέδασεν	
ήρινός, δς πόντου πολυκύμονος ἀτρυγέτοιο	
πυθμένα κινήσας, γην κατὰ πυροφόρον	20

ΣΟΛΩΝ.

δηώσας καλά έργα, θεων έδος αιπυν ικάνει ουρανόν, αίθρίην δ' αύθις έθηκεν ίδειν λάμπει δ' ήελίοιο μένος κατά πίονα γαίαν καλόν, ἀτὰρ νεφέων οὐδεν ἔτ' ἐστιν ἰδειν τοιαύτη Ζηνός πέλεται τίσις, ούδ' έφ' έκάστω, 25 ώςπερ θνητος άνήρ, γίγνεται όξύγολος. αίει δ' οὖ έ λέληθε διαμπερές, ὅςτις ἀλιτρόν θυμον έχει, πάντως δ' ές τέλος έξεφάνη. άλλ' ό μεν αυτίκ' έτισεν, ό δ' ύστερον ην δε φύγωσιν αυτοί, μηδε θεών μοιρ' επιούσα κίχη, 30 ήλυθε πάντως· αύτις άναίτιοι έργα τίνουσιν ή παίδες τούτων ή γένος έζοπίσω. θνητοί δ' δδε νοεύμεν όμως άγαθός τε κακός τε δεινην είς αύτου δόξαν έκαστος έχει, πρίν τι παθείν τότε δ αυτίκ οδύρεται άχρι δε τούτου 35 χύσκοντες κούφαις έλπίσι τερπόμεθα. χώςτις μέν νούσοισιν ύπ' άργαλέησι πιεσθή, ώς ύγιης έσται, τοῦτο κατεφράσατο. ἄλλος, δειλὸς ἐών, ἀγαθὸς δοκεῖ ἔμμεναι ἀνήρ, καί καλός, μορφήν ου χαρίεσσαν έχων. 40 εἰ δέ τις ἀσχήμων, πενίης δέ μιν ἕργα βιᾶται, κτήσασθαι πάντων χρήματα πλεῖστα δοκε**ῖ.** σπεύδει δ άλλοθεν άλλος· ό μεν κατα πόντον άλαται έν νηυσιν χρήζων οίκαδε κέρδος άγειν ίχθυόεντ', ανέμοισι φορεύμενος αργαλέοισιν, 45 φειδωλην ψυχης ούδεμίην θέμενος άλλος γην τέμνων πολυδένδρεον είς ένιαυτόν λατρεύει, τοΐσιν καμπύλ' ἄροτρα μέλει. άλλος Άθηναίης τε καὶ Ἡφαίστου πολυτέχνεω έργα δαεὶς χειροῖν ξυλλέγεται βίστον 50 ἄλλος Όλυμπιάδων Μουσέων πάρα δώρα δ**ι**δαχθείς, *ίμερτ*ής σοφίης μέτρον ἐπιστάμενος· άλλον μάντιν έθηκεν άναξ εκάεργος Απόλλων, έγνω δ' άνδρί κακον τηλόθεν ερχόμενον,

ΣΟΛΩΝ.

φ συνομαρτήσωσι θeol· τα δε μόρσιμα πάντως 55 ούτε τις οίωνος ρύσεται, ούθ ίερά άλλοι Παιώνος πολυφαρμάκου έργον έγοντες ἰητροί και τοις ούδεν έπεστι τέλος πολλάκι δ' έξ όλίγης όδύνης μέγα γίγνεται άλγος, κούκ αν τις λύσαιτ' ήπια φάρμακα δούς, 60 τόν δε κακαίς νούσοισι κυκώμενον άργαλέαις τε άψάμενος χειροίν αίψα τίθησ' ύγιη. Μοιρα δέ τοι θνητοισι κακόν φέρει ήδε και έσθλόν δώρα δ' άφυκτα θεών γίγνεται άθανάτων. πασι δέ τοι κίνδυνος έπ' έργμασιν, οὐδέ τις οἶδεν 65 ή μέλλει σχήσειν χρήματος άρχομένου, άλλ' ό μέν εΰ ἕρδειν πειρώμενος ού προνοήσας είς μεγάλην άτην και χαλεπήν έπεσεν, τῶ δὲ κακῶς ἕρδοντι θεὸς περὶ πάντα δίδωσιν συντυχίην αγαθήν, έκλυσιν αφροσύνης. 70 πλούτου οὐδὲν τέρμα πεφασμένον ἀνδράσι κεῖται· οί γαρ νυν ήμέων πλειστον έχουσι βίον, διπλασίως σπεύδουσι· τίς αν κορέσειεν απαντας ; κέρδεά τοι θνητοῖς ὤπασαν ἀθάνατοι· 75 άτη δ' έξ αὐτῶν ἀναφαίνεται, ϡν ὑπόταν Ζεύς πέμψη τισομένην, ἄλλοτε ἄλλος έχει.

7.

Παῖς μὲν ἄνηβος ἐὼν ἔτι νήπιος ἕρκος ὀδόντων φύσας ἐκβάλλει πρῶτον ἐν ἔπτ' ἐτεσιν τοὺς δ' ἑτέρους ὅτε δὴ τελέσει θεὸς ἕπτ' ἐνιαυτούς, ἥβης ἐκφαίνει σήματα γινομένης. τῃ τριτάτῃ δὲ γένειον ἀεξομένων ἔτι γυίων λαχνοῦται, χροιῆς ἄνθος ἀμειβομένης, τῃ δὲ τετάρτῃ πâς τις ἐν ἑβδομάδι μέγ' ἄριστος ἰσχύν, οἴ τ' ἄνδρες σήματ' ἔχουσ' ἀρετῆς. πέμπτῃ δ' ὥριον ἄνδρα γάμου μεμνημένον εἶναι, καὶ παίδων ζητεῦν εἰςοπίσω γενεήν.

14

10

ΣΟΛΩΝ.

- τῆ δ° ἕκτη περὶ πάντα καταρτύεται νόος ἀνδρός, οὐδ' ἔρδειν ἔθ' ὁμῶς ἔργ' ἀπάλαμνα θέλει.
- έπτα δὲ νοῦν καὶ γλῶσσαν ἐν ἑβδομάσιν μέγ ἄριστος, ὀκτώ τ'· ἀμφοτέρων τέσσαρα καὶ δέκ' ἔτη.
- τῆ δ' ἐνάτῃ ἐτι μὲν δύναται, μαλακώτερα δ' αὐτοῦ 15 πρὸς μεγάλην ἀρετὴν σῶμά τε καὶ δύναμις·
- τη δεκάτη δ' ὅτε δὴ τελέσει θεὸς ἕπτ' ἐνιαυτούς οὐκ ἂν ἄωρος ἐὼν μοῖραν ἔχοι θανάτου.

8.

*Ιαμβοι.

Συμμαρτυροίη ταῦτ' αν ἐν δίκη Κρόνου μήτηρ, μεγίστη δαιμόνων 'Ολυμπίων, **ἄριστα, Γ**η μέλαινα, ής εγώ ποτε δρους ανείλον πολλαχή πεπηγότας πρόσθεν δε δουλεύουσα, νῦν ελευθέρα. 5 πολλούς δ' Άθήνας πατρίδ' είς θεόκτιτον ἀνήγαγον πραθέντας, ἄλλον ἐκδίκως, άλλον δικαίως, τούς δ' άναγκαίης ύπο χρησμον λέγοντας, γλωσσαν οὐκέτ' Άττικήν ίέντας, ώς αν πολλαχή πλανωμένους. 10 τούς δ' ένθάδ' αὐτοῦ δουλείπν ἀεικέα έχοντας, ήδη δεσπότας τρομευμένους, έλευθέρους έθηκα ταῦτα μὲν κράτει, όμοῦ βίην τε καὶ δίκην συναρμόσας. 15 έρεξα καί διηλθον ώς ύπεσχόμην. θεσμούς δ' όμοίους τῷ κακῷ τε κάγαθῷ εύθειαν είς εκαστον άρμόσας δίκην έγραψα κέντρον δ' άλλος, ώς έγώ, λαβών, κακοφραδής τε καὶ φιλοκτήμων ἀνήρ ούτ' αν κατέσχε δήμον ούτ' έπαύσατο, 20 πριν αν ταράξας πίαρ έξέλη γάλα.

• • • • • • • •

ΦΩΚΥΛΙΔΗΣ.

εἰ γὰρ ἦθελον ἃ τοῖς ἐναντίοισιν ἥνδανεν τότε, αὖθις δ' ἃ τοῖσιν ἀτέροις, δρᾶσαι δίχα, πολλῶν ἂν ἀνδρῶν ἦδ' ἐχηρώθη πόλις. τῶν οῦνεκ' ἀρχὴν πάντοθεν κυκεύμενος ὡς ἐν κυσὶν πολλαῖσιν ἐστράφην λύκος.

ΦΩΚΥΛΙΔΟΥ.

1.

Καὶ τόδε Φωκυλίδεω τετόρων ἀπὸ τῶνδε γένοντο φῦλα γυναικείων ἡ μὲν κυνός, ἡ δὲ μελίσσης, ἡ δὲ συὸς βλοσυρῆς, ἡ δ' ἵππου χαιτηέσσης· εὖφορος ἦδε, ταχεῖα, περίδρομος, εἶδος ἀρίστη· ἡ δὲ συὸς βλοσυρῆς οὖτ' ἂρ κακὴ οὐδὲ μὲν ἐσθλή· ἡ δὲ κυνός, χαλεπή τε καὶ ἆγριος· ἡ δὲ μελίσσης οἰκονόμος τ' ἀγαθὴ καὶ ἐπίσταται ἐργάζεσθαι· ἦς εὖχου, φίλ' ἑταῖρε, λαχεῖν γάμου ἱμερόεντος.

2.

Καὶ τόδε Φωκυλίδεω· Λέριοι κακοί· οὐχ ὁ μέν, ὃς δ' οὐ· πάντες, πλην Προκλέους· καὶ Προκλέης Λέριος.

ΈΕΝΟΦΑΝΟΥΣ.

1.

Νῦν γὰρ δὴ ζάπεδον καθαρὸν καὶ χεῖρες ἀπάντων καὶ κύλικες· πλεκτοὺς ὅ ἀμφιτιθεῖ στεφάνους, ἄλλος δ' εὐῶδες μύρον ἐν φιάλῃ παρατείνει· κρατὴρ δ' ἕστηκεν μεστὸς ἐὖφροσύνης·

ZENOΦANHZ.

άλλος δ' οίνος έτοιμος, δς ούποτε φησί προδώσειν, 5 μείλιχος έν κεράμοις, άνθεος ὀσδόμενος. έν δε μέσοις άγνην όδμην λιβανωτος ίησιν, ψυχρον δ' έστιν ύδωρ και γλυκύ και καθαρόν πάρκεινται δ' άρτοι ξανθοί γεραρή τε τράπεζα τυρού και μέλιτος πίονος αχθομένη 10 βωμος δ άνθεσιν άν το μέσον πάντη πεπύκασται μολπή δ' άμφις έχει δώματα και θαλίη. χρή δε πρώτον μεν θεον ύμνειν εύφρονας άνδρας εὐφήμοις μύθοις καὶ καθαροῖσι λόγοις σπείσαντάς τε καὶ εὐξαμένους τὰ δίκαια δύνασθαι 15 πρήσσειν-ταῦτα γὰρ ὦν ἐστι προχειρότερον, ούχ υβρις-πίνειν δ' όπόσον κεν έχων αφίκοιο οίκαδ' άνευ προπόλου, μη πάνυ γηραλέος άνδρών δ' αίνειν τοῦτον, ὃς ἐσθλὰ πιὼν ἀναφαίνει, ώς οι μνημοσύνη και πόνος άμφ' άρετής 20 ούτι μάχας διέπειν Τιτήνων οὐδὲ Γιγάντων, ούδέ τε Κενταύρων, πλάσματα τῶν προτέρων ή στάσιας σφεδανάς τοις ούδὲν χρηστὸν ἕνεστιν θεών δε προμηθείην αίεν έχειν άγαθόν.

2.

Άλλ' εἰ μὲν ταχυτήτι ποδῶν νίκην τις ἄροιτο ἡ πενταθλεύων, ἐνθα Διος τέμενος πὰρ Πίσαο ῥοῆς ἐν 'Ολυμπίη, εἶτε παλαίων, ἡ καὶ πυκτοσύνην ἀλγινόεσσαν ἔχων, εἶτε τὸ δεινὸν ἄεθλον, ὁ παγκράτιον καλέουσιν, ἀστοῖσίν κ' εἶη κυδρότερος προςορᾶν, καί κε προεδρίην φανερὴν ἐν ἀγῶσιν ἄροιτο, καί κεν σῖτ' εἶη δημοσίων κτεάνων ἐκ πόλεως καὶ δῶρου, ὅ οἱ κειμήλιον εἶη εἶτε καὶ ἕπποισιν, ταῦκα χ' ἅπαντα λάχοι οὐκ ἐῶν ἄξιος, ῶςπερ ἐγώ· ῥώμης γὰρ ἀμείνων ἀνδρῶν ἠδ' ἕππων ἡμετέρη σοφίη. 17

OEOFNIZ.

ἀλλ' εἰκῆ μάλα τοῦτο νομίζεται· οὐδὲ δίκαιον προκρίνειν ῥώμην τῆς ἀγαθῆς σοφίης.
οὕτε γὰρ εἰ πύκτης ἀγαθὸς λαοισι μετείη,
οὕτ' εἰ πενταθλεῖν, οὕτε παλαισμοσύνην,
οὐδὲ μὲν εἰ ταχυτῆτι ποδῶν, τό πέρ ἐστι πρότιμον
ῥώμης ὅσσ' ἀνδρῶν ἔργ' ἐν ἀγῶνι πέλει,
τοὕνεκεν ἂν δὴ μᾶλλον ἐν εὐνομίῃ πόλις εἴη·
σμικρὸν δ' ἄν τι πόλει χάρμα γένοιτ' ἐπὶ τῷ,
εἴ τις ἀθλεύων νικῷ Πίσαο παρ' ὅχθας·
οὐ γὰρ πιαίνει ταῦτα μυχοὺς πόλεως.

15

20

10

$\Theta EO \Gamma NI \Delta O \Sigma$.

⁸Ω άνα, Λητοῦς υἱέ, Διὸς τέκος, οὖποτε σείο λήσομαι ἀρχόμενος οὐδ' ἀποπαυόμενος, ἀλλ' aἰεὶ πρῶτόν τε καὶ ὕστατον ἔν τε μέσοισιν ἀείσω· σὺ δέ μοι κλῦθι καὶ ἐσθλὰ δίδου.

Φοιβε άναξ, ὅτε μέν σε θεὰ τέκε πότνια Λητώ, φοίνικος ῥαδινῆς χερσὶν ἐφαψαμένη, ἀθανάτων κάλλιστον, ἐπὶ τροχοειδέϊ λίμνῃ, πᾶσα μὲν ἐπλήσθη Δῆλος ἀπειρεσίη ὀδμῆς ἀμβροσίης, ἐγέλασσε δὲ γαῖα πελώρη, γήθησεν δὲ βαθὺς πόντος ἁλὸς πολιῆς.

Κύρνε, σοφιζομένφ μὲν ἐμοὶ σφρηγὶς ἐπικείσθω τοῖςδ ἔπεσιν, λήσει δ' οὔποτε κλεπτόμενα. 20 οὐδέ τις ἀλλάξει κάκιον τοὐσθλοῦ παρεόντος. ὦδε δὲ πᾶς τις ἐρεῖ· "Θεύγνιδός ἐστιν ἔπη τοῦ Μεγαρέως, πάντας δὲ κατ' ἀνθρώπους ὀνομαστός." ἀστοῖσιν δ' οὕ πω πᾶσιν ἁδεῖν δύναμαι.

OEOINIE.	19
οὐδὲν θαυμαστόν, Πολυπαίδη· οὐδὲ γὰρ ὁ Ζεύς οὕθ' ὕων πάντεσσ' ἁνδάνει οὕτ' ἀνέχων.	25
Κύρνε, κύει πόλις ήδε δέδοικα δὲ μὴ τέκη ἄνδρα εὐθυντῆρα κακῆς ὕβριος ἡμετέρης. ἀστοὶ μὲν γὰρ ἔθ οίδε σαόφρονες, ἡγεμόνες δέ τετράφαται πολλὴν ἐς κακότητα πεσεῖν. οὐδεμίαν πω, Κύρν', ἀγαθοὶ πόλιν ὥλεσαν ἅνδρες.	40
ἀλλ' ὅταν ὑβρίζειν τοῖσι κακοῖσιν ἄδη, δῆμόν τε φθείρωσι, δίκας τ' ἀδίκοισι διδῶσιν οἰκείων κερδέων εἴνεκα καὶ κράτεος, ἕλπεο μὴ δηρὸν κείνην πόλιν ἀτρεμέεσθαι,	45
μηδ' εἰ νῦν κεῖται πολλῆ ἐν ἡσυχίη, εὖτ' ἂν τοῖσι κακοῖσι φίλ' ἀνδράσι ταῦτα γένηται, κέρδεα δημοσίω σὺν κακῷ ἐρχόμενα. ἐκ τῶν γὰρ στάσις ἐστὶ καὶ ἔμφυλοι φόνοι ἀνδρῶν μούναρχος δὲ πόλει μήποτε τῆδε ἅδοι.	50
Κύρνε, πόλις μεν έθ' ήδε πόλις, λαοί δε δη άλλοι, οί πρόσθ' οὔτε δίκας ήδεσαν οὔτε νόμους, ἀλλ' ἀμφὶ πλευρησι δορὰς αἰγῶν κατέτριβον, ἔξω δ' ὥςτ' ἔλαφοι τηςδ' ἐνέμοντο πόλεος· καὶ νῦν εἴσ' ἀγαθοί, Πολυπαΐδη· οἱ δε πρὶν ἐσθλοί νῦν δειλοί· τίς κεν ταῦτ' ἀνέχοιτ' ἐςορῶν ;	55
ἀλλήλους δ' ἀπατῶσιν, ἐπ' ἀλλήλοισι γελῶντες, οῦτε κακῶν γνώμας εἰδότες οῦτ' ἀγαθῶν. μηδένα τῶνδε φίλον ποιεῦ, Πολυπαΐδῃ, ἀστῶν ἐκ θυμοῦ, χρείης εἴνεκα μηδεμιῆς·	60
άλλὰ δόκει μέν πᾶσιν ἀπὸ γλώσσης φίλος εἶναι, χρῆμα δὲ συμμίξης μηδενὶ μηδ ὅτιοῦν σπουδαῖον. γνώση γὰρ ὀιζυρῶν φρένας ἀνδρῶν, ὥς σφιν ἐπ' ἔργοισιν πίστις ἔπ' οὐδεμία, ἀλλὰ δόλους ἀπάτας τε πολυπλοκίας τ' ἐφίλησαν οῦτως, ὡς ἄνδρες μηκέτι σωζόμενοι. F	65

ΘΕΟΓΝΙΣ.

Ού μοι πίνεται οἶνος, ἐπεῖπον παιδὶ τερείνη, ἄλλος ἀνὴρ κατέχει πολλὸν ἐμοῦ κακίων. ψυχρόν μοι· παρὰ τῆδε φίλοι πίνουσι τοκῆες, ὥςθ ἅμα θ ὑδρεύει, καί με γοῶσα φέρει· ἔνθα μέσην περὶ παῖδα βαλὼν ἀγκῶν' ἐφίλησα δειρήν, ἡ δὲ τέρεν φθέγγετ' ἀπὸ στόματος.	265
"Ιππος έγὼ καλὴ καὶ ἀεθλίη, ἀλλὰ κάκιστον ἄνδρα φέρω, καί μοι τοῦτ' ἀνιηρότατον. πολλάκι δ' ἠμέλλησα διαρρήξασα χαλινόν φεύγειν, ὦσαμένη τὸν κακὸν ἡνίοχον.	260
Ούδείς, Κύρν', ἄτης καὶ κέρδεος αἶτιος αὐτός, ἀλλὰ θεοὶ τούτων δώτορες ἀμφοτέρων. οὐδέ τις ἀνθρώπων ἐργάζεται, ἐν φρεσιν εἰδώς ἐς τέλος εἶτ' ἀγαθὸν γίγνεται εἶτε κακόν. πολλάκι γὰρ δοκέων θήσειν κακὸν ἐσθλὰν ἔθηκεν καί τε δοκῶν θήσειν ἐσθλὰν ἔθηκε κακόν οὐδέ τῷ ἀνθρώπων παραγύγνεται, ὅσσ' ἐθέλησιν ἴσχει γὰρ χαλεπῆς πείρατ' ἀμηχανίης. ἄνθρωποι δὲ μάταια νομίζομεν, εἰδότες οὐδέν θεοι δὲ κατὰ σφέτερον πάντα τελοῦσι νόον.	135 140
Κριούς μέν καὶ ὄνους διζήμεθα, Κύρνε, καὶ ἵππους εἰγενέας, καὶ τις βούλεται ἐξ ἀγαθῶν βήσεσθαι. γῆμαι δὲ κακὴν κακοῦ οὐ μελεδαίνει ἐσθλὸς ἀνήρ, ἦν οἱ χρήματα πολλὰ διδῷ. οὐδὲ γυνὴ κακοῦ ἀνδρὸς ἀναίνεται εἶναι ἄκοιτις πλουσίου, ἀλλ' ἀφνεὸν βούλεται ἀντ' ἀγαθοῦ. χρήματα γὰρ τιμῶσι· καὶ ἐκ κακοῦ ἐσθλὸς ἔγημεν	185
καὶ κακὸς ἐξ ἀγαθοῦ πλοῦτος ἔμιξε γένος. οῦτω μὴ θαύμαζε γένος, Πολυπαίδη, ἀστῶν μαυροῦσθαι· σὺν γὰρ μίσγεται ἐσθλὰ κακοῖς.	190

20

٠,

OEOFNIS.

•

1

Σοι μεν εγώ πτέρ' έδωκα, σύν οις επ' απείρονα πόνη	VOY
πωτήση καὶ γῆν πᾶσαν ἀειρόμενος	
ρηϊδίως, θοίνης δε και είλαπίνησι παρέσση	
έν πάσαις, πολλών κείμενος έν στόμασιν	240
καί σε σύν αὐλίσκοισι λιγυφθόγγοις νέοι ἄνδρες	
εὐκόσμως ἐρατοὶ καλά τε καὶ λιγέα	
άσονται και όταν δνοφεροίς ύπο κεύθμασι γαίης	
βης πολυκωκύτους εἰς Ἀίδαο δόμους,	
ουδέ ποτ' ουδέ θανών απολείς κλέος, αλλα μελήσεις	245
άφθιτον άνθρώποις αίεν έχων δνομα	
Κύρνε, καθ' Έλλάδα γην στρωφώμενος ήδ' ανα νήα	τους
ίχθυόεντα περών πόντον έπ' ἀτρύγετον,	
ούχ ίππων νώτοισιν έφήμενος άλλά σε πέμψει	
άγλαὰ Μουσάων δώρα ἰσστεφάνων	250
πασι γαρ οίσι μέμηλε και έσσομένοισιν αοιδή,	
έσση όμως, ὄφρ' αν γη τε και ήέλιος.	
Άλλα Ζεῦ τέλεσόν μοι Ολύμπιε καίριον εὐχήν,	
δὸς δέ μοι ἀντὶ κακῶν καί τι παθεῖν ἀγαθόν.	
τεθναίην δ', εἰ μή τι κακῶν ẳμπαυμα μεριμνέων	
εύροίμην, δοίην τ' ἀντ' ἀνιῶν ἀνίας·	
alσa γàρ οὕτως ἐστί· τίσις δ' οὐ φαίνεται ἡμῖν	345
ἀνδρῶν, οἳ τἀμὰ χρήματ' ἔχουσι βlŋ	
συλήσαντες· έγὼ δὲ κύων ἐπέρησα χαράδρην,	
χειμάρρφ ποταμῷ πάντ' ἀποσεισάμενος.	
τῶν εἶη μέλαν αίμα πιεῖν, ἐπί τ' ἐσθλὸς ὄροιτο	
δαίμων, ὃς κατ' ἐμὸν νοῦν τελέσειε τάδε.	350
Άστῶν δ' οὐ δύναμαι γνῶναι νόον, ὅντιν' ἔχουσιν	
ούτε γάρ εῦ ἕρδων ἁνδάνω οὔτε κακῶς.	
μωμεῦνται δέ με πολλοί, όμως κακοί ήδε και ἐσθλο	ŕ
μιμεῖσθαι δ' οὐδεὶς τῶν ἀσόφων δύναται.	870
Annes on addression march such march war developed	
Άγγελος αφθογγος πόλεμον πολύδακρυν εγείρει,	550
Κύρν', ἀπὸ τηλαυγέος φαινόμενος σκοπιῆς.	

OEOUNIZ.

άλλ' ίπποις έμβαλλε ταχυπτέρνοισι χαλινούς δήων γάρ σφ' άνδρων άντιάσειν δοκέω. ού πολλον το μεσηγύ διαπρήξουσι κέλευθον, ει μη έμην γνώμην έξαπατωσι θεοί. Εί μεν χρήματ' έχοιμι, Σιμωνίδη, οιά περ ήδειν, ούκ αν ανιώμην τοις αγαθοίσι συνών. νῦν δέ με γιγνώσκοντα παρέρχεται, εἰμὶ δ' ἄφωνος χρημοσύνη, πολλών γνούς περ ἆμεινον ἔτι, 670 ούνεκα νῦν φερόμεσθα καθ' ἱστία λευκὰ βαλόντες Μηλίου έκ πόντου νύκτα δια δνοφερήν άντλειν δ΄ ούκ έθελουσιν ύπερβάλλει δε θάλασσα άμφοτέρων τοίχων. η μάλα τις χαλεπώς σώζεται. οι έρδουσι! κυβερνήτην μεν έπαυσαν 675 έσθλόν, δ τις φυλακην είχεν επισταμένως. χρήματα δ άρπάζουσι βίη, κόσμος δ απόλωλεν, δασμὸς δ' οὐκέτ' ἶσος γίγνεται ἐς τὸ μέσον, φορτηγοί δ ἄρχουσι, κακοί δ άγαθών καθύπερθεν. δειμαίνω, μή πως ναῦν κατὰ κῦμα πίη. 680 Ηλθον μεν γαρ έγωγε και ές Σικελήν ποτε γαίαν, ήλθον δ' Εύβοίης άμπελόεν πεδίον Σπάρτην τ' Εὐρώτα δονακοτρόφου ἀγλαὸν ἄστυ 785 καί μ' έφίλευν προφρόνως πάντες έπερχόμενον. άλλ' οὖτις μοι τέρψις ἐπὶ φρένας ἦλθεν ἐκείνων. ούτως ούδεν άρ' ην φίλτερον άλλο πάτρης. Οί μοι άναλκίης! άπο μεν Κήρινθος όλωλεν, 891 Δηλάντου δ' άγαθον κείρεται οινόπεδον, οί δ άγαθοί φεύγουσι, πόλιν δε κακοί διέπουσιν. ώς δη κυψελίζον Ζευς όλέσειε γένος.

'Αυτὰρ ἐγώ — μέτρον γὰρ ἔχω μελιηδέος οἶνου — 475 ὕπνου λυσικάκου μνήσομαι οἶκαδ' ἰών,

GEOFNIE.

δείξω δ' ώς οΐνος χαριέστατος ἀνδρὶ πεπόσθαι·	
ούτε τι γαρ νήφω ούτε λίην μεθύω.	
δς δ' αν υπερβάλλη πόσιος μέτρον, ουκέτι κείνος	
της αύτου γλώσσης καρτερός ούδε νόου,	480
μυθεῖται δ ἀπάλαμνα, τὰ νήφοσι γίνεται αἰσχρά·	
αἰδεῖται ἕρδων οὐδέν, ὅταν μεθύη,	
το πριν έων σώφρων, τότε νήπιος. άλλα συ ταυτα	
γιγνώσκων μη πιν' οίνον ύπερβολάδην,	
άλλ' ἡ πριν μεθύειν ὑπανίστασο—μή σε βιάσθω	485
γαστηρ ώςτε κακον λάτριν έφημέριον —	
ή παρεών μη πίνε. συ δ' "έγχεε" τουτο μάταιον	
κωτίλλεις αιεί· τοῦνεκά τοι μεθύεις.	
ή μεν γαρ φέρεται φιλοτήσιος, ή δε πρόκειται,	
την δε θεοίς σπένδεις, την δ' επί χειρος έχεις.	490
άρνεισθαι δ' ούκ οίδας. ἀνίκητος δέ τοι ούτος,	
δς πολλàς πίνων μή τι μάταιον έρει.	
΄ Ηβη τερπόμενος παίζω· δηρόν γαρ ενερθεν	
"Ηβη τερπόμενος παίζω· δηρον γαρ ένερθεν γης όλέσας ψυχην κείσομαι ὥςτε λίθος	
γής όλέσας ψυχὴν κείσομαι ώςτε λίθος	
	570
γῆς ὀλέσας ψυχὴν κείσομαι ὧςτε λίθος ἄφθογγος, λείψω δ' ἐρατὸν φάος ἠελίοιο, ἔμπης δ΄ ἐσθλὸς ἐὼν ὄψομαι οὐδὲν ἔτι.	570
γῆς ὀλέσας ψυχὴν κείσομαι ὧςτε λίθος ἄφθογγος, λείψω δ' ἐρατὸν φάος ἠελίοιο, ἔμπης δ΄ ἐσθλὸς ἐὼν ὄψομαι οὐδὲν ἔτι. Ζεὺς μὲν τῆςδε πόληος ὑπειρέχοι, αἰθέρι ναίων,	570
γῆς ὀλέσας ψυχὴν κείσομαι ὧςτε λίθος ἄφθογγος, λείψω δ' ἐρατὸν φάος ἠελίοιο, ἔμπης δ΄ ἐσθλὸς ἐὼν ὄψομαι οὐδὲν ἔτι.	570
γῆς ὀλέσας ψυχὴν κείσομαι ὥςτε λίθος ἄφθογγος, λείψω δ' ἐρατὸν φάος ἦελίοιο, ἕμπης δ' ἐσθλὸς ἐὼν ὄψομαι οὐδὲν ἔτι. Ζεὺς μὲν τῆςδε πόληος ὑπειρέχοι, αἰθέρι ναίων, αἰει δεξιτερὴν χεῖρ' ἐπ' ἀπημοσύνῃ,	570 760
γῆς ὀλέσας ψυχὴν κείσομαι ὧςτε λίθος ἄφθογγος, λείψω δ' ἐρατὸν φάος ἠελίοιο, ἔμπης δ΄ ἐσθλὸς ἐων ὄψομαι οὐδὲν ἔτι. Ζεὺς μὲν τῆςδε πόληος ὑπειρέχοι, αἰθέρι ναίων, αἰὲι δεξιτερὴν χεῖρ' ἐπ' ἀπημοσύνη, ἄλλοι τ' ἀθάνατοι μάκαρες θεοί· αὐτὰρ Ἀπόλλων ὀρθώσαι γλῶσσαν καὶ νόον ἡμέτερον.	
γῆς ὀλέσας ψυχὴν κείσομαι ὧςτε λίθος ἄφθογγος, λείψω δ' ἐρατὸν φάος ἠελίοιο, ἔμπης δ' ἐσθλὸς ἐων ὄψομαι οὐδὲν ἔτι. Ζεὺς μὲν τῆςδε πόληος ὑπειρέχοι, αἰθέρι ναίων, αἰὲι δεξιτερὴν χεῖρ' ἐπ' ἀπημοσύνη, ἅλλοι τ' ἀθάνατοι μάκαρες θεοί· αὐτὰρ Ἀπόλλων	
γῆς ὀλέσας ψυχὴν κείσομαι ῶςτε λίθος ἄφθογγος, λείψω δ' ἐρατὸν φάος ἠελίοιο, ἔμπης δ' ἐσθλὸς ἐων ὄψομαι οὐδὲν ἔτι. Ζεὺς μὲν τῆςδε πόληος ὑπειρέχοι, αἰθέρι ναίων, αἰὲι δεξιτερὴν χεῖρ' ἐπ' ἀπημοσύνη, ἄλλοι τ' ἀθάνατοι μάκαρες θεοί· αὐτὰρ Ἀπόλλων ὀρθώσαι γλῶσσαν καὶ νόον ἡμέτερον. φόρμιγγ' αὖ φθέγγοιθ' ἱερὸν μέλος ἦδὲ καὶ αὐλῷ	
γης όλέσας ψυχην κείσομαι ῶςτε λίθος ἄφθογγος, λείψω δ' ἐρατον φάος ήελίοιο, ἔμπης δ' ἐσθλος ἐων ὄψομαι οὐδεν ἔτι. Ζεὺς μεν τήςδε πόληος ὑπειρέχοι, αἰθέρι ναίων, αἰει δεξιτερην χεῖρ' ἐπ' ἀπημοσύνη, ἄλλοι τ' ἀθάνατοι μάκαρες θεοί· αὐτὰρ Ἀπόλλων ὀρθώσαι γλῶσσαν καὶ νόον ἡμέτερον. φόρμιγγ' αὖ φθέγγοιθ' ἱερον μέλος ήδε καὶ αὐλῷ· ἡμεῖς δε σπονδὰς θεοῖσιν ἀρεσσόμενοι	
γης όλέσας ψυχην κείσομαι ῶςτε λίθος ἄφθογγος, λείψω δ' ἐρατον φάος ἡελίοιο, ἔμπης δ' ἐσθλος ἐων ὄψομαι οὐδεν ἔτι. Ζεὺς μεν τήςδε πόληος ὑπειρέχοι, αἰθέρι ναίων, αἰει δεξιτερην χεῖρ' ἐπ' ἀπημοσύνη, ἄλλοι τ' ἀθάνατοι μάκαρες θεοί· αὐτὰρ Ἀπόλλων ὀρθώσαι γλῶσσαν καὶ νόον ἡμέτερον. φόρμιγγ' αὖ φθέγγοιθ' ἱερον μέλος ἡδε καὶ αὐλῷ ἡμεῖς δε σπονδὰς θεοῖσιν ἀρεσσόμενοι πίνωμεν, χαρίεντα μετ' ἀλλήλοισι λέγοντες,	
γης όλέσας ψυχην κείσομαι ώςτε λίθος ἄφθογγος, λείψω δ' έρατον φάος ήελίοιο, ἕμπης δ' έσθλος έων ὄψομαι οὐδεν ἔτι. Ζεὺς μεν τήςδε πόληος ὑπειρέχοι, αἰθέρι ναίων, αἰει δεξιτερην χεῖρ' ἐπ' ἀπημοσύνη, ἄλλοι τ' ἀθάνατοι μάκαρες θεοί· αὐτὰρ Ἀπόλλων ὀρθώσαι γλῶσσαν καὶ νόον ἡμέτερον. φόρμιγγ' αὖ φθέγγοιθ' ἱερον μέλος ήδε καὶ αὐλῷ· ἡμεῖς δε σπονδὰς θεοῖσιν ἀρεσσόμενοι πίνωμεν, χαρίεντα μετ' ἀλλήλοισι λέγοντες, μηδεν τῶν Μήδων δειδιότες πόλεμον.	760
γής όλέσας ψυχὴν κείσομαι ῶςτε λίθος ἄφθογγος, λείψω δ' ἐρατον φάος ἡελίοιο, ἕμπης δ' ἐσθλος ἐων ὄψομαι οὐδεν ἔτι. Ζεὺς μεν τήςδε πόληος ὑπειρέχοι, αἰθέρι ναίων, αἰει δεξιτερὴν χεῖρ' ἐπ' ἀπημοσύνη, ἄλλοι τ' ἀθάνατοι μάκαρες θεοί· αὐτὰρ Ἀπόλλων ὀρθώσαι γλῶσσαν καὶ νόον ἡμέτερον. φόρμιγγ' αὖ φθέγγοιθ' ἱερον μέλος ἡδε καὶ αὐλῷ ἡμεῖς δὲ σπονδὰς θεοῖσιν ἀρεσσόμενοι πίνωμεν, χαρίεντα μετ' ἀλλήλοισι λέγοντες, μηδεν τῶν Μήδων δειδιότες πόλεμον. ὦδ' εἶναι. καὶ ἅμεινον ἐὖφρονα θυμον ἔχοντας	760

•

23

•

٠

F 2

GEOFNIZ.

Φοίβε άναξ, αυτός μεν επύργωσας πόλιν άκρην, Άλκαθόφ Πέλοπος παιδὶ χαριζόμενος· αύτος δε στρατον ύβριστην Μήδων απέρυκε 775 τήςδε πόλευς, ίνα σοι λαοί έν εύφροσύνη ήρος έπερχομένου κλειτὰς πέμπωσ' έκατόμβας, τερπόμενοι κιθάρη καὶ ἐρατή θαλίη παιάνων τε χοροις ιαχαίσι τε σον περί βωμόν. ή γαρ έγωγε δέδοικ' άφραδίην έςορων 780 και στάσιν Έλλήνων λαοφθόρον άλλα σύ, Φοίβε, ίλαος ήμετέρην τήνδε φύλασσε πόλιν. Ουδείς ανθρώπων, δν πρωτ' επί γαία καλύψη είς τ' Έρεβος καταβή δώμά τε Περσεφόνης, τέρπεται ούτε λύρης ουτ' αυλητήρος ακούων, 975 ούτε Διωνύσου δώρ' έςαειρόμενος. ταῦτ' ἐςορῶν κραδίην εἶ πείσομαι, ὄφρα τ' ἐλαφρά γούνατα καὶ κεφαλὴν ἀτρεμέως προφέρω. Τήμος δ ήέλιος μεν έν αιθέρι μώνυχας ίππους

ἄρτι παραγγέλλοι μέσσατον ημαρ έχων, δείπνου δητ' ἀλέγοιμεν, ὅσου τινὰ θυμὸς ἀνώγοι, ΄ παντοίων ἀγαθῶν γαστρὶ χαριζόμενοι. 1000 χέρνιβα δ αἶψα θύραζε φέροι, στεφανώματα δ εἶσω εὐειδης ῥαδινης χερσὶ Λάκαινα κόρη.

Παύρους εύρήσεις, Πολυπαίδη, ἄνδρας έταίρους πιστοὺς ἐν χαλεποῖς πρήγμασι γιγνομένους, 80 οἴτινες ἂν τολμῷεν, ὁμόφρονα θυμὸν ἔχοντες, ἶσον τῶν ἀγαθῶν τῶν τε κακῶν μετέχειν. τοὺς δ οὐχ εὑρήσεις διζήμενος οὐδ' ἐπὶ πάντας ἀνθρώπους, οῦς ναῦς μὴ μία πάντας ἄγοι, οἶσιν ἐπὶ γλώσση τε καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἔπεστιν 85 αἰδώς, οὐδ' αἰσχρὸν χρῆμ' ἔπι κέρδος ἅγει.

GEOFNIE.

Δειλοὺς εὖ ἕρδοντι ματαιοτάτη χάρις ἐστίν	105
ίσον και σπείρειν πόντον άλος πολιής.	•
ούτε γὰρ ầν πόντον σπείρων βαθὺ λήϊον ἀμῷς,	
ούτε κακούς εὐ δρών εὖ πάλιν ἀντιλάβοις.	
άπληστον γαρ έχουσι κακοί νόον. ην δ έν άμάρτη	<i>1</i> 5,
τῶν πρόσθεν πάντων ἐκκέχυται φιλότης.	110
οί δ' άγαθοι το μέγιστον επαυρίσκουσι παθόντες,	
μνήμα δ' έχουσ' ἀγαθῶν καὶ χάριν ἐξοπίσω.	-
Μή ποτ' ἐπὶ σμικρậ προφάσει φίλον ἆνδρ' ἀπολε	σσαι.
πειθόμενος χαλεπή, Κύρνε, διαβολίη.	
εί τις άμαρτωλησι φίλων επί παντι χολώτο,	325
ούποτ' αν άλλήλδις άρθμιοι ούδε φίλοι	020
είεν. άμαρτωλαί γαρ έν άνθρώποισιν έπονται	
θνητοίς, Κύρνε, θεοί δ' οὐκ ἐθέλουσι φέρειν.	
Ζεῦ φίλε, θαυμάζω σε σὺ γὰρ πάντεσσιν ἀνάσσ	els,
τιμην αυτός έχων και μεγάλην δύναμιν.	
άνθρώπων δ' εὐ οἶσθα νόον καὶ θυμον ἐκάστου	375
σον δε κράτος πάντων έσθ' υπατον, βασιλευ.	
πῶς δή σευ, Κρονίδη, τολμậ νόος ἄνδρας ἀλιτρού	5
έν ταὐτῆ μοίρη τόν τε δίκαιον ἔχειν,	
ήν τ' επί σωφροσύνην τρεφθή νόος, ήν τε προς ύβ	βριν,
άνθρώπων άδίκοις έργμασι πειθομένων ;	380
ουδέ τι κεκριμένον προς δαίμονος έστι βροτοίσιν,	
ούδ όδον ήν τις ίων άθανάτοισιν άδοι.	
Έμπης δ' όλβον έχουσιν ἀπήμονα. τοὶ δ' ἀπὸ δ	ເເດີຍ
έργων ίσχονται θυμόν, δμως πενίην	
μητέρ' ἀμηχανίης ἕλαβον, τὰ δίκαια φιλεῦντες,	385
ήτ' ανδρών παράγει θυμον ές αμπλακίην,	
ης ανορών παράγει συμού ες αμπκακτην, βλάπτουσ' έν στήθεσσι φρένας κρατερής ύπ' ανό	0.100
σολμậ δ' οὐκ ἐθέλων αἰσχεα πολλὰ φέρειν,	11-15

θεογνις.

χρημοσύνη είκων, ή δη κακὰ πολλὰ διδάσκει ψεύδεἁ τ' έξαπάτας τ' οὐλομένας τ' ἕριδας ἄνδρα καὶ οὐκ ἐθέλοντα· κακον δέ οἱ οὐδὲν ἔοικεν η γὰρ καὶ χαλεπην τίκτει ἀμηχανίην.	890
η γαρ και χαλεπην ταστει αμηχανιήν.	
Πάντων μὲν μὴ φῦναι ἐπιχθονίοισιν ἄριστον μηδ' ἐςιδεῖν αὐγὰς ὀξέος ἠελίου,	425
φύντα δ' ὅπως ὤκιστα πύλας Ἀίδαο περήσαι	
καὶ κεῖσθαι πολλὴν γῆν ἐπαμησάμενον.	
Πλήθει δ' ἀνθρώπων ἀρετὴ μία γίγνεται ήδε,	
πλουτείν τών δ' άλλων οὐδὲν ἄρ' ήν ὄφελος,	700
ούδ' εί σωφροσύνην μεν έχοις 'Ραδαμάνθυος αύτοῦ,	
πλείονα δ' είδείης Σισύφου Αιολίδεω,	
όςτε και έξ Αίδεω πολυϊδρίησιν ανήλθεν,	
πείσας Περσεφόνην αίμυλίοισι λόγοις,	
ήτε βροτοις παρέχει λήθην, βλάπτουσα νόοιο-	705
άλλος δ' ούπω τις τούτο γ' επεφράσατο,	
όντινα δη θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφικαλύψη,	
έλθη δ' ές σκιερόν χώρον άποφθιμένων,	
κυανέας τε πύλας παραμείψεται, αίτε θανόντων	
ψυχὰς εἴργουσιν καίπερ ἀναινομένας	710
άλλ' ἄρα και κείθεν πάλιν ήλυθε Σίσυφος ήρως	
ές φάος ήελίου σφήσι πολυφροσύναις-	•
ούδ' εἰ ψεύδεα μεν ποιοῖς ἐτύμοισιν δμοῖα,	
γλῶσσαν ἔχων ἀγαθὴν Νέστορος ἀντιθέου,	
ώκύτερος δ' είησθα πόδας ταχειών Άρπυιών	715
καὶ παίδων Βορέω, τῶν ἄφαρ εἰσὶ πόδες.	
άλλὰ χρη πάντας γνώμην ταύτην καταθέσθαι, ΄	
ώς πλοῦτος πλείστην πασιν ἔχει δύναμιν.	
\sim	
'Ελπίς έν ανθρώποιαι μόνη θεός έσθλη ένεστιν.	1185

'Ελπὶς ἐν ἀνθρώποισι μόνη θεὸς ἐσθλὴ ἔνεστιν, ἄλλοι δ' Οὔλυμπόνδ' ἐκπρολιπόντες ἔβαν.

26

-

,

EYHNOZ.-KPITIAZ.

φχετο μέν Πίστις, μεγάλη θεός, φχετο δ' ἀνδρῶν Σωφροσύνη Χάριτές τ', ὦ φίλε, γῆν ἔλιπον.	
δρκοι δ' οὐκέτι πιστοί ἐν ἀνθρώποισι δίκαιοι,	
ούδε θεούς ούδεις άζεται άθανάτους.	1140
εύσεβέων δ' ανδρών γένος έφθιτο, ούδε θέμιστας	
οὐκέτι γινώσκουσ' οὐδὲ μὲν εὐσεβίας.	
άλλ' δφρα τις ζώει καὶ ὁρậ φάος ἠελίοιο,	
εὐσεβέων περὶ θεοῦς Ἐλπίδα προςμενέτω,	
εὐχέσθω δὲ θεοῖσι κατ' ἀγλαὰ μηρία καίων,	1145
'Ελπίδι τε πρώτη και πυμάτη θυέτω.	
φραζέσθω δ' αδίκων ανδρών σκολιον λόγον αιεί,	
ος θεων αθανάτων μηδεν οπιζόμενοι	
αί εν επ' άλλοτρίοις κτεάνοις επέχουσι νόημα,	
αἰσχρὰ κακοῖς ἔργοις σύμβολα θηκάμενοι.	1150

ETHNOT.

Πολλοῖς ἀντιλέγειν μὲν ἔθος περὶ παντὸς ὁμοίως, ὀρθῶς δ' ἀντιλέγειν, οὐκέτι τοῦτ' ἐν ἔθει. καὶ πρὸς μὲν τούτους ἀρκεῖ λόγος εἶς ὁ παλαιός· " Σοὶ μὲν ταῦτα δοκοῦντ' ἔστω, ἐμοὶ δὲ τάδε." τοὺς ξυνετοὺς δ ἅν τις πείσειε τάχιστα λέγων εὖ, οὅπερ καὶ ῥậστης εἰσὶ διδασκαλίας.

KPITIOT.

Καὶ τόδ' ἔθος Σπάρτη μελέτημά τε κείμενόν ἐστιν, πίνειν τὴν αὐτὴν οἰνοφόρον κύλικα, μηδ' ἀποδωρεῖσθαι προπόσεις ὀνομαστὶ λέγοντα, μηδ' ἐπὶ δεξιτερὰν χεῖρα κυκλῷ θιάσου

HAATON.

άγγεα Λυδή χείρ ευρ' Άσιατογενής, και προπόσεις ορέγειν επιδέξια, και προκαλείσθαι έξονομακλήδην, ώ προπιείν έθέλει. είτ' από τοιούτων πόσεων γλώσσας τε λύουσιν είς αισχρούς μύθους, σωμά τ' άμαυρότερον τεύχουσιν προς δ όμματ' άχλυς άμβλωπος εφίζει ληστις δ' έκτήκει μνημοσύνην πραπίδων νοῦς δὲ παρέσφαλται δμῶες δ' ἀκόλαστον ἔγουσιν ήθος επειςπίπτει δ' οικοτριβής δαπάνη. οί Λακεδαιμονίων δε κόροι πίνουσι τοσούτον ώςτε φρέν' είς ίλαραν ασπίδα πάντ' απάγειν. είς τε φιλοφροσύνην γλώσσαν μέτριόν τε γέλωτα. τοιαύτη δε πόσις σώματί τ' ώφελιμος γνώμη τε κτήσει τε καλώς δ είς έργ' Άφροδίτης, πρός θ' υπνον ήρμοσται, τον καμάτων λιμένα, προς την περπνοτάτην τε θεών θνητοις Υγίειαν καί την Εύσεβίης γείτονα Σωφροσύνην.

αί γὰρ ὑπερ το μέτρον κυλίκων προπόσεις παραχρήμα τέρψασαι λυποῦσ' εἰς τον ἅπαντα χρόνον. ή Λακεδαιμονίων δε δίαιθ' όμαλῶς διάκειται 25 ἔσθειν καὶ πίνειν σύμμετρα προς το φρονεῖν καὶ το πονεῖν εἶναι δυνατούς· οὐκ ἔστ' ἀπότακτος ἡμέρα οἰνῶσαι σῶμ' ἀμέτροισι πότοις.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

1.

Τον Νυμφών θεράποντα, φιλόμβριον, ύγρον ἀοιδόν, τον λιβάσιν κούφαις τερπόμενον βάτραχον

28

10

15

KPATHS.

χαλκῷ μορφώσας τις όδοιπόρος εἶχος έθηκεν, καύματος ἐχθροτάτην δίψαν ἀκεσσάμενος. πλαζομένω γὰρ ἔδειξεν ὕδωρ, εἶκαιρον ἀείσας κοιλάδος ἐκ δροσερῆς ἀμφιβίω στόματι. φωνὴν δ' ἡγήτειραν ὁδοιπόρος οὐκ ἀπολείπων εῦρε πόσιν γλυκερῶν ῶν ἐπόθει ὑδάτων.

2.

Σιγάτω λάσιον δρυάδων λέπας, οι τ' ἀπὸ πέτρας κρουνοὶ καὶ βληχὰ πουλυμιγὴς τοκάδων, αὐτὸς ἐπεὶ σύριγγι μελίσδεται εὐκελάδῷ Πάν, ὑγρὸν ἱεἰς ζευκτῶν χείλος ὑπὲρ καλάμων. αἱ δὲ πέριξ θαλεροῦσι χορὸν,ποσὶν ἐστήσαντο ˁΤδριάδες Νύμφαι, Νύμφαι Άμαδρυάδες. 5

ΚΡΑΤΗΤΟΣ.

1.

Παίγνια.

Μνημοσύνης καὶ Ζηνὸς ἘΟλυμπίου ἀγλαὰ τέκνα, Μούσαι Πιερίδες, κλῦτέ μοι εὐχομένῳ. χόρτον ἐμῇ συνεχῶς δότε γαστέρι, ἦτε μοι αἰεί χωρὶς δουλοσύνης λιτὸν ἔθηκε βίον.

ώφέλιμον δε φίλοις, μη γλυκερον τίθετε. 5 χρήματα δ ουκ έθέλω συνάγειν κλυτά, κανθάρου όλβον μύρμηκός τ' ἄφενος, χρήματα μαιόμενος, άλλα δικαιοσύνης μετέχειν και πλοῦτον ἀγινεῖν εὖφορον, εὖκτητον, τίμιον εἰς ἀρετήν.

29

ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΣ.

τῶνδε τυχών Έρμῆν καὶ Μούσας ἱλάσομ' ἁγνάς οὐ δαπάναις τρυφεραῖς, ἀλλ' ἀρεταῖς ὀσlaus.

10

2.

Ποίην τις βιότοιο τάμη τρίβον; εἰν ἀγορή μέν νείκεα καὶ χαλεπαὶ πρήξιες ἐν δὲ δόμοις φροντίδες ἐν δ' ἀγροῖς καμάτων ἄλις ἐν δὲ θαλάσση τάρβος ἐπὶ ξείνης δ', ἢν μὲν ἔχης τι, δέος ἢν δ' ἀπορής, ἀνιαρόν. ἔχεις γάμον; οὐκ ἀμέριμνος ἔσσεαι οὐ γαμέεις; ζήση ἐρημότερος.

τέκνα πόνοι· πήρωσις άπαις βίος. αι νεότητες άφρονες· αι πολιαι δ' έμπαλιν άδρανέες.

ην ắρα των πάντων τόδε λώϊον ήὲ γενέσθαι μηδέποτ', η τὸ θανεῖν αὐτίκα τικτόμενον.

ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΤ.

Παντοίην βιότοιο τάμοις τρίβον. εἰν ἀγορη μέν κύδεα καὶ πινυταὶ πρήξιες· ἐν δὲ δόμοις ἄμπαυμ'· ἐν δ' ἀγροῖς Φύσιος χάρις· ἐν δὲ θαλάσση κέρδος. ἐπὶ ξείνης, ην μὲν ἔχης τι, κλέος· ην δ' ἀπορής, μόνος οίδας. ἔχεις γάμον ; οίκος ἄριστος 5 ἔσσεται· οι γαμέεις ; ζῆς ἔτ' ἐλαφρότερον. τέκνα πόθος· ἄφροντις ἄπαις βίος. αἱ νεότητες ῥωμαλέαι· πολιαὶ δ' ἕμπαλιν εὐσεβέες. οικ ἅρα τῶν δισσῶν ἑνὸς αῖρεσις, η τὸ γενέσθαι μηδέποτ', η τὸ θανεῖν. πάντα γὰρ ἐσθλὰ βίφ. 10

10

ΣΙΜΜΙΑΣ ΘΗΒΑΙΟΣ.--ΦΑΝΟΚΛΗΣ.

SIMMIOT OHBAIOT.

'Ηρέμ' ὑπὲρ τύμβοιο Σοφοκλέος, ἠρέμα, κισσέ, ἑρπύζοις, χλοεροὺς ἐκπροχέων πλοκάμους. καὶ πέταλον πάντη θάλλοι ῥόδον, ἤ τε φιλορρώξ ἄμπελος, ὑγρὰ πέριξ κλήματα χευαμένη, εἶνεκεν εὐμαθίης πινυτόφρονος, ἢν ὁ μελιχρός ἤσκησεν Μουσῶν ἄμμιγα καὶ Χαρίτων.

ΦΑΝΟΚΛΕΟΤΣ.

*Η ώς Οιάγροιο πάϊς Θρηίκιος Ορφεύς	
ἐκ θ υμοῦ Κάλαϊν στέρξε Βορηϊάδην.	
πολλάκι δε σκιεροίσιν έν άλσεσιν έζετ' άείδων	
δν πόθον οὐδ' ήν οἱ θυμὸς ἐν ήσυχίη,	
άλλ' alel μιν άγρυπνοι ύπὸ ψυχη μελεδώναι	5
έτρυχον, θαλερόν δερκομένου Κάλαϊν.	
τον μεν Βιστονίδες κακομήχανοι αμφιχυθείσαι	
ἕκτανον, εἰήκη φάσγανα θηξάμεναι,	
ούνεκα πρώτος δείξεν ένι Θρήκεσσιν έρωτας	
άρρενας, ούδε πόθους ήνεσε θηλυτέρων.	10
τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κεφαλὴν χαλκῷ τάμον, αὐτίκα δ' α	ὐτήν
εἰς ἅλα Θρηϊκίην ρίψαν δμοῦ χέλυϊ,	-
ήλφ καρτύνασαι, ίν' έμφορέοιντο θαλάσση	
άμφω άμα, γλαυκοῖς τεγγόμεναι þοθίοις.	
τὰς δ' ἱερŷ Λέσβφ πολιὴ ἐπέκελσε θάλασσα	15
ήχη δ΄ ώς λιγυρής πόντον ἐπέσχε λύρης,	
νήσους τ' αἰγιαλούς θ' άλιμυρέας, ένθα λίγειαν	
ἀνέρες Ἐρφείην ἐκτέρισαν κεφαλήν	
έν δε χέλυν τύμβω λυγυρην θέσαν, ή και αναύδους	,
πέτρας καὶ Φόρκου στυγνὸν ἔπειθεν ὕδωρ.	20

ΑΛΕΖΑΝΔΡΟΣ ΑΙΤΩΛΟΣ.

ἐκ κείνου μολπή τε καὶ ἱμερτὴ κιθαριστύς νῆσον ἔχει, πασέων δ' ἐστὶν ἀοιδοτάτη.
Θρῆκες δ' ὡς ἐδάησαν ᾿Αρήῖοι ἔργα γυναικῶν ἄγρια καὶ πάντας δεινὸν ἐςῆλθεν ἄχος,
ὡς ἀλόχους ἔστιζον, ἵν' ἐν χροἶ σήματ' ἔχουσαι κυάνεα στυγεροῦ μὴ λελάθοιντο φόνου.
ποινὰς δ' Ὀρφῆϊ κταμένῷ στίζουσι γυναῖκας εἰςἑτι νῦν κεῖνης εἶνεκεν ἀμπλακίης.

32

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΑΙΤΩΛΟΥ.

Παις Ίπποκλήος Φόβιος Νηληϊάδαο	
έσται ἰθαιγενέων γνήσιος ἐκ πατέρων	
τῷ δ' ἄλοχος μνηστή δόμον ίξεται, ክς έτι νύμφης	
ήλάκατ' έν θαλάμοις καλον έλισσομένης	
Άσσησοῦ βασιλήος ἐλεύσεται ἐκγονος Άνθεύς,	5
δρκι' δμηρείης πίστ' ἀποδωσόμενος,	
πρωθήβης, έαρος θαλερώτερος —οὐδὲ Μελίσσφ	
Πειρήνης τοιόνδ' άλφεσίβοιον ύδωρ	
θηλήσει μέγαν υίόν, ἀφ' οῦ μέγα χάρμα Κορίνθφ	
έσται καὶ βριαροῖς ἄλγεα Βακχιάδαις—	10
'Ανθεὺς Ερμείη ταχινῷ φίλος, ῷ ἔπι νύμφη	
μαινὰς ἄφαρ σχήσει τὸν λιθόλευστον ἔρων	
καί έ καθαψαμένη γούνων ἀτέλεστα κομίσσαι	
πείσει· ὁ δὲ Ζηνα ξείνιον αἰδόμενος	
σπονδάς τ' έν Φοβίου καὶ άλα ξυνεῶνα, θαλάσση,	15
κρήναις καὶ ποταμοῖς νίψετ' ἀεικὲς ἔπος·	
ή δ', όταν ἀρνηται μελεὸν γάμον ἀγλαὸς Ἀνθεύς,	
δη τότε οι τεύξει μητιόεντα δόλον,	
μύθοις έξαπαφοῦσα λόγος δέ οἱ ἔσσεται οῦτος	
γαυλός μοι χρύσεος φρείατος ἐκ μυχάτου	20

ΕΡΑΤΟΣΘΕΝΗΣ.-ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΣ.

νῦν ὅ γ' ἀνελκόμενος διὰ μὲν καλὸν ἦρικεν οὖσον, αὐτὸς δ' ἐς Νύμφας ῷχετ' ἐφυδριάδας: πρὸς σὲ θεῶν, ἀλλ' ἐἶ μοι, ἐπεὶ καὶ παισὶν ἀκούω ἡῆιδίην οἶμον τοῦδ' ἔμεναι στομίου, ἰθύσας ἀνέλοιο, τότ' ἂν μέγα φίλτατος εἶης. ὥδε μὲν ἡ Φοβίου Νηλείδαο δάμαρ φθέγξεθ'. ὁ δ' οὐ φρασθείς, ἀπὸ μὲν Λελεγήῖον εἶμα μητρὸς ἑῆς ἔργον θήσεται Ἑλλαμενῆς: αὐτὸς δὲ σπεύδων κοίλον καταβήσεται ἄγκος φρείατος ἡ δ' ἐπί οἱ λιρὰ νοεῦσα γυνή ἀμφοτέροις χείρεσσι μυλακρίδα λᾶαν ἐνήσει· καὶ τόδ ὁ μὲν ξείνων πολλὸν ἀποτμότατος ἡρίον ὀγκώσει τὸ μεμορμένον· ἡ δ' ὑπὸ δειρήν ἁψαμένη, σὺν τῷ βήσεται εἰς Ἀίδην.

ΕΡΑΤΟΣΘΕΝΟΤΣ.

Οίνός τοι πυρὶ ίσον ἔχει μένος, εὖτ' ἀν ἐς ἀνδρας ἔλθῃ κυμαίνει δ οἶα Λίβυσσαν ὅλα Βορρῆς ἠὲ Νότος, τὰ δὲ καὶ κεκρυμμένα φαίνει βυσσόθεν, ἐκ δ ἀνδρῶν πάντ' ἐτίναξε νόον.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΤ.

1.

Είς τον έαυτοῦ πατέρα Βάττον.

Οςτις έμον παρὰ σῆμα φέρεις πόδα, Καλλιμάχου με ἴσθι Κυρηναίου παιδά τε καὶ γενέτην. εἰδείης δ' ἄμφω κεν. ὁ μέν ποτε πατρίδος ὅπλων ἦρξεν, ὁ ὅ ἦεισεν κρείσσονα βασκανίης.

33

25

ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗΣ.--ΜΝΑΣΑΛΚΑΣ.

οὐ νέμεσις Μοῦσαι γὰρ ὅσους ἴδον ὅμματι παίδας μὴ λοξῷ, πολιοὺς οὐκ ἀπέθεντο φίλους. 5

5

5

2.

Τέσσαρες αἱ Χάριτες· ποτὶ γὰρ μἰα ταῖς τρισὶ κείναις ἄρτι ποτεπλάσθη, κἤτι μύροισι νοτεῖ, εὐαίων ἐν πᾶσιν ἀρίζηλος Βερενίκα, ὡς ἅτερ οὐδ αὐταὶ καὶ Χάριτες Χάριτες.

ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Πιν 'Ασκληπιάδη τΙ τὰ δάκρυα ταῦτα; τΙ πάσχεις; οὐ σὲ μόνου χαλεπὴ Κύπρις ἐληΐσατο, οὐδ' ἐπὶ σοὶ μούνῷ κατεθήκατο τόξα καὶ ἰούς πικρὸς Ἐρως. τί ζῶν ἐν σποδιῆ τίθεσαι; πίνωμεν Βάκχου ζωρὸν πόμα. δάκτυλος ἀώς. ἢ πάλι κομιστὰν λύχνον ἰδεῖν μένομεν; πίνομεν οὖν γαλερῶς. μετά τοι χρόνον οὐκέτι πουλύν σχέτλιε, τὴν μακρὰν νύκτ' ἀναπαυσόμεθα.

ΜΝΑΣΑΛΚΟΥ.

*Ηδη τῆδε μένω πολέμου δίχα, καλὸν ἀνακτος στέρνον ἐμῷ νώτῷ πολλάκι βυσαμένα. καίπερ τηλεβόλους ἰούς, καὶ χερμάδι' αἰνά μυρία, καὶ δολιχὰς δεξαμένα κάμακας, οὐδέποτε Κλείτοιο λιπεῖν περιμάκεα πᾶχυν φαμὶ κατὰ βλοσυρὸν φλοῖσβον Ἐνυαλίου.

ARONIDAS TAPENTINOS

AEONIAA TAPENTINOT.

Θήριν τον τριγέροντα, τον ευάγρων από κύρτων ζώντα, τὸν aἰθυίης πλείονα νηξάμενον, ίχθυοληϊστήρα, σαγηνέα, χηραμοδύτην, ούγι πολυσκάλμου πλώτορα ναυτιλίης, έμπης ούτ' Άρκτουρος απώλεσεν, ούτε καταιγίς ήλασε τὰς πολλὰς τῶν ἐτέων δεκάδας άλλ' έθαν' έν καλύβη σχοινίτιδι, λύχνος όποια, τῶ μακρῷ σβεσθεὶς ἐν χρόνῷ αὐτόματος. σήμα δε τουτ' ου παίδες εφήρμοσαν, ουδ' δμόλεκτρος, 10 άλλα συνεργατίνης ίχθυβόλων θίασος.

. 2.

*Ο πλόος ώραΐος καὶ γὰρ λαλαγεῦσα χελιδών ήδη μέμβλωκεν, χώ χαρίεις Ζέφυρος λειμώνες δ' άνθεῦσι, σεσίγηκεν δε θάλασσα κύμασι καί τρηχεί πνεύματι βρασσομένη. άγκύρας ἀνέλοιο, καὶ ἐκλύσαιο γύαια, ναυτίλε, και πλώοις πάσαν έφεις οθόνην. ταῦθ' ὁ Πρίηπος ἐγών ἐπιτέλλομαι, ὁ λιμενίτας, ώνθρωφ', ώς πλώοις πασαν έπ' έμπορίην.

3

'Ιχθύν ό γρυπός Σωσίπτολις ούκ ἀγοράζει, προικα δ' έχει πολλήν έξ άλος εύβοσίην, οὐ λίνον, οὐ κάλαμον προςάγων, τῇ ῥινὶ δὲ προςθείς άγκιστρον, σύρει πάντα τα νηχόμενα.

35

5

ĸ

ΑΛΚΑΙΟΣ.-ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΣ ΣΙΔΩΝΙΟΣ.

ΛΕΩΝΙΔΑ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΤ. οἱ δὲ ΓΑΙΤΟΤΛΙΚΟΤ.

Άγρονόμφ τάδε Πανί, και εὐαστῆρι Λυαἰφ πρέσβυς, και Νύμφαις Άρκας ἔθηκε Βίτων. Πανι μεν ἀρτίτοκον χίμαρον συμπαίστορα ματρός, κισσοῦ δε Βρομίφ κλῶνα πολυπλανέος Νύμφαις δε σκιερῆς εὐποίκιλον ἄνθος ὀπώρης, φύλλα τε πεπταμένων αίματόεντα ῥόδων. ἀνθ' ῶν εὕῦδρον, Νύμφαι, τόδε δῶμα γέροντος αὕξετε Πάν, γλαγερόν Βάκχε, πολυστάφυλον.

К

ΑΛΚΑΙΟΥ ΜΕΣΣΗΝΙΟΥ.

Λοκρίδος ἐν νέμει σκιερώ νέκυν Ἡσιόδοιο Νύμφαι κρηνιάδων λοῦσαν ἀπὸ σφετέρων, καὶ τάφον ὑψώσαντο· γάλακτι δὲ ποιμένες αἰγῶν ἔρραναν, ξανθῷ μιξάμενοι μέλιτι· τοίην γὰρ καὶ γῆρυν ἀπέπνεεν, ἐννέα Μουσέων ὁ πρέσβυς καθαρῶν γευσάμενος λιβάδων.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

1.

Τὴν καὶ ἅμα χρυσῷ καὶ ἁλουργίδι, καὶ σὺν Ἐρωτι θρυπτομένην, ἀπαλῆς Κύπριδος ἀβροτέραν Λαΐδ' ἔχω, πολιῆτιν ἀλιζώνοιο Κορίνθου, Πειρήνης λευκῶν φαιδροτέραν λιβάδων,

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΣ ΣΙΔΩΝΙΟΣ.

την θνητην Κυθέρειαν, έφ' η μνηστήρες άγαυοί πλείονες, η νύμφης είνεκα Τυνδαρίδος, δρεπτόμενοι χάριτάς τε και ώνητην άφροδίτην ης και ύπ' εύωδει τύμβος όδωδε κρόκω, ής έτι κηώεντι μύρω το διάβροχον οστεῦν, και λιπαραί θυόεν άσθμα πνέουσι κόμαι ης έπι καλον άμυξε κατα ρέθος 'Αφρογένεια, και γοερον λύζων έστονάχησεν Έρως. εί δ' οὐ πάγκοινον δούλην θέτο κέρδεος εὐνήν, Έλλας άν, ὡς Ἑλένης, τῆςδ' ὕπερ ἔσχε πόνον.

2.

Οὐκέτι θελγομένας, 'Ορφεῦ, δρύας, οὐκέτι πέτρας ἄξεις, οὐ θηρῶν αὐτονόμους ἀγέλας· οὐκέτι κοιμάσεις ἀνέμων βρόμον, οὐχὶ χάλαζαν, οὐ νιφετῶν συρμούς, οὐ παταγεῦσαν ἅλα. ὅλεο γάρ· σὲ δὲ πολλὰ κατωδύραντο θύγατρες Μναμοσύνας, μάτηρ δ' ἔξοχα Καλλιόπα. τί φθιμένοις στοναχεῦμεν ἐφ' υἱάσιν, ἀνἰκ' ἀλαλκεῖν τῶν παίδων Ἀΐδην οὐδὲ θεοῖς δύναμις.

3.

Στασίχορον, ζαπληθὲς ἀμετρήτου στόμα Μούσης, · ἐκτέρισεν Κατάνας αἰθαλόεν δάπεδον, οῦ, κατὰ Πυθαγόρα φυσικὰν φάτιν, ἁ πρὶν Ὁμήρου ψυχὰ ἐνὶ στέρνοις δεύτερον ἀκίσατο.

4.

^{*}Ιβυκε, ληϊσταί σε κατέκτανου ἕκ ποτε νήσου βάντ' ἐς ἐρημαίην ἄστιβον ἠιόνα, πόλλ' ἐπιβωσάμενον γεράνων νέφος, αί τοι ίκοντο μάρτυρες ἄλγιστον ὀλλυμένω θάνατον ουδε μάτην ἰάχησας, ἐπεὶ ποινῆτις Ἐρινύς τῶνδε διὰ κλαγγὴν τίσατο σείο φόνον 37

10

5

φιλοδημοΣ.--ΜελελγροΣ.

Σισυφίην κατὰ γαῖαν ἰὼ φιλοκερδέα φῦλα ληϊστέων, τί θεῶν οὐ πεφόβησθε χόλον; οὐδὲ γὰρ ὁ προπάροιθε κανὼν Αἶγισθος ἀοιδόν ὅμμα μελαμπέπλων ἔκφυγεν Εὐμενίδων.

ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

'Ινοῦς ὦ Μελίκερτα, σύ τε γλαυκη μεδέουσα Λευκοθέη πόντου, δαῖμον ἀλεξίκακε, Νηρήδων τε χοροί, καὶ κύματα, καὶ σὺ Πόσειδον, καὶ Θρήῖξ, ἀνέμων πρηΰτατε, Ζέφυρε, ΐλαοί με φέροιτε, διὰ πλατὺ κῦμα φυγόντα, σῶον ἐπὶ γλυκερὰν ἦόνα Πειραέως.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

1.

Χείματος ήνεμόεντος ἀπ' ἀθέρος οἰχομένοιο, πορφυρέη μείδησε φερανθέος εἶαρος ὥρη. γαῖα δὲ κυανέη χλοερην ἐστέψατο ποίην, καὶ φυτὰ θηλήσαντα νέοις ἐκόμησε πετήλοις. οἱ δ' ἀπαλὴν πίνοντες ἀεξιφύτου δρόσον Ἡοῦς λειμῶνες γελόωσιν, ἀνοιγομένοιο ῥόδοιο. χαίρει καὶ σύριγγι νομεὺς ἐν ὅρεσσι λιγαίνων, καὶ πολιοῦς ἐρίφοις ἐπιτέρπεται αἰπόλος αἰγῶν. ἦδη δὲ πλώουσιν ἐπ' εὐρέα κύματα ναῦται πνοιἢ ἀπημάντῷ Ζεφύρου λίνα κολπώσαντες. ἦδη δ' εὐάζουσι φερεσταφύλῷ Διονῦσῷ ἅνθεϊ βοτρυόεντος ἐρεψάμενοι τρίχα κισσοῦ.

38

10

5

ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ.

έργα δὲ τεχνήεντα βοηγενέεσσι μελίσσαις
καλὰ μέλει, καὶ σίμβλῷ ἐφήμεναι ἐργάζονται
λευκὰ πολυτρήτοιο νεόρρυτα κάλλεα κηροῦ.
15 πάντη δ ὀρνίθων γενεὴ λιγύφωνον ἀείδει·
ἀλκυόνες περὶ κῦμα, χελιδόνες ἀμφὶ μέλαθρα,
κύκνος ἐπ' ὅχθαισιν ποταμοῦ, καὶ ὑπ' ἄλσος ἀηδών.
εἰ δὲ φυτῶν χαίρουσι κόμαι, καὶ γαῖα τέθηλεν,
συρίζει δὲ νομεύς, καὶ τέρπεται εὖκομα μῆλα,
20
καὶ ναῦται πλώουσι, Διώνυσος δὲ χορεύει,
καὶ μέλπει πετεεινά, καὶ ὠδίνουσι μέλισσαι,
πῶς οὐ χρὴ καὶ ἀοιδὸν ἐν εἶαρι καλὸν ἀείσαι;

2.

Αχήεις τέττιξ δροσεραῖς σταγόνεσσι μεθυσθείς,
 άγρονόμου μέλπεις μοῦσαν ἐρημολάλος.
 ἄκρα δ' ἐφεζόμενος πετάλοις πριονώδεσι κώλοις
 αἰθίοπι κλάζεις χρωτὶ μέλισμα λύρας.
 ἀλλά, φίλος, φθέγγου τι νέον δευδρώδεσι Νύμφαις 5
 παίγνιου, ἀντφδον Πανὶ κρέκων κέλαδου,
 ὄφρα φυγῶν τον Ἐρωτα, μεσημβρινον ὑπνον ἀγρεύσω
 ἐνθάδ' ὑπο σκιερῷ κεκλιμένος πλατάνο.

3.

Κηρύσσω τον Έρωτα, τον ἄγριον ἄρτι γὰρ ἄρτι ὀρθρινὸς ἐκ κοίτας ῷχετ' ἀποπτάμενος. ἔστι δ' ὁ παῖς γλυκύδακρυς, ἀείλαλος, ὠκύς, ἀθαμβής, σιμὰ γελῶν, πτερόεις νῶτα, φαρετροφόρος. πατρὸς δ' οὐκέτ' ἔχω φράζειν τίνος· οὖτε γὰρ Αἰθήρ, 5 οὐ Χθών φησι τεκεῖν τὸν θρασύν, οὐ Πελαγος. πάντη γὰρ καὶ πᾶσιν ἀπέχθεται. ἀλλ' ἐςορᾶτε μή που νῦν ψυχαῖς ἄλλα τίθησι λίνα. καίτοι κεῖνος, ἰδού, περὶ φωλεόν. οὖ με λέληθας, τοξότα, Ζηνοφίλας ὅμμασι κρυπτόμενος. 10

МЕЛЕАГРОЗ.

4.

Άδὺ μέλος, ναὶ Πâνα τὸν Ἀρκάδα, πηκτίδι μέλπεις
 Ζηνοφίλα, τί λέγεις; άδὺ κρέκεις τί μέλος;
 ποῦ σε φύγω; πάντη με περιστείχουσιν Ἐρωτες,
 οὐ δ' ὅσον ἀμπνεῦσαι βαιὸν ἐῶσι χρόνον.
 ἡ γάρ μοι μορφὰ βάλλει πόθον, ἡ πάλι μοῦσα,
 ἡ χάρις, ή...τί λέγω; πάντα· πυρὶ φλέγομαι.

°r

5

5

ő

5.

Πλέξω λευκόϊον, πλέξω δ' άπαλην άμα μύρτοις νάρκισσον, πλέξω καὶ τὰ γελῶντα κρίνα, πλέξω καὶ κρόκον ήδύν ἐπιπλέξω δ' ὑάκινθον πορφυρέην, πλέξω καὶ φιλέραστα ῥόδα, ὡς ἂν ἐπὶ κροτάφοις μυροβοστρύχου Ἡλιοδώρας εὐπλόκαμον χαίτην ἀνθοβολη στέφανος.

6.

'Ανθοδίαιτε μέλισσα, τί μοι χροὸς ἡΗλιοδώρας ψαύεις, ἐκπρολιποῦσ' εἰαρινὰς κάλυκας; ἡ σύ γε μηνύεις ὅτι καὶ γλυκὺ καὶ δυςύποιστον πικρὸν ἀεὶ κραδία κέντρου Ἐρωτος ἔχει; ναὶ δοκέω, τοῦτ' εἶπας' ἰώ, φιλέραστε, παλίμπους στεῖχε· πάλαι τὴν σὴν οἶδαμεν ἀγγελίην.

7.

Οὐ γάμον, ἀλλ' Ἀίδαν ἐπινυμφίδιον Κλεαρίστα δέξατο, παρθενίας ἅμματα λυομένα. ἄρτι γὰρ ἑσπέριοι νύμφας ἐπὶ δικλίσιν ἄχευν λωτοί, καὶ θαλάμων ἐπλαταγεῦντο θύραι· ἡῷοι δ' ὀλολυγμὸν ἀνέκραγον, ἐκ δ΄ Υμέναιος σιγαθεὶς γοερὸν φθέγμα μεθαρμόσατο. aἱ δ' aὐταὶ καὶ φέγγος ἐδαδούχουν παρὰ παστῷ πεῦκαι, καὶ φθιμένα νέρθεν ἔφαινον ὁδόν.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Τάςδε θεογλώσσους Έλικων έθρεψε γυναϊκας υμνοις, καὶ Μακεδῶν Πιερίας σκόπελος, Πρήξιλλαν, Μυρώ, 'Ανύτης στόμα, θῆλυν" Ομηρον, Λεσβιάδων Σαπφῶ κόσμον ἐῦπλοκάμων, "Ηρινναν, Τελέσιλλαν ἀγακλέα, καὶ σέ, Κόριννα, δοῦριν Ἀθηναίης ἀσπίδα μελψαμέναν, Νοσσίδα θηλύγλωσσον, ἰδὲ γλυκυαχέα Μύρτιν, πάσας ἀενάων ἐργάτιδας σελίδων. ἐννέα μὲν Μούσας μέγας Οὐρανός ἐννέα δ' αὐτάς Γαῖα τέκεν, θνατοῖς ἄφθιτον εὐφροσύναν. 10

ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΤ.

1.

Εἰ καὶ τὸ σῆμα λυγδίνης ἀπὸ πλακός, καὶ ξεστὸν ὀρθῆ λαοτέκτονος στάθμῃ, οὐκ ἀνδρὸς ἐσθλοῦ. μὴ λίθῷ τεκμαίρεο, ὅ λῷστε, τὸν θανόντα. κωφὸν ἡ λίθος, τῆ καὶ ζοφώδης ἀμφιέννυται νέκυς. κεῖται δὲ τῆδε τοὐλιγηπελὲς ῥάκος Εἰνικίδαο, σήπεται δ' ὑπὸ σποδῷ.

5

К

2.

Καὶ κλαίε, καὶ στέναζε, συσφίγγων χεροῖν τένοντας, ὦ 'πίβουλε τοιά τοι πρέπει. οὐκ ἔσθ' ὁ λύσων μὴ 'λεείν' ὑπόβλεπε. αὐτὸς γὰρ ἄλλων ἐκ μὲν ὀμμάτων δάκρυ ἔθλιψας, ἐν δὲ πικρὰ καρδία βέλη πήξας, ἀφύκτων ἰὸν ἔσταξας πόθων, *Ερως· τὰ θνητών δ' ἐστί σοι γέλως ἄχη. πέπονθας οι έρεξας. ἐσθλον ή δίκη.

ΑΝΤΙΦΑΝΟΥΣ.

5

5

5

Γραμματικών περίεργα γένη, ριζώρυχα μούσης άλλοτρίης, άτυχεῖς σῆτες ἀκανθοβάται, τών μεγάλων κηλίδες, ἐπ' ἘΗρίννῃ δὲ κομῶντες, πικροὶ καὶ ξηροὶ Καλλιμάχου πρόκυνες, ποιητών λώβαι, παισὶ σκότος ἀρχομένοισιν, ἔρροιτ' εὐφώνων λαθροδάκναι κόριες.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

1.

Την κεφαλην βάπτεις, το δε γήρας ούποτε βάψεις, ούδε παρειάων εκτανύσεις ρυτίδας.
μη τοίνυν το πρόςωπου άπαν ψιμύθω κατάπλαττε, ώςτε προςωπείον, κούχι πρόςωπου έχειν.
οὐδεν γὰρ πλέον ἐστί. τί μαίνεαι ; οὕποτε φῦκος και ψίμυθος τεύξει την Ἐκάβην Ἐλένην.

2.

Εἰ με φιλεῖς, ἔργφ με φίλει, καὶ μή μ' ἀδικήσης, ἀρχὴν τοῦ βλάπτειν τὴν φιλίαν θέμενος. πᾶσι γὰρ ἀνθρώποισιν ἐγὼ πολὺ κρέσσονα φημί τὴν φανερὰν ἔχθραν τῆς δολερῆς φιλίας. φασὶ δὲ καὶ νήεσσιν ἀλιπλανέεσσι χερείους τὰς ὑφάλους πέτρας τῶν φανερῶν σπιλάδων.

3.

Γλαύκφ, καὶ Νηρῆϊ, καὶ Ἰνοῖ καὶ Μελικέρτῃ, καὶ βυθίφ Κρονίδῃ, καὶ Σαμόθραξι θεοῖς, σωθεὶς ἐκ πελάγους Δουκίλλιος ὧδε κέκαρμαι τὰς τρίχας ἐκ κεφαλῆς ἅλλο γὰρ οὐδὲν ἔχω.

4.

Προς τον μάντιν Ολυμπον Ονήσιμος ήλθ' ο παλαιστής, και πένταθλος "Υλας, και σταδιεύς Μενεκλής, τίς μέλλει νικαν αύτων τον άγωνα θέλοντες γνωναι· κάκείνος τοις ίεροις ένιδών, πάντες, έφη, νικατε, μόνον μή τις σε παρέλθη, και σε καταστρέψη, και σε παρατροχάση.

5.

Πολλàς μυριάδας ψηφίζων 'Αρτεμίδωρος, καὶ μηδὲν δαπανῶν, ζῆ βίογ ἡμιόνων, πολλάκις αὶ χρυσοῦ τιμαλφέα φόρτον ἔχουσαι πολλὸν ὑπὲρ νώτου, χόρτον ἔδουσι μόνον.

6.

Κόσκινον ή κεφαλή σου, Άπολλόφανες, γεγένηται, η τών σητοκόπων βυβλαρίων τὰ κάτω· δντως μυρμήκων τρυπήματα λοξὰ καὶ ὀρθά, γράμματα τών λυρικών Δύδια καὶ Φρύγια. πλην ἀφόβως πύκτευε· καὶ ην τρωθης γὰρ ἄνωθεν, ταῦθ' ὅσ' ἐχεις, έξεις· πλείονα δ' οὐ δύνασαι.

5

5

ΜΑΡΚΟΥ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Μηκέτι νῦν μινύριζε παρὰ δρυΐ, μηκέτι φώνει κλωνὸς ἐπ' ἀκροτάτου, κόσσυφε, κεκλιμένος.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ.

ἐχθρόν σοι τόδε δένδρον ἐπείγεο δ', ἄμπελος ἕνθα ἀντέλλει γλαυκών σύσκιος ἐκ πετάλων κείνης ταρσον ἔρεισον ἐπὶ κλάδον, ἀμφί τ' ἐκείνη μέλπε, λιγὺν προχέων ἐκ στομάτων κέλαδον. δρῦς γὰρ ἐπ' ὀρνίθεσσι φέρει τον ἀνάρσιον ἰξόν ἁ δὲ βότρυν στέργει δ' ὑμνοπόλους Βρόμιος.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

1.

Οὐρανὸς ẳστρα τάχιον ἀποσβέσει, ἡ τάχα νυκτός ἠέλιος φαιδρὴν ὄψιν ἀπεργάσεται, καὶ γλυκὺ νâμα θάλασσα βροτοῖς ἀρυτήσιμον ἕξει, καὶ νέκυς εἰς ζωῶν χῶρον ἀναδράμεται, ἡ ποτὲ Μαιονίδαο βαθυκλεὲς οὖνομ΄ Ομήρου λήθη γηραλέων ἀρπάσεται σελίδων.

5

5

2.

Γραμματικοὶ Μώμου στυγίου τέκνα, σῆτες ἀπάντων, τελχίνες βίβλων, Ζηνοδότου σκύλακες, Καλλιμάχου στρατιῶται, ὃν ὡς ὅπλον ἐκτανύσαντες, οὐδ' αὐτοῦ κείνου γλῶσσαν ἀποστρέφετε, συνδέσμων λυγρῶν θηρήτορες, οἶς τὸ μὶν ἡ σφίν εὖαδε, καὶ ζητεῖν, εἰ κύνας εἶχε Κύκλωψ, τρίβοισθ' εἰς αἰῶνα κατατρύζοντες ἀλιτροί ἀλλων' ἐς δ' ἡμῶς ἰὸν ἀποσβέσατε.

5

3.

⁸Ω ξείνε, φεύγε τον χαλαζεπή τάφον, τον φρικτόν, ἱππώνακτος, οῦ τε χả τέφρα ἰαμβιάζει Βουπάλειον ἐς στύγος, μή πως ἐγείρης σφήκα τον κοιμώμενον,

ΠΑΛΛΑΔΑΣ.

δς ούδ' ἐν "Αιδη νῦν κεκοίμικεν χόλον, σκάζουσι μέτροις ὀρθὰ τοξεύσας ἔπη.

4.

Χαῖρε θεὰ Παφίη σὴν γὰρ ἀεὶ δύναμιν, κάλλος τ' ἀθάνατον, καὶ σέβας ἱμερόεν πάντες τιμῶσι θνατοὶ ἐφαμέριοι ἐν πᾶσιν μύθοις ἔργοισίν τε καλοῖς. πάντη γὰρ πᾶσιν σὴν δηλοῖς τιμήν.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

1.

Σκηνή πας ό βίος, και παίγνιον. ή μάθε παίζειν, τήν σπουδήν μεταθείς, ή φέρε τας όδύνας.

2.

⁹Ω τής μεγίστης τοῦ φθόνου πονηρίας. τὸν εὐτυχή μισεῖ τις, ὃν θεὸς φιλεῖ. οὕτως ἀνόητοι τῷ φθόνῷ πλανώμεθα, οὕτως ἐτοίμως μωρία δουλεύομεν. ⁽²Ελληνές ἐσμεν ἀνδρες ἐσποδωμένοι, νεκρῶν ἔχοντες ἐλπίδας τεθαμμένας. ἀνεστράφη γὰρ πάντα νῦν τὰ πράγματα.

5

3.

Πάντα μέν οίδα, λέγεις ἀτελής δ' ἐν πασιν ὑπάρχεις. γευόμενος πάντων οὐδὲν ἔχεις ἴδιον.

45 5

4.

Γής ἐπέβην γυμνός, γυμνός θ' ὑπὸ γαίαν ἄπειμι καὶ τί μάτην μοχθῶ, γυμνὸν ὁρῶν τό τέλος;

5.

*Ην δ φίλος τι λάβη, "Δόμινε Φράτερ" εὐθὺς ἔγραψεν *** *****

ην δ' αυ μή τι λάβη, τὸ "Φράτερ" εἶπε μόνον. ώνια γὰρ καὶ ταῦτα τὰ ῥήματα. αὐτὰρ ἐγωγε οὐκ ἐθέλω Δόμινε οὐ γὰρ ἔχω δόμεναι.

6.

⁹Ω τής βραχείας ήδουής τής τοῦ βίου. την ὀξύτητα τοῦ χρόνου πενθήσατε. ήμεῖς καθεζόμεσθα καὶ κοιμώμεθα, μοχθοῦντες ἡ τρυφῶντες ὁ δὲ χρόνος τρέχει, τρέχει καθ ἡμῶν τῶν ταλαιπώρων βροτῶν, φέρων ἐκάστου τῷ βίφ καταστροφήν.

ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

5

Οὐ τὸ ζῆν χαρίεσσαν ἔχει φύσιν, ἀλλὰ τὸ ῥίψαι φροντίδας ἐκ στέρνων τὰς πολιοκροτάφους. πλοῦτον ἔχειν ἐθέλω τὸν ἐπάρκιον ἡ δὲ περισσή θυμὸν ἀεὶ κατέδει χρυσομανὴς μελέτη. ἔνθεν ἐν ἀνθρώποισιν ἀρείονα πολλάκι δήεις καὶ πενίην πλούτου, καὶ βιότου θάνατον. ταῦτα σὺ γιγνώσκων κραδίης ἴθυνε κελεύθους, εἰς μίαν εἰςορόων ἐλπίδα, τὴν σοφίην.

ΑΓΑΘΙΑΣ.

ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

1.

Κείτο μέν 'Αλκιμένης κεκακωμένος έκ πυρετοίο. καί περί λαυκανίην βραγγά λαρυγγιόων. νυσσόμενός τε τὸ πλευρὸν ắτε ξιφέεσσιν ἀμυγθέν. καί θαμά δυςκελάδοις ασθμασι πνευστιόων ήλθε δε Καλλίγνωτος δ Κώϊος, δ πλατυλέσχης, 5 τής παιωνιάδος πληθόμενος σοφίης. πασαν έχων πρόγνωσιν έν άλγεσιν, ού τι περιττόν άλλο προαγγέλλων, ή τὸ γενησόμενον. 'Αλκιμένους δ' έδόκευεν ἀνάκλισιν, ἔκ τε προςώπου φράζετο, καὶ παλάμης ψαῦεν ἐπισταμένως, 10 καί τὸ περί κρισίμων φαέων έλογίζετο γράμμα, πάντ' άναπεμπάζων, ούχ έκας Ίπποκράτους. καί τότε την πρόγνωσιν ές 'Αλκιμένην άνεφώνει σεμνοπροςωπήσας καὶ σοβαρευόμενος· είγε φάρυγξ βομβεῦσα, καὶ ἄγρια τύμματα πλευροῦ, 15 καὶ πυρετῷ λήξῃ πνεῦμα δασυνόμενον, ούκέτι τεθνήξει πλευρίτιδι τοῦτο γάρ ήμιν σύμβολον έσσομένης έστιν απημοσύνης. θάρσει τον νομικον δε κάλει, και χρήματα σαυτού εῦ διαθείς, βιότου ληγε μεριμνοτόκου, 20 καί με τον ίητρόν, προρρήσιος είνεκεν έσθλης, έν τριτάτη μοίρη κάλλιπε κληρονόμον.

2.

Ἐλλανὶς τριμάκαιρα, καὶ ὁ χαρίεσσα Λάμαξις ήστην μέν πάτρας φέγγεα Λεσβιάδος. δκκα δ' 'Αθηναίησι σύν δλκάσιν ένθάδε κέλσας ταν Μιτυληναίαν γαν αλάπαξε Πάχης, ταν κουραν αδίκως ήράσσατο, τως δε συνεύνως έκτανεν, ώς τήνας τηδε βιησόμενος.

н2

47

ΑΓΑΘΙΑΣ.

ταὶ δὲ κατ' Λἰγαίοιο ῥόου πλατὺ λαῖτμα φερέσθην, καὶ ποτὶ τὰν κραναὰν Μοψοπίαν δραμέτην δάμῷ δ' ἀγγελέτην ἀλιτήμονος ἔργα Πάχητος, μέσφα μιν εἰς ὀλοὴν κῆρα συνηλασάτην. τοῖα μέν, ῶ κούρα, πεπονήκατον ἀψ δ' ἐπὶ πάτραν ἤκετον, ἐν δ' αὐτậ κεῖσθον ἀποφθιμένα εῦ δὲ πόνων ἀπόνασθον, ἐπεὶ ποτὶ σâμα συνεύνων εῦδετον, ἐς κλεινâς μνâμα σαοφροσύνας ὑμνεῦσιν δ' ἔτι πάντες ὁμόφρονας ἡρωťvaς.

3.

Άλλον Άριστοτέλην, Νικόστρατον, ίσοπλάτωνα, σκινδαλαμοφράστην αίπυτάτης σοφίης. τοία περί ψυχής τις ανείρετο " πως θέμις είπειν την ψυχήν, θνητήν, ή πάλιν αθάνατον; σωμα δε δεί καλέειν, ή ασώματον ; εν δε νοητοίς 5 τακτέον, ή ληπτοῖς, ή τὸ συναμφότερον ;" αύταρ δ τας βίβλους ανελέξατο των μετεώρων, και το περί ψυχής έργον Άριστοτέλους, καί παρά τώ Φαίδωνι Πλατωνικόν ύψος έπιγνούς 10 πασαν ένησκήθη πάντοθεν ατρεκίην. είτα περιστέλλων το τριβώνιον, είτα γενείου άκρα καταψήχων, την λύσιν έξέφερεν " είπερ όλως έστι ψυχής φύσις, οὐδὲ γàρ οἶδα, ή θνητή πάντως έστιν ή αθάνατος, στεγνοφυής ή άϋλος όταν δ' Άχέροντα περήσης, 15 κείθι τὸ νημερτὲς γνώσεαι, ὡς ὁ Πλάτων. εί δ' έθέλεις, τὸν παίδα Κλεόμβροτον Άμβρακιώτην μιμοῦ, καὶ τεγέων σὸν δέμας ἐκχάλασον. καί κεν επιγνοίης δίχα σώματος αὐτίκα σαυτόν, 20 μούνον δπερ ζητείς τούθ' ύπολειπόμενος."

48

15

ΑΓΑΘΙΑΣ.

4.

Αητόϊος καὶ Παῦλος ἀδελφεὼ ἄμφω ἐόντε ξυνὴν μεν βιότου συζυγίην ἐχέτην, ξυνὰ δε καὶ Μοίρης λαχέτην λίνα, καὶ παρὰ θινα Βοςπορίην ζυνὴν ἀμφεβάλοντο κόνιν. οὐδε γὰρ ἀλλήλοιν ζώειν ἀπάνευθε δυνάσθην, ἀλλὰ συνετρεχέτην καὶ παρὰ Φερσεφόνην. χαίρετον ὦ γλυκερὼ καὶ ὅμόφρονε· σήματι ὅ ὑμέων ὦφελεν ἱδρύσθαι βωμὸς Ὁ Ομοφροσύνης.

5.

Εὐδια μὲν πόντος πορφύρεται· οὐ γὰρ ἀήτης κύματα λευκαίνει φρικὶ χαρασσόμενα. οὐκέτι δὲ σπιλάδεσσι περικλασθεῖσα θάλασσα ἕμπαλιν ἀντωπὸς πρὸς βάθος εἰςάγεται. οἱ ζέφυροι πνείουσιν, ἐπιτρύζει δὲ χελιδών κάρφεσι κολλητὸν πηξαμένη θάλαμον. θάρσει ναυτιλίης ἐμπείραμε, κἂν παρὰ Σύρτιν, κἂν παρὰ Σικελικὴν ποντοπορῆς κροκάλην. μοῦνον ἐνορμίταο παραὶ βωμοῖσι Πριήπου ἡ σκάρον, ἡ βῶκας φλέξον ἐρευθομένους.

10

б

BUCOLIC POETS.

OEOKPITOY.

Έλένης Ἐπιθαλάμιος.

Έν ποκ' ẵρα Σπάρτα, ξανθότριχι πὰρ Μενελάφ παρθενικαι θάλλοντα κόμαις ύάκινθον έχοισαι πρόσθε νεογράπτω θαλάμω χορον έστάσαντο, δώδεκα ταὶ πρᾶται πόλιος, μέγα χρήμα Λακαινῶν, άνίκα Τυνδάρεω κατεκλάξατο ταν άγαπατάν μναστεύσας Έλέναν ὁ νεώτερος Ἀτρέος υίῶν. άειδον δ' άρα πασαι ές εν μέλος έγκροτέοισαι ποσσι περιπλέκτοις, περί δ' ίαχε δώμ' ύμεναίω.

Ούτω, δη πρώιζε κατέδραθες, ὦ φίλε γαμβρέ; η ρά τίς έσσι λίαν βαρυγούνατος; η ρα φίλυπνος; 10 η ρα πολύν τιν' έπινες, δκ' είς εύναν κατεβάλλευ; εύδειν μαν σπεύδοντα καθ ώραν αυτον έχρην τυ, παίδα δ' έαν συν παισι φιλοστόργω παρά ματρί παίσδειν ές βαθύν δρθρον, έπει και ένας και ές άω κής έτος έξ έτεος, Μενέλαε, τεὰ νυὸς άδε. όλβιε γάμβρ', άγαθός τις επέπταρεν ερχομένω τοι ές Σπάρταν, ἅπερ ὥλλοι ἀριστέες, ὡς ἀνύσαιο. μούνος έν ήμιθέοις Κρονίδαν Δία πενθερον έξεις Ζανός τοι θυγάτηρ ύπο ταν μίαν ικετο χλαιναν, οία Άχαιίδα νῦν γαῖαν πατεῖ οὐδεμί' ἄλλα. ή μέγα κέν τι τέκοιτ', εἰ ματέρι τίκτοι ὁμοῖον. ἄμμες δ' ai πασιμ συνομάλικες, als δρόμος ωύτός

б

15

ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ.

χρισαμέναις ανδριστί παρ' Εύρώταο λοετροίς, τετράκις έξήκοντα κόραι, θήλυς νεολαία. ταν ούδ' αν τις αμωμος, επεί χ' Έλενα παρισωθή. 25 Αως αντέλλοισα καλον διέφαινε πρόςωπον πότνιον, ίξε τε λευκον έαρ χειμώνος ανέντος, ώδε καὶ ὡ χρυσέα Ἐλένα διαφαίνετ' ἐν ἁμῖν. πιείρα μέγα λαον ανέδραμε κόσμος αρούρα ή κάπω κυπάρισσος, ή άρματι Θεσσαλός ίππος. ώδε καὶ ἑ ῥοδόχρως Ἐλένα Λακεδαίμονι κόσμος, ούτε τις έκ ταλάρω πανίσδεται έργα τοιαυτα, οὖτ' ἐνὶ δαιδαλέω πυκινώτερον ἄτριον ἱστῶ κερκίδι συμπλέξασα μακρών έταμ' έκ κελεόντων ού μὰν οὐδὲ λύραν τις ἐπίσταται ὧδε κροτήσαι 85 Άρτεμιν ἀείδοισα καὶ εὐρύστερνον Ἀθάναν, ώς Έλένα, τας πάντες επ' δμμασιν ίμεροί έντι. ὦ καλὰ ὦ χαρίεσσα κόρα, τὺ μὲν οἰκέτις ἤδη, άμμες δ' ές δρόμον ήρι καὶ ἐς λειμώνια φύλλα έρψοῦμες, στεφάνως δρεψεύμεναι άδὺ πνέοντας, 40 πολλά τεοῦς, Ἐλένα, μεμναμέναι, ὡς γαλαθηναί άρνες γειναμένας δίος μαστον ποθέοισαι. πράτα τοι στέφανον λωτῶ χαμαὶ αὐξομένοιο πλέξασαι, σκιεράν καταθήσομεν ές πλατάνιστον πράτα δ' ἀργυρέας ἐξ ὅλπιδος ὑγρὸν ἄλειφαρ 45 λαζόμεναι σταξεῦμες ὑπὸ σκιερὰν πλατάνιστον γράμματα δ' έν φλοιῷ γεγράψεται, ὡς παριών τις άννείμη " δώροις τι σέβου μ', Έλένας φυτόν είμι." χαίροις, ὦ νύμφα, χαίροις εὐπένθερε γαμβρέ.

Δατώ μεν δοίη, Δατώ κωροτρόφος, υμμιν ευτεκνίαν Κύπρις δέ, θεα Κύπρις, ίσον έρασθαι άλλάλων Ζευς δε Κρονίδας, Ζευς αφθιτον όλβον, ώς έξ ευπατριδάν είς ευπατρίδας πάλιν ένθη. εύδετ' ές άλλάλων στέρνον φιλότητα πνέοντες, και πόθον έγρεσθαι δε προς αω μηπιλάθησθε. νεύμεθα καμμες ές δρθρον, έπεί κα πράτος ἀοιδός

51

30

50

BIQN.

ἐξ εὐνἂς κελαδήση ἀνασχὼν εὖτριχα δειράν. ἡΤμὰν ὦ ἡΤμέναιε, γάμφ ἐπὶ τῷδε χαρείης.

'Επιγράμματα.

1.

Άλλος ό Χίος· ἐγὼ δὲ Θεόκριτος, ὃς τάδ' ἔγραψα, εἶς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμὶ Συρακοσίων, υἳος Πραξαγόραο, περικλειτῆς τε Φιλίννης· Μοῦσαν δ' ὀθνείαν οὖτιν' ἐφελκυσάμην.

Ο μουσοποιος ἐνθάδ' ἱππώναξ κείται. εἰ μὲν πονηρός, μη ποτέρχευ τῷ τύμβῷ εἰ δ' ἐσσὶ κρήγυός τε καὶ παρὰ χρηστῶν, θαρσέων καθίζευ, κὴν θέλης, ἀπόβριζον.

ΒΙΩΝΟΣ.

'Επιτάφιος 'Αδώνιδος.

Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις. ὥλετο καλὸς Ἄδωνις, ἐπαιάζουσιν Ἐρωτες. μηκέτι πορφυρέοις ἐνὶ φάρεσι, Κύπρι, κάθευδε ἔγρεο δειλαία κυανόστολε καὶ πλατάγησον στάθεα καὶ λέγε πᾶσιν ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.

Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· ἐπαιάζουσιν Ἐρωτες. κείται καλὸς Ἄδωνις ἐπ' ὥρεσι μηρὸν ὀδόντι λευκῶ λευκὸν ὀδόντι τυπείς, καὶ Κύπριν ἀνιậ λεπτὸν ἀποψύχων· τὸ δέ οἱ μέλαν εἴβεται αἶμα χιονέας κατὰ σαρκός· ὑπ' ὀφρύσι δ' ὅμματα ναρκῷ, 10

^{2.}

BION.

καὶ τὸ ῥόδον φείνγει τῶ χείλεος· ἀμφὶ δὲ τήνφ θνάσκει καὶ τὸ φίλαμα, τὸ μήποτε Κύπρις ἀφήσει. Κύπριδι μὲν τὸ φίλαμα καὶ οὐ ζώοντος ἀρέσκει, ἀλλ' οὐκ οίδεν "Αδωνις ὅ μιν θνάσκοντ' ἐφίλασεν.

Αἰάζω τὸν Άδωνιν ἐπαιάζουσιν Έρωτες. ἄγριον, ἄγριον ἕλκος ἔχει κατὰ μηρὸν Άδωνιςμείζον δ' ἁ Κυθέρεια φέρει ποτικάρδιον ἕλκος. δεινὸν μὲν περὶ παίδα φίλοι κύνες ἀρύσαντο, καὶ Νύμφαι κλαίουσιν ὀρειάδες· ἁ δ' Ἀφροδίτα, λυσαμένα πλοκαμίδας, ἀνὰ δρυμὼς ἀλάληται πενθαλέα, νήπλεκτος, ἀσάνδαλος· αἱ δὲ βάτοι νιν ἐρχομέναν κείροντι καὶ ἱερὸν αἰμα δρέπονται· ὀξὺ δὲ κωκύοισα δι' ἄγκεα μακρὰ φορεῖται, Ἀσσύριον βοόωσα πόσιν καὶ παίδα καλεῦσα. ἀμφὶ δέ μιν μέλαν εἰμα παρ' ὀμφαλὸν αἰωρεῖτο, στάθεα δ' ἐκ χειρῶν φοινίσσετο, οἱ δ' ὑπὸ μαζοί χιόνεοι τὸ πάροιθεν Ἀδώνιδι πορφύροντο.

Αἰαῖ τὰν Κυθέρειαν, ἐπαιάζουσιν Ἐρωτες. ὅλεσε τὰν καλὰν ἄνδρα, συνώλεσεν ἱερὰν εἶδος. Κύπριδι μὲν καλὰν εἶδος, ὅτε ζώεσκεν Άδωνις·³⁰ κάτθανε δ' ἁ μορφὰ σὰν Ἀδώνιδι Κύπριδος. αἰαῖ ὄρεα πάντα λέγοντι καὶ αἱ δρύες, Αἶ τὰν Ἄδωνιν. καὶ ποταμοὶ κλαίοντι τὰ πένθεα τᾶς Ἀφροδίτας, καὶ παγαὶ τὰν Ἄδωνιν ἐν ὅρεσι δακρύοντι, ἄνθεα δ' ἐξ ὀδύνας ἐρυθαίνεται· ἁ δὲ Κυθήρα³⁵ πάντας ἀνὰ κναμώς, ἀνὰ πâν νάπος οἰκτρὰν ἀείδει· Λίαῖ τὰν Κυθέρειαν, ἀπώλετο καλὰς Ἄδωνις.

Κύπριδος αίνον ἔρωτα τίς οὐκ ἔκλαυσεν ἄ aἰaî. ώς ἴδεν, ὡς ἐνόησεν ἀδώνιδος ἄσχετον ἕλκος 40 ὡς ἴδε φοίνιον αἶμα μαραινομένφ περὶ μηρῷ, πάχεας ἀμπετάσασα κινύρετο· μεῖνον Ἄδωνι, δύςποτμε μεῖνον Ἄδωνι, πανύστατον ὡς σε κιχείω, ὡς σε περιπτύξω, καὶ χείλεα χείλεσι μίξω.

53

15

20

BIΩN.

έγρεο τυτθόν, "Αδωνι, τὸ δ' αὖ πύματόν με φίλασον. 45 τοσσοῦτόν με φίλασον, ὅσον ζώει τὸ φίλαμα· άχρις ἀπὸ ψυχῆς ἐς ἐμὸν στόμα κής ἐμὸν ἧπαρ πνεῦμα τεὸν ῥεύση, τὸ δὲ σεῦ γλυκὺ φίλτρον ἀμέλξω, έκ δὲ πίω τὸν ἔρωτα· φίλαμα δὲ τοῦτο φυλάξω. ώς αύτον τον Άδωνιν έπει σύ με, δύςμορε, φεύγεις. 50 Φεύγεις μακρόν, Άδωνι, και έρχεαι είς Άχέροντα καὶ στυγνὸν βασιλῆα καὶ ἄγριον ἱ δὲ τάλαινα ζώω και θεός έμμι, και ου δύναμαί σε διώκειν. λάμβανε, Περσεφόνα, τὸν ἐμὸν πόσιν ἐσσὶ γὰρ αὐτᾶς πολλὸν ἐμεῦ κρέσσων τὸ δὲ πâν καλὸν ἐς σὲ καταρρεῖ. 55 είμι δ' έγω πανάποτμος, έγω δ' ἀκόρεστον ἀνίαν. και κλαίω τον Άδωνιν, δ μοι θάνε, και σεσόβημαι. θνάσκεις, ω τριπόθατε πόθος δέ μοι ώς όναρ έπτη χήρα δ' ἁ Κυθέρεια, κενοί δ' ἀνὰ δώματ' "Ερωτες. σοι δ' ἅμα κεστὸς ὅλωλε. τί γάρ, τολμηρέ, κυναγεῖς ; 60 καλός έων τοσσούτον έμήναο θηρσί παλαίειν; ώδ' όλοφύρατο Κύπρις έπαιάζουσιν Έρωτες, aiaî τὰν Κυθέρειαν, ἀπώλετο καλὸς Άδωνις. δάκρυον ἁ Παφία τόσσον χέει, ὅσσον Κδωνις αίμα χέει τὰ δὲ πακτὰ ποτὶ χθονὶ γίγνεται ἄνθη, 65 αίμα ρόδον τίκτει, τα δε δάκρυα ταν ανεμώναν.

Αἰάζω τὸν Άδωνιν ἀπώλετο καλὸς Ἀδωνις. μηκέτ' ἐνὶ δρυμοῖς τεὸν ἀνέρα μύρεο, Κύπρι. οὐκ ἀγαθὰ στιβάς ἐστιν Ἀδώνιδι φυλλὰς ἐρήμα λέκτρον ἔχοι, Κυθέρεια, τὸ σὸν τόδε νεκρὸς Ἀδωνις. 70 καὶ νέκυς ῶν καλός ἐστι, καλὸς νέκυς, οἶα καθεύδων. κάτθεό νιν μαλακοῖς ἐνὶ φάρεσιν, οἶς ἐνίαυεν, τοῖς μετὰ σεῦ ἀνὰ νύκτα τὸν ἱερὸν ὕπνον ἐμίχθη, παγχρύσφ κλιντῆρι· ποθεῖ τοι στυγνὸς Ἀδωνιν. βάλλε δ' ἐνὶ στεφάνοισι καὶ ἄνθεσι πάντοσ', ἵν' αὕτως, 75 ὡς τῆνος τέθνακε, καὶ ἄνθεα πάντα μαρανθῆ. ῥαῖνε δέ μιν Συρίοισιν ἀλείφασι, ῥαῖνε μύροισιν. ὀλλύσθω μύρα πάντα· τὸ σὸν μύρον ὅλετ' Ἄδωνις.

ΜΟΣΧΟΣ.

κέκλιται άβρος Άδωνις έν είμασι πορφυρέοισιν άμφὶ δέ μιν κλαίοντες άναστενάχουσιν "Ερωτες, 80 κειράμενοι χαίτας έπ' Αδώνιδι χω μεν διστώς, δς δ' επί τόξον εβαιν', δς δ' επτέρνισδε φαρέτραν, γῶ μεν έλυσε πέδιλον Άδώνιδος, οι δε λέβητι γρυσείφ φορέοισιν ύδωρ, δ δε μηρία λούει, δς δ' όπιθεν πτερύγεσσιν αναψύχει τον Άδωνιν. 85 Αιαί ταν Κυθέρειαν, έπαιάζουσιν Έρωτες. ἔσβεσε λαμπάδα πầσαν ἐπὶ φλιαῖς ἡμέναιος, καὶ στέφος ἐξεκέδασσε γαμήλιον οὐκέτι δ Υμάν, Υμαν οὐκέτ' ἄειδε εον μέλος, ἄδε δὲ αἰαῖ. αίαι και τον Άδωνιν έτι πλέον ή Υμέναιος 90 αί Χάριτες κλαίοντι τον υίέα τω Κινύραο, ώλετο καλός Άδωνις, έν άλλήλαισι λέγοισαι. αίαι δ' όξυ λέγοντι πολύ πλέον ή τυ Διώνα. καί Μοίσαι τον Άδωνιν άνακλαίουσιν Άδωνιν, καί μιν επαείδουσιν, δ δε σφίσιν ουκ επακούει. 95 ού μαν ούκ έθελει, Κώρα δε μιν ούκ απολύει. λήγε γόων Κυθέρεια, τοσήμερον ίσχεο κομμών δεί σε πάλιν κλαύσαι, πάλιν εις έτος άλλο δακρύσαι,

ΜΟΣΧΟΥ.

Α Κύπρις τον Έρωτα τον υίκα μακρον έβώστρει εί τις ένὶ τριόδοισι πλανώμενον είδεν Έρωτα, δραπετίδας ἐμός ἐστιν ὁ μανυτὰς γέρας ἑξεῦ. μισθός τοι τὸ φίλαμα τὸ Κύπριδος ἢν δ' ἀγάγης νιν, οὐ γυμνὸν τὸ φίλαμα, τὺ δ', ὡ ξένε, καὶ πλέον ἑξεῦς. ὅ ἔστι δ' ὁ παῦς περίσαμος, ἐν εἶκοσι πᾶσι μάθοις νιν. χρῶτα μὲν οὐ λευκός, πυρὶ δ' εἶκελος· ὅμματα δ' αὐτῷ δριμύλα καὶ φλογόεντα· κακαὶ φρένες, άδὺ λάλημα· οὐ γὰρ ἴσον νοέει καὶ φθέγγεται· ὡς μέλι φωνά·

MOZXOZ.

έν δε χολα νόος εστίν ανάμερος, ηπεροπευτάς, 10 ουδεν άλαθεύων, δόλιον βρέφος, άγρια παίσδει. ευπλόκαμον το κάρανον έχει δ' ιταμον το πρόςωπον. μικκύλα μέν τήνω τὰ χερύδρια, μακρὰ δὲ βάλλει. βάλλει κής Άχέροντα και Άτδεω βασιλήα. γυμνὸς μὲν τόγε σῶμα, νόος δέ ὁἱ ἐμπεπύκασται· 15 καὶ πτερόεις ὡς ὄρνις ἐφίπταται ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλως άνέρας ήδε γυναϊκας, επί σπλάγχνοις δε κάθηται. τόξον έχει μάλα βαιόν, ύπερ τόξω δε βελεμνον τυτθον ίητι βέλεμνον, ές αιθέρα δ' άχρι φορείται. και γρύσεον περι νώτα φαρέτριον ένδοθι δ' έντί 20 τοὶ πικροὶ κάλαμοι, τοῖς πολλάκι κήμὲ τιτρώσκει, πάντα μεν άγρια, πάντα πολύ πλείων δε οι αντώ βαιά λαμπάς έοισα, τῷ Άλιον αὐτον ἀναίθει. ην τύγ' έλης τηνον, δήσας άγε, μηδ΄ ελεήσης κήν ποτ' ίδης κλαίοντα, φυλάσσεο μή σε πλανήση. 25 κην γελάη, τύ νιν έλκε και ην έθελη σε φιλασαι, φεῦγε κακὸν τὸ φίλαμα τὰ χείλεα φάρμακόν ἐντι. ήν δε λέγη, λαβε ταντα, χαρίζομαι όσσα μοι όπλα, μη τυ θίγης, πλάνα δώρα· τὰ γὰρ πυρὶ πάντα βέβαπται.

PART II.

IAMBIC POETS.

ΑΡΧΙΛΟΧΟΤ.

1.

Άσπίδι μέν Σαίων τις ἀγάλλεται, ἡν παρὰ θάμνω έντος ἀμώμητον κάλλιπον οἰκ ἐθέλων. αὐτὸς δ΄ ἐξέφυγον θανάτου τέλος ἀσπὶς ἐκείνη ἐρρέτω ἐξαῦτις κτήσομαι οὐ κακίω.

2.

Κήδεα μέν στονόεντα, Περίκλεες οὔτε τις ἀστών μεμφόμενος θαλίης τέρψεται οὐδὲ πόλις. τοίους γὰρ κατὰ κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης ἔκλασεν, οἰδαλέους ἴσχομεν ἀμφ' ἀδύνη πνεύμονας ἀλλὰ θεοὶ γὰρ ἀνηκέστοισι κακοῖσιν, ⁵ ῶ φίλ', ἐπὶ κρατερὴν τλημοσύνην ἔθεσαν φάρμακον. ἄλλοτε δ' ἄλλος ἔχει τόδε νῦν μὲν ἐς ἡμέας ἐτράπεθ', αἰματόεν δ' ἕλκος ἀναστένομεν, ἐξαῦτις δ' ἑτέρους ἐπαμείψεται ἀλλὰ τάχιστα τλῆτε γυνακεῖον πένθος ἀπωσάμενοι. 10

3.

Ού μοι τὰ Γύγεω τοῦ πολυχρύσου μέλει, οὐδ' εἶλέ πώ με ζῆλος, οὐδ' ἀγαίομαι θεῶν ἔργα, μεγάλης δ' οὐκ ἐρῶ τυραννίδος· ἀπόπροθεν γάρ ἐστιν ὀφθαλμῶν ἐμῶν.

ΑΡΧΙΛΟΧΟΣ.

4.

Τοῖς θεοῖς τίθει τὰ πάντα· πολλάκις μὲν ἐκ κακῶν ἄνδρας ὀρθοῦσιν μελαίνη κειμένους ἐπὶ χθονί· πολλάκις δ' ἀνατρέπουσι, καὶ μάλ' εὖ βεβηκότας ὑπτίους κλίνουσ· ἔπειτα πολλὰ γίγνεται κακά, καὶ βίου χρήμη πλανᾶται καὶ νόου παρήορος.

5.

5

5

5

Χρημάτων ἄελπτον οὐδέν ἐστιν, οὐδ' ἀπώμοτον, οὐδὲ θαυμάσιον, ἐπειδὴ Ζεὺς πατὴρ Όλυμπίων ἐκ μεσημβρίας ἔθηκε νύκτ' ἀποκρύψας φάος ἡλίου λάμποντος· ὑγρὸν δ' ἦλθ' ἐπ' ἀνθρώπους δέος. ἐκ δὲ τοῦ οὐκ ἄπιστα· πάντα κἀπίελπτα γίγνεται ἀνδράσιν· μηδεὶς ἔθ' ὑμῶν εἰςορῶν θαυμαζέτω, μηδ' ΐν' ἂν δελφῖσι θῆρες ἀνταμείψωνται νομόν ἐνάλιον, καί σφιν θαλάσσης ἦχήεντα κύματα φίλτερ' ἦπείρου γένηται, τοῖσι δ' ἦ δύειν ὄρος.

6.

Θυμέ, θύμ' ἀμηχάνοισι κήδεσιν κυκώμενε, aivà δ' εὖ μένων ἀλέξευ, προςβαλών ἐναντίον στέρνον, ἐνδόκοισιν ἐχθρῶν πλησίον κατασταθείς ἀσφαλέως· καὶ μήτε νικῶν ἀμφάδην ἀγάλλεο, μηδὲ νικηθεὶς ἐν οἶκῷ καταπεσῶν ὀδύρεο. ἀλλὰ χαρτοῖσίν τε χαῖρε, καὶ κακοῖσιν ἀσχάλα μὴ λίην· γίγνωσκε δ' οἶος ῥυσμὸς ἀνθρώπους ἔχει.

7.

Οὐ φιλέω μέγαν στρατηγὸν οὐδὲ διαπεπλιγμένον, σὐδὲ βοστρύχοισι γαῦρον, οὐδ' ὑπεξυρημένον, ἀλλά μοι μικρός τις εἶη, καὶ περὶ κνήμας ἰδεῖν ῥαιβός, ἀσφαλέως βεβηκώς, κἀπινώμασιν δασύς.

ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ.

Έρέω τιν' ύμιν αίνον, ὦ Κηρυκίδη, ἀχνυμένη σκυτάλη. πίθηκος ἤει θηρίων ἀποκριθείς μοῦνος ἀν' ἐσχατιήν τῷ δ' ἀρ' ἀλώπηξ κερδαλέη συνήντετο πυκνὸν ἔχουσα νόον

9.

²Ω Ζεῦ, πάτερ Ζεῦ, σὸν μὲν οὐρανοῦ κράτος, σὺ δ' ἔργ' ἐπ' ἀνθρώπων ὅρῷς λεωργὰ καὶ θεμιστά· σοὶ δὲ θηρίων ὕβρις τε καὶ δίκη μέλει.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ ΑΜΟΡΓΙΝΟΥ.

1.

Περί Γυναικών.

Χωρὶς γυναικὸς θεὸς ἐποίησεν νόον τὰ πρῶτα. τὴν μὲν ἐξ ῦὸς τανύτριχος, τῇ πάντ' ἀν' οἶκον βορβόρφ πεφυρμένα ἄκοσμα κεῖται. καὶ κυλινδεῖται χαμαί· ἀντὴ δ' ἄλουτος ἀπλύτοις ἐν εἶμασιν ἐν κοπρίησιν ἡμένη πιαίνεται.

Την δ έξ άλιτρης θεος έθηκ ἀλώπεκος γυναίκα, πάντων ἶδριν· οὐδέ μιν κακών λέληθεν οὐδέν, οὐδὲ τῶν ἀμεινόνων. τὸ μὲν γὰρ αὐτῶν εἶπε πολλάκις κακόν, τὸ δ' ἐσθλόν· ὀργην δ' ἄλλοτ' ἀλλοίην ἔχει. Την δ' ἐκ κυνὸς λιτουργόν, αὐτομήτορα, 5

10

ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ.

η πάντ' ακούσαι, πάντα δ είδεναι θέλει. πάντη δε παπταίνουσα και πλανωμένη λέληκεν, ην καὶ μηδέν ἀνθρώπων ὁρậ. 15. παύσειε δ αν μιν ουτ' απειλήσας ανήρ, ούδ εί χολωθείς έξαράξειεν λίθφ όδόντας, ούδ αν μειλίχως μυθεύμενος, ούδ εί παρά ξείνοισιν ήμένη τύχοι. άλλ' έμπεδώς απρηκτον αύονην έχει. Την δε πλάσαντες γητνην Ολύμπιοι έδωκαν άνδρι πηρόν ούτε γαρ κακόν ουτ' έσθλον ούδεν οίδε τοιαύτη γυνή. έργον δε μούνων, έσθίειν, επίσταται. κούτ', αν κακον χειμώνα ποιήση θεός, 25 ριγώσα, δίφρον ασσον έλκεται πυρός. Την δ' έκ θαλάσσης, η δύ έν φρεσιν νοεί τὴν μὲν γελậ τε καὶ γέγηθεν ἡμέρην, έπαινέσει μιν ξείνος έν δόμοις ίδών " Ούκ έστιν άλλη τήςδε λωίων γυνή 30 έν πασιν ανθρώποισιν, ούδε καλλίων." την δ, ούκ άνεκτος ούδ' έν οφθαλμοις ίδειν ούτ' ασσον έλθειν, άλλα μαίνεται τότε άπλητον, ώςπερ άμφι τέκνοισιν κύων. αμείλιχος δε πασι καποθυμίη 35 έχθροῖσιν ἶσα καὶ φίλοισι γίνεται. ώς περ θάλασσα πολλάκις μεν άτρεμής έστηκ' ἀπήμων, χάρμα ναύτησιν μέγα, θέρεος ἐν ὥρη, πολλάκις δὲ μαίνεται βαρυκτύποισι κύμασιν φορευμένη ταύτη μάλιστ' έοικε τοιαύτη γυνή. οργην φυγήν τε πόντου αλλοίην έχει. Την δ έκ τε σποδεής και παλιντριβέος όνου, ή σύν τ' ανάγκη, σύν τ' ένιπησιν μόγις έερξεν ών άπαντα, και πονήσατο άρεστά τόφρα δ' έσθίει μὲν ἐν μυχῷ

20

40

45

SIMONIAHS.

προνύξ, προήμαρ, ἐσθίει δ' ἐπ' ἐσχάρη·	
όμως δε και προς έργον αφροδίσιον	
έλθόνθ' έταιρον όντινουν έδέξατο.	
Την δ' έκ γαλής, δύστηνον διζυρον γένος.	50
κείνη γαρ ού τι καλον ούδ επίμερον	
πρόςεστιν, ούδε τερπνόν, ούδ έράσμιον	
ευνής δ' άδηνής έστιν άφροδισίης,	
τον δ' άνδρα τον παρόντα ναυσίη διδοί.	
κλέπτουσα δ' έρδει πολλά γείτονας κακά,	55
άθυστα δ΄ ίρὰ πολλάκις κατεσθίει.	
Την δ ίππος άβρη χαιτήεσσ' εγείνατο,	
ή δούλι' έργα και δύην περιτρέπει.	
κοῦτ' αν μύλης ψαύσειεν, οῦτε κόσκινον	
άρειεν, ούτε κόπρον έξ οίκου βάλοι,	60
ούτε πρός ιπνόν, ασβολην αλευμένη,	00
ίζοιτ', ἀνάγκη δ' ἄνδρα ποιεῖται φίλον.	
λούται δε πάσης ήμέρης απο ρύπον	
δίς, ἄλλοτε τρίς, καὶ μύροις ἀλείφεται·	
άει δε χαίτην έκτενισμένην φορεί,	or
αει σε χαιτην εκτενώ μετην φορει, βαθείαν, άνθέμοισιν έσκιασμένην.	65
καλον μεν ών θέημα τοιαύτη γυνή	
άλλοισι τῷ δ ἔχοντι γίνεται κακόν,	
ην μή τις η τύραννος, η σκηπτούχος η,	-
δητις τοιούτοις θυμον ἀγλαίζεται.	70
Την δ' ἐκ πιθήκου· τοῦτο δη διακριδόν	
Ζεὺς ἀνδράσιν μέγιστον ὦπασεν κακόν.	
αίσχιστα μεν πρόςωπα τοιαύτη γυνή	
είσιν δι' άστεος πασιν ανθρώποις γέλως.	
έπ' αὐχένα βραχεῖα κινεῖται μόγις,	75
άπυγος, αυτόκωλος. ά τάλας ανήρ	
δητις κακόν τοιούτον αγκαλίζεται.	
δήνεα δε πάντα και τρόπους επίσταται,	
ώςπερ πίθηκος, ουδέ οι γέλως μέλει.	
οὐδ' ἆν τιν' εὖ ἔρξειεν, ἀλλὰ τοῦθ' ὁρậ	80

61

SIMONIAHZ.

καὶ τοῦτο πâσαν ἡμέρην βουλεύεται, ὅκως τι, χώς μέγιστον, ἔρξειεν κακόν.

Την δ' ἐκ μελίσσης τήν τις εἰτυχεῖ λαβών. κείνη γαρ οἴη μῶμος οὐ προςιζάνει θάλλει δ΄ ὑπ' αὐτῆς κἀπαέξεται βίος φίλη δὲ σὺν φιλεῦντι γηράσκει πόσει, τεκοῦσα καλὸν κοὐνομάκλυτον γένος κἀριπρεπὴς μὲν ἐν γυναιξὶ γίγνεται πάσησι, θείη δ΄ ἀμφιδέδρομεν χάρις οὐδ΄ ἐν γυναιξιν ήδεται καθημένη, ὅκου λέγουσιν ἀφροδισίους λόγους. τοίας γυναῖκας ἀνδράσιν χαρίζεται Ζεις τὰς ἀρίστας, καὶ πολυφραδεστάτας.

Τὰ δ ἄλλα φῦλα ταῦτα μηγανή Διός έστιν τε πάντα, καὶ παρ' ἀνδράσιν μένει. Ζεύς γαρ μέγιστον τοῦτ' ἐποίησεν κακόν. γυναίκας ήν τι καί δοκώσιν ώφελείν. έχοντί τφ μάλιστα γίγνεται κακόν. ού γάρ κοτ' εύφρων ήμέρην διέρχεται απασαν, δητις σύν γυναικί πέλεται. ούδ' αίψα λιμόν οἰκίης ἀπώσεται. έχθρον συνοικητήρα, δυςμενέα θεόν. άνηρ δ' όταν μάλιστα θυμηδείν δοκή κατ' οίκον ή θεού μοιραν ή άνθρώπου χάριν, εύροῦσα μῶμον ἐς μάχην κορύσσεται. δκου γυνή γάρ έστιν, οὐδ' ἐς οἰκίην ξείνον μολόντα προφρόνως δεγοίατο. ήτις δέ τοι μάλιστα σωφρονειν δοκεί, αύτη μέγιστα τυγχάνει λωβωμένη. κεχηνότος γάρ ανδρός-οί δε γείτονες χαίρουσ' δρώντες και τόν, ώς άμαρτάνει. την ην δ' εκαστος αινέσει μεμνημένος γυναίκα, την δε τουτέρου μωμήσεται ίσην δ' έχοντες μοίραν ου γνγνώσκομεν.

95

85

90

100

105

110

ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ.

Ζεὺς γὰρ μέγιστον τοῦτ' ἐποίησεν κακόν, καὶ δεσμὸν ἀμφέθηκεν ἄρρηκτον πέδῃ, ἐξ οὖ τε τοὺς μὲν Ἀίδης ἐδέξατο γυναικὸς είνεκ' ἀμφιδηριωμένους.

2.

²Ω παι, τέλος μέν Ζεύς έχει βαρύκτυπος πάντων δσ' έστι, και τίθησ' όπη θέλει. νόος δ' οὐκ ἔπ' ἀνθρώποισιν ἀλλ' ἐφήμεροι αεί βροτοί δη ζώμεν, ούδεν είδότες δπως έκαστον έκτελευτήσει θεός. 5 έλπὶς δὲ πάντας κἀπιπειθείη τρέφει άπρηκτον δρμαίνοντας. οί μεν ήμερην μένουσιν έλθειν, οι δ ετέων περιτροπάς. νέωτα δ' ούδεις όςτις ού δοκέει Βροτών 10 πλούτω τε κάγαθοισιν ίξεσθαι φίλος. φθάνει δε τον μεν γήρας άζηλον λαβόν, πρίν τέρμ' ϊκηται· τούς δε δύστηνοι νόσοι φθείρουσι θνητών τούς δ' Άρει δεδμημένους πέμπει μελαίνης Άτδης υπό χθονός 15 οί δ' έν θαλάσση, λαίλαπι κλονεύμενοι και κύμασιν πολλοίσι πορφυρέης άλός θνήσκουσιν εύτ' αν μη δυνήσωνται ζώειν, οίδ αγχόνην ήψαντο δυστήνω μόρω, καὐτάγρετοι λείπουσιν ήλίου φάος. 20 ούτω κακών απ' ούδέν αλλα μυρίαι βροτοίσι κήρες, κάνεπίφραστοι δύαι, και πήματ' έστιν εί δ' έμοι πιθοίατο, ούκ αν κακών έρφμεν, ούδ έν άλγεσι κακοίς έχοντες θυμόν αικιζοίμεθα.

ΙΠΠΩΝΑΚΤΟΣ.

1.

Έρμῆ, φίλ' Έρμῆ, Μαιαδεῦ, Κυλλήνειε, ἐπεύχομαί τοι, κάρτα γὰρ κακῶς ῥιγῶ.

δός χλαίναν Ίππώνακτι και κυπασσίσκου και σαμβάλισκα κάσκέρισκα και χρυσοῦ στατῆρας ἑξήκοντα τοὐτέρου τοίχου.

έμολ γλρ οὐκ έδωκας οῦτε τὰν χλαΐναν δασεῖαν, ἐν χειμῶνι φάρμακον ῥίγευς, οῦτ' ἀσκέρησι τοὺς πόδας δασείησιν ἕκρυψας, ὡς μή μοι χίμετλα ῥήγνυται.

2.

Δύ ημέραι γυναικός είσιν ηδισται, δταν γαμή τις κάκφέρη τεθνηκυίαν.

3.

Ο μέν γὰρ αἰτῶν ἡσυχῆ τε καὶ ῥύδην θύνναν τε καὶ μυττωτὸν ἡμέρας πάσας δαινύμενος, ὥςπερ Δαμψακηνὸς εἰνοῦχος, κατέφαγε δὴ τὸν κλῆρον ὡςτε χρὴ σκάπτειν πέτρας τ' ὀρείας, σῦκα μέτριά τε τρώγειν καὶ κρίθινον κόλλικα, δούλιον χόρτον.

4.

Γάμος κράτιστός έστιν ἀνδρὶ σώφρονι, τρόπον γυναικὸς χρηστὸν ἔνδον λαμβάνειν. αὕτη γὰρ ἡ προὶξ οἰκίην σώζει μόνη. Μοῦσά μοι Εὐρυμεδοντιάδεα, τὴν ποντοχάρυβδιν, τὴν ἐγγαστριμάχαιραν, δς ἐσθίει οὐ κατὰ κόσμον, ἔννεφ' ὅπως ψηφίδι κακἢ κακὸν οἰτον ὅληται, Βουλῆ δημοσίη παρὰ θῶν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο.

ANANIOT.

Εί τις καθείρξαι χρυσόν ἐν δόμοις πολλόν καὶ σῦκα βαιὰ καὶ δῦ ἡ τρεῖς ἀνθρώπους, γνοίη χ' ὅσον τὰ σῦκα τοῦ χρυσοῦ κρέσσω.

ΦΟΙΝΙΚΟΣ.

1.

Έσθλοί, κορώνη χείρα πρόςδοτε κριθέων τŷ παιδὶ τἀπόλλωνος, ἡ λέκος πυρῶν, ἡ ἄρτον ἡ ἡμαιθον ἡ ὅ τι τις χρŷζει· δότ', ἀγαθοί, τι τῶν ἕκαστος ἐν χερσίν ἔχει κορώνη· χἅλα λήψεται χόνδρον. φιλεῖ γὰρ αὕτη πάγχυ ταῦτα δαίνυσθαι. ὁ νῦν ἅλας δοὺς αὖθι κηρίον δώσει. ὡ παῖ, θύρην ἄγκλινε. Πλοῦτος ἤκουσε, καὶ τŷ κορώνη παρθένος φέρει σῦκα. θεοί, γένοιτο πάντ' ἄμεμπτος ἡ κούρη, κἀφνειὸν ἄνδρα κἀνομαστὸν ἐξεύροι· καὶ τῷ γέροντι πατρὶ κοῦρον εἰς χεῦρας καὶ μητρὶ κούρην εἰς τὰ γοῦνα κατθείη, θάλος, τρέφειν γυναῖκα τοῦς κασυγυήτοις.

5

ΦOINIZ.

ἐγὼ δ ὅπου πόδες φέρουσιν ὀφθαλμούς ἀμείβομαι Μούσαισι, πρὸς θύρας ἄδων καὶ δόντι καὶ μὴ δόντι πλείονα τῶν γ' ἐῶ.

άλλ', ѽγαθοί, 'πορέξαθ' ѽν μυχὸς πλουτεῖ δόμου. δὸς ѽναξ καὶ σὺ πολλά μοι νύμφη. νόμος κορώνη χεῖρα δοῦν ἐπαιτούση. εἰδὼς τοιαῦτα δός τι, καὶ καταχρήσει.

20

15

2.

'Ανήρ Νίνος τις έγενεθ', ώς έγω κλύω, 1 Άσσύριος όςτις είχε χρυσίου πόντον και τάλλα πολλώ πλέονα Κασπίης ψάμμου δη ούκ ίδ αστέρ', ούδ ίδων έδίζητο, ού παρά μάγοισι πῦρ ἱερον ἀνέστησεν, 5 ώς περ νόμος, βάβδοισι τοῦ θεοῦ ψαύων ου μυθιήτης, ου δικασπόλος κείνος. ού λεωλογείν έμάνθαν, ούκ άμιθρήσαι. άλλ' ήν άριστος έσθίειν τε καί πίνειν κήραν, τὰ δ' άλλα πάντα κατὰ πετρών ὤθει. 10 ώς δ' απέθαν' ώνήρ, πασι κατέλιπεν δήσιν, δκου Νίνος νῦν ἐστι καὶ τὸ σημ' ἄδει. " Άκουσον, είτ Άσσύριος, είτε και Μήδος είς, ή Κόραξος, ή 'πό των άνω λιμνών Ίνδὸς κομητής οὐ γὰρ ἀλλὰ κηρύσσω 15 έγω Νίνος πάλαι ποκ' έγενόμην πνεῦμα, νῦν δ' οὐκέτ' οὐδέν, ἀλλὰ γη πεποίημαι. έχω δ όκόσον έδαισα χώκόσ ήεισα, χώκόσ' ήράσθην. τα δ' όλβι' ήμέων δήιοι συνελθόντες 20 φέρουσιν, ώς περ ώμον έριφον αι Βάκχαι. έγω δ' ές Άιδην ούτε χρυσόν ούθ ίππου ουτ' άργυρην άμαξαν ώχόμην έλκων σποδός δε πολλή χώ μιτρηφόρος κείμαι."

HAPMENON.-EPMEIAS.-HPOAHS.

ΠΑΡΜΕΝΩΝΟΣ.

Άνηρ γαρ Ελκων οίνον ώς ύδωρ ἵππος Σσκυθιστι φωνεῖ, οὐδὲ κόππα γνγνώσκων κεῖται δ ἄναυδος ἐν πίθω κολυμβήσας, κάθυπνος, ὡς μήκωνα φάρμακον πίνων.

EPMEIOT.

1.

'Ακούσατ', ώ στώακες, ἔμποροι λήρου, λόγων ὑποκριτῆρες, οἳ μόνοι πάντα κἀν τοῖς πίναξι, πρίν τι τῷ σοφῷ δοῦναι, αὐτοὶ καταρροφεῖτε, κἦθ ἀλίσκεσθε ἐναντία πράσσοντες οἶς τραγῳδεῖτε.

ΗΡΩΔΟΥ.

·1.

Μη δή, κόρη, τὺ την χολην ἐπὶ ῥίνας ἔχ' εὐθύς, ῆν τι ῥημα μη σοφὸν πεύθη. γυναικός ἐστι κρηγύης φέρειν πάντα.

2.

Ἐπὴν τὸν ἐξηκοστὸν ἥλιον κάμψης, ὅ Γρύλλε, Γρύλλε, θνῆσκε καὶ τέφρη γbγνευ ὡς τυφλὸς ὁὐκέκεινα τοῦ βίου καμπτήρ ἦδη γὰρ αὐγὴ τῆς ζωῆς ἀπήμβλυνται.

PART III.

MELIC POETS.

ΑΛΚΜΑΝΟΣ.

1.

Μῶσ' ἄγε, Μῶσα λίγεια, πολυμελες ἀοιδᾶς μέλος νεωχμόν ἄρχε παρσένοις ἀείδεν.

2.

Οῦ μ' ἔτι, παρθενικαὶ μελιγάρυες ἱερόφωνοι, γυῖα φέρειν δύναται· βάλε δη βάλε κηρύλος εἴην, ὄς τ' ἐπὶ κύματος ἄνθος ἅμ' ἀλκυόνεσσι ποτηται νηδεὲς ἦτορ ἔχων, ἁλιπόρφυρος εἴαρος ὄρνις.

3.

Εύδουσιν δ' όρέων κορυφαί τε καὶ φάραγγες, πρώονές τε καὶ χαράδραι, φύλλα τε ἑρπετά θ' ὄσσα τρέφει μέλαινα γαία. θῆρές τ' ὀρεσκῷοι, καὶ γένος μελισσῶν, καὶ κνώδαλ' ἐν βένθεσι πορφυρέης ἁλός· εῦδουσιν δ' οἰωνῶν φῦλα τανυπτερύγων.

AAKAIOZ.

Πολλάκι δ' έν κορυφαις όρέων, όκα θεοίσιν άδη πολύφανος έορτά, χρύσεον άγγος έχοισα μέγαν σκύφον, οίά τε ποιμένες άνδρες έχουσιν, χερσί λεόντειον γάλα θεύσα τυρον έτύρησας μέγαν άτρυφον άργύφεόν τε.

5.

Kal ποκά τοι δώσο τρίποδος κύτος, & κ' ένι,... λε' άγείρης άλλ' ξτι νῦν γ' ἄπυρος, τάχα δὲ πλέος ξτινεος, οἶον ὁ παμφάγος Ἀλκμάν ἠράσθη χλιερὸν πεδὰ τὰς τροπάς οὕτι γὰρ ἠὒ τετυγμένον ἔσθει, ἀλλὰ τὰ κοινὰ γάρ, ὥςπερ ὁ δâμος, ζατεύει.

6.

Τοῦβ ἀδεῶν Μωσῶν ἔδειξεν δῶρον μάκαιρα παρθένω» ἀ ξανθὰ Μεγαλοστράτα.

ΑΛΚΑΙΟΥ.

1.

Μαρμαίρει δε μέγας δόμος χάλκον παίσα δ' Άρη κεκόσμηται στέγα

λάμπραισιν κυνίαισι, καττάν λεῦκοι καθίπερθεν ἴππιοι λόφοι

ΑΛΚΑΙΟΣ.

5

10

'Ασυνέτην καὶ τῶν ἀνέμων ἀτάσιν τὸ μὲν γὰρ ἔνθεν κῦμα κυλίνδεται, τὸ ὅ ἔνθεν ἄμμες ὅ ἀν τὸ μέσσον νᾶι φορήμεθα σừν μελαίνα, χείμωνι μόχθεντες μεγάλφ μάλα περ μὲν γὰρ ἄντλος ἰστοπέδαν ἔχει, λαῦφος δὲ πὰν ζάδηλον ἤδη, καὶ λάκιδες μέγαλαι κατ' αὖτο. χόλαισι ὅ ἄγκυραι —

τὸ δηῦτε κῦμα τῷ προτέρῷ νέον στοίχει, παρέξει δ' ἄμμι πόνον πόλυν ἄντλην, ἐπεί κε νᾶος ἔμβη,

3.

*Γει μεν ο Ζεῦς, ἐκ δ' ὀράνω μέγας χείμων, πεπάγαισιν δ' ὐδάτων ῥόαι

κάββαλλε τὸν χείμων', ἐπὶ μὲν τίθεις πῦρ, ἐν δὲ κίρναις οἶνον ἀφειδέως μέλιχρον, αὐτὰρ ἀμφὶ κόρσα μάλθακον ἀμφι(τίθη) γνόφαλλον.

νεύοισιν, κεφάλαισιν ἄνδρων ἀγάλματα· χάλκιαι δὲ πασσάλοις

κρύπτοισιν περικείμεναι λάμπραι κνάμιδες, ἄρκος ἰσχύρω βέλευς,

θώρακές τε νέω λίνω, κόϊλαί τε καὶ ẳσπιδες βεβλήμεναι

πὰρ δὲ Χαλκίδικαι σπάθαι, πὰρ δὲ ζώματα πόλλα καὶ κυπάσσιδες,

τών οὐκ ἔστι λάθεσθ, ἐπειδὴ πρώτιστ' ὑπὰ Εέργον ἔσταμεν τόδε.

^{2.}

ΣΑΠΦΩ.

4.

Οὐ χρη κάκοισι θῦμον ἐπιτρέπην προκόψομεν γὰρ οὕδεν ἀσάμενοι, ὡ Βύκχι, φάρμακον δ' ἄριστον οἶνον ἐνεικαμένοις μεθύσθην.

5.

Πίνωμεν τί τὰ λύχν' ὀμμένομεν δάκτυλος ἀμέρα καδ δ' ἄερρε κυλίχναις μεγάλαις, αίτα ποϊκίλαις. οἶνον γὰρ Σεμέλας καὶ Δίος υἶος λαθικάδεα ἀνθρώποισιν ἔδωκ'. ἔγχευε κίρναις ἕνα καὶ δύο πλέαις κακ κεφάλας· ἀ δ' ἐτέρα τὰν ἐτέραν κύλιξ ὦθήτω·

ΣΑΠΦΟΥΣ.

1.

Ποικιλόθρον' ἀθάνατ' ᾿Αφρόδιτα, παῖ Δίος δολόπλοκε, λίσσομαί σε, μή μ' ἄσαισι μηδ' ὀνίαισι δάμνα, πότνια, θῦμον. ἀλλὰ τυῦδ' ἔλθ, αἴ ποτα κἀτέρωτα τᾶς ἔμας αὐδως ἀἰοισα πήλυι ἔκλυες, πάτρος δὲ δόμον λίποισα χρύσιον ἦλθες ἄρμ' ἐπαζεύξαισα· κάλοι δέ σ' ἀγον ὥκεες στροῦθοι περὶ γᾶς μελαίνας, πύκνα δίνεντες πτέρ' ἀπ' ὡράνω αἰθερος διὰ μέσσω· aἰψα δ' ἐξίκοντο· τι δ', ὡ μάκαιρα, μεδιάσαισ' ἀθανάτῷ προςώπῷ, Κ 2 71

5

10

ΣΑΠΦΩ.

ήρε', όττι δηῦτε πέπονθα, κὤττι δηῦτε κάλημι,
κὥττ' ἔμφ μάλιστα θέλω γένεσθαι
μαινόλα θύμφ· τίνα δηῦτε πείθω
μὴ 'σάλην εἰς σὰν φιλότατα ; τίς σ', ὦ
Ψάπφ', ἀδικήει ;
καὶ γὰρ aἰ φεύγει, ταχέως διώξει,
aἰ δὲ δῶρα μὴ δέκετ', ἀλλὰ δώσει,
aἰ δὲ μὴ φίλει, ταχέως φιλήσει
κωὐκ ἐθέλοισα.
ἔλθε μοι καὶ νῦν, χαλεπᾶν δὲ λῦσον
ἐκ μεριμνᾶν, ὅσσα δἑ μοι τέλεσσαι
θῦμος ἰμέρρει, τέλεσον, σὺ δ' αὔτα
σύμμαχος ἔσσο.

2.

Φαίνεταί μοι κήνος ίσος θέοισιν έμμεν ώνηρ, όττις ενάντιόν τοι ίσδάνει και πλάσιον άδυ φωνείσας ύπακούει και γελαίσας ιμέροεν τό μοι μάν καρδίαν έν στήθεσιν επτόασεν. ώς σε γὰρ Γίδω, βροχέως με φώνας ούδεν έτ' είκει άλλά καμ μέν γλώσσα Γέαγε, λέπτον δ αὔτικα χρών πῦρ ὖπαδεδρόμακεν, όππάτεσσι δ' ούδεν όρημ', έπιρρόμβεισι δ' ἄκουαι. ά δέ μ' ίδρως κακχέεται, τρόμος δέ παίσαν ἄγρει, χλωροτέρα δὲ ποίας έμμι, τεθνάκην δ' όλίγω 'πιδεύημ φαίνομαι άλλα.

10

15

5

20

25

HPINNA.

Κατθάνοισα δὲ κείσεαι, οὐδ' ἔτι τις μναμοσύνα σέθεν ἔσσετ' οὐδέποτ' εἰς ὕστερον οὐ γὰρ πεδέχεις βρόδων τῶν ἐκ Πιερίας, ἀλλ' ἀφάνης κὴν Ἀίδα δόμοις φοιτάσεις πεδ' ἀμαύρων νεκύων ἐκπεποταμένα.

4.

 Ίψοι δη τὸ μέλαθρον (Υμήναον) ἀέρρετε τέκτυνες ἄνδρες, (Υμήναον).
 γάμβρος ἐςέρχεται ἶσος Ἄρηϊ
 ἄνδρος μεγάλω πόλλω μείζων
 πέρροχος ὡς ὅτ' ἄοιδος ὀ Λέσβιος ἀλλοδάποισιν.

οίον τὸ γλυκύμαλον ἐρεύθεται ἄκρφ ἐπ' ὖσδφ, ἄκρον ἐπ' ἀκροτάτφ, λελάθοντο δὲ μαλοδρόπηες, οὐ μὰν ἐκλελάθοντ' ἀλλ' οὐκ ἐδύναντ' ἐπίκεσθαι.

5.

Άστερες μὲν ἀμφὶ κάλαν σελάναν ἁψ ἀποκρύπτοισι φάεννον εἶδος, ὅπποτα πλήθοισα μάλιστα λάμπη γâν (ἐπὶ παῖσαν).

ΗΡΙΝΝΗΣ.

1.

Δέξ' ἀταλῶν χειρῶν τάδε γράμματα, λῷστε Προμαθεῦ· ἔντι καὶ ἄνθρωποι τὶν ὁμαλοὶ σοφίαν· ταύταν γοῦν ἐτύμως τὰν παρθένον ὅςτις ἔγραψεν, αἴκ' αὐδὰν ποτέθηκ', ἢς κ' Ἀγαθαρχὶς ὅλα.

ΣΤΗΣΙΧΟΡΟΣ.

2.

Νύμφας Βαυκίδος έμμί πολυκλαύταν δὲ παρέρπων στάλαν, τῷ κατὰ γᾶς τοῦτο λέγοις Άζδῷ " Βάσκανος ἔσσ', Άζδα" τὰ δέ τοι καλὰ σάμαθ ὅρῶντι ὡμοτάταν Βαυκοῦς ἀγγελέοντι τύχαν, ὡς τὰν παῖδ', Υμέναιος ἐφ' αἶς ἀείδετο πεύκαις, ταῖςδ` ἐπὶ καδευτὰς ἔφλεγε πυρκαίῷ καὶ σὺ μέν, ὡ Ύμέναιε, γάμων μολπαῖαν ἀοιδάν ἐς θρηνῶν γοερῶν φθέγμα μεθηρμόσαο.

ΣΤΗΣΙΧΟΡΟΤ.

1.

'Δέλιος δ' Υπεριονίδας δέπας ἐςκατέβαινεν χρύσεον, ὄφρα δι' 'Ωκεανοῖο περάσας ἀφίκηθ' ἱερᾶς ποτὶ βένθεα νυκτὸς ἐρεμνᾶς ποτὶ ματέρα κουριδίαν τ' ἄλοχον παῖδάς τε φίλους: ὁ δ' ἐς ἄλσος ἔβα δάφναισι κατάσκιον ποσσὶ πάῖς Διός.

2.

Οὐκ ἔστ' ἔτυμος λόγος οὐτος οὐδ' ἕβας ἐν νηυσὶν ἐῦσσέλμοις οὐδ ἵκεο πέργαμα Τροlaς.

3.

Μοῦσα, σὺ μὲν πολέμους, ἀπωσαμένη μετ' ἐμοῦ τοῦ φίλου χόρευσον κλείουσα θεῶν τε γάμους ἀνδρῶν τε δαῖτας καὶ θαλίας μακάρων σοὶ γὰρ τάδ' ἐξ ἀρχῆς μέλει.

IBTKOT.

1.

⁹Ηρι μέν αι τε Κυδώνιαι μηλίδες ἀρδόμεναι ἡοâν ἐκ ποταμῶν, ἵνα παρθένων κήπος ἀκήρατος, αι τ΄ οἰνανθίδες αὐξόμεναι σκιεροῖσιν ὑφ' ἕρνεσιν οἰναρέοις θαλέθοισιν, ἐμοὶ δ ἕρος

ούδεμίαν κατάκοιτος ὥραν, ἄθ' ὑπὸ στεροπᾶς φλέγων ἀΑντ. Θρητκιος Βορέας, ἀτσσων παρὰ Κύπριδος, ἀζαλέαις μανίαισιν ἐρεμνὸς ἀθαμβέσι καρτερῶς παιδόθεν ἔφλασε ἡμετέρας φρένας.

2.

Έρος αὐτέ με κυανέοισιν ὑπὸ βλεφάροις τακέρ' ὅμμασι δερκόμενος κηλήμασι παντοδαποῦς ἐς ἄπειρα δίκτυα Κύπριδος βάλλει η μὰν τρομέω νιν ἐπερχόμενον, ὅςτε φερέζυγος ἵππος ἀεθλοφόρος ποτὶ γήραι ἀέκων συν ὅχεσφι θοοῦς ἐς ἅμιλλαν ἔβα,

ANAKPEONTOZ.

1.

Γουνοῦμαί σ', ἐλαφηβόλε, ξανθη παῖ Διός, ἀγρίων δέσποιν' Άρτεμι θηρῶν 75

Στρ.

ANAKPEON.

5

. Ικου νῦν ἐπὶ Δηθαίου δίνησι, θρασυκαρδίων δ ἀνδρῶν ἐγκαθόρα πόλιν χαίρουσ' οὐ γὰρ ἀνημέρους ποιμαίνεις πολιήτας.

2.

² Ωναξ, ⁵ δαμάλης Έρως καλ Νύμφαι κυανώπιδες πορφυρέη τ' Άφροδίτη συμπαίζουσιν ἐπιστρέφεαι δ΄ ύψηλῶν κορυφὰς ὀρέων, γουνοῦμαί σε' σὺ δ' εὐμενής ἔλθ ἡμῖν, κεχαρισμένης δ' εὐχωλῆς ἐπακούειν. Κλευβούλος τὸν ἐμὸν δ' ἔρωτ', ὅ Δεύνυσε, δέχεσθαι.

3.

Σφαίρη δηὖτέ με πορφυρέη βάλλων χρυσοκόμης Έρως νήνι ποικιλοσαμβάλω συμπαίζειν προκαλεῖται ή δ', ἐστὶν γὰρ ἐπ' εὐκτίτου Λέσβου, τὴν μὲν ἐμὴν κόμην, λευκὴ γάρ, καταμέμφεται, πρὸς δ ἄλλον τινὰ χάσκει.

4.

Πολιοί μεν ήμιν ήδη κρόταφοι κάρη τε λευκόν, χαρίεσσα δ' οὐκέθ' ήβη πάρα, γηραλέοι δ' ὀδόντες. γλυκεροῦ δ' οὐκέτι πολλὸς βιότου χρόνος λέλειπται· διὰ ταῦτ' ἀνασταλύζω, θαμὰ Τάρταρον δεδοικώς.

ANAKPEON.

Άίδεω γάρ έστι δεινός μυχός, ἀργαλέη δ' ἐς αὐτόν κάθοδος· καὶ γὰρ ἔτοιμον καταβάντι μὴ ἀναβῆναι.

5.

Φέρ' ὕδωρ, φέρ' οἶνον, ঊ παῖ, φέρε δ' ἀνθεμεῦντας ἡμίν στεφάνους, ἐνεικον, ὡς δή πρὸς Ἐρωτα πυκταλίζω.

6.

Φέρ' ὕδωρ, φέρ' οἶνον μέθυσόν με καὶ καρῶσον τὸ ποτήριον λέγει μοι, ποδαπόν με δεῖ γενέσθαι.

7.

Άγε δή, φέρ' ήμίν, ѽ παî, κελέβην, ὅκως ἄμυστιν προπίω, τὰ μὲν δέκ' ἐγχέας ὕδατος, τὰ πέντε δ' οἶνου κυάθους, ὡς ἀνυβριστί ἀνὰ δηὖτε βασσαρήσω.

Άγε δηύτε μηκέθ ούτω πατάγφ τε κάλαλητς Σσκυθικήν πόσιν παρ' οίνφ μελετώμεν, άλλά καλοîς ύποπίνοντες έν ύμνοις.

10

5

8.

Έρωτα γάρ.τον άβρόν μέλομαι βρύοντα μίτραις πολυανθέμοις ἀείδειν

ANAKPEON.

ό δὲ καὶ θεῶν δυνάστης, ὁ δὲ καὶ βροτοὺς δαμάζει.

9.

Πώλε Θρηκίη, τί δή με λοξὸν ὄμμασιν βλέπουσα νηλεῶς φεύγεις, δοκέεις δέ μ' οὐδὲν εἰδέναι σοφόν; ἴσθι τοι, καλῶς μὲν ἄν τοι τὸν χαλινὸν ἐμβάλοιμι, ἡνίας δ' ἔχων στρέφοιμι ἀμφί τέρματα δρόμου. νῦν δὲ λειμῶνάς τε βόσκεαι κοῦφά τε σκιρτῶσα παίζεις δεξιὸν γὰρ ἰπποπείρην οὐκ ἔχεις ἐπεμβάτην.

10.

Άανθή δέ γ' Εὐρυπύλη μέλει
ό περιφόρητος 'Αρτέμων
πρὶν μèν ἔχων βερβέριον, καλύμματ' ἐσφηκωμένα,
καὶ ξυλίνους ἀστραγάλους ἐν ἀσὶ καὶ ψιλὸν περί
πλευρήσι (δέρριον) βοός, 5
νήπλυτον εἴλυμα κακής ἀσπίδος, ἀρτοπώλισιν
κήθελοπόρνοισιν ὁμιλέων ὁ πονηρὸς 'Αρτέμων,
κίβδηλον εϑρίσκων βίον
πολλὰ μèν ἐν δουρὶ τιθεἰς αὐχένα, πολλὰ δ' ἐν τροχῷ,
πολλὰ δὲ νῶτον σκυτίνη μάστινι θωμιχθείς, κόμην 10
πώγωνά τ' ἐκτετιλμένος·
νῦν δ' ἐπιβαίνει σατινέων, χρύσεα φορέων καθέρματα
πάις Κύκης καὶ σκιαδίσκην ἐλεφαντίνην φορέει
γυναιξιν αὕτως.

78

5

ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ.

11.

Μεγάλφ δηὖτέ μ' Ἐρως ἔκοψεν ὥςτε χαλκεύς πελέκει, χειμερίη δ' ἔλουσεν ἐν χαράδρη.

12.

Οὐ φιλέω, δς κρητῆρι παρὰ πλέφ οἰνοποτάζων νείκεα καὶ πόλεμον δακρυόεντα λέγει, ἀλλ' ὅςτις Μουσέων τε καὶ ἀγλαὰ δῶρ' Ἀφροδίτης

αππ οςτις 111ουσεων τε και αγπαα οωρ Αφροοιτης συμμίσγων έρατης μνήσκεται εὐφροσύνης.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

1.

Είς τούς έν Θερμοπύλαις θανόντας.

Τών ἐν Θερμοπύλαις θανόντων εὐκλεὴς μὲν ἀ τύχα, καλὸς δ' ὁ πότμος, βωμὸς δ' ὁ τάφος, πρὸ γόνων δέ μνᾶστις, ὁ δ' οἶτος ἔπαινος. ἐντάφιον δὲ τοιοῦτον οὖτ' εὐρώς οὖθ' ὁ πανδαμάτωρ ἀμαυρώσει χρόνος. ἀνδρῶν ἀγαθῶν ὅδε σακὸς οἰκέταν εὐδοξίαν ἘΓλλάδος είλετο[·] μαρτυρεῖ δὲ Λεωνίδας ὁ Σπάρτας βασιλεύς, ἀρετῶς μέγαν λελοιπώς κόσμον ἀέναόν τε κλέος.

10

5

2.

Τίς κεν αἰνήσειε νόφ πίσυνος Λίνδου ναέταν Κλεόβουλον, ἀεναοις ποταμοῖς ἄνθεσί τ' εἰαρινοῖς Ι

ZIMONIAH2.

ἀελίου τε φλογί χρυσέας τε σελάνας

άπαντα γάρ έστι θεών ήσσω. λίθον δέ

καὶ θαλασσαίαισι δίναις ἀντιθέντα μένος στάλας ;

καὶ βρότεοι παλάμαι θραύοντι. μωρού φωτός άδε βουλά. 3. Άνδρ' άγαθον μεν άλαθέως γενέσθαι στρ. ά. γαλεπόν γερσίν τε και ποσι και νόφ τετράγωνον, άνευ ψόγου τετυγμένον Ούδέ μοι έμμελέως το Πιττάκειον άντ. á. νέμεται, καίτοι σοφοῦ παρὰ φωτὸς εἰ-5 ρημένον χαλεπόν φάτ' έσθλον έμμεναι. θεὸς ἂν μόνος τοῦτ' ἔχοι γέρας. άνδρα δ' οὐκ ἔστι μὴ οὐ κακὸν ἔμμεναι, δν αν αμήχανος συμφορα καθέλη. πράξας γὰρ εἶ πâς ἀνὴρ ἀγαθός, 10 κακώς δ', εί κακώς, καί τούπιπλείστον άριστοι, τούς κε θεοί φιλώσιν.

*Εμοιγ' ἐξαρκεῖ ἐπ. ά. δς ἂν μὴ κακὸς ἦ μηδ ἄγαν ἀπάλαμνος, 15 εἰδώς τ' ὀνησίπολιν δίκαν, ὑγιὴς ἀνήρ. οῦ μιν ἐγὼ μωμήσομαι· οὐ γὰρ φιλόμωμος· τῶν γὰρ ἠλιθίων ἀπείρων γενέθλα πάντα τοι καλά, τοῖσί τ' αἰσχρὰ μὴ μέμικται. 20

Τοὕνεκεν οὕποτ' ἐγὼ τὸ μὴ γενέσθαι στρ. β. δυνατὸν διζήμενος, κενεὰν ἐς ἅ -

80

SIMONIAHS.

πρακτον έλπίδα μοιραν αιώνος βαλέω, πανάμωμον άνθρωπον, εὐρυέ δους ὅσοι καρπὸν αἰνύμεθα χθονός· ἐπειτ' ὑμιν εὑρὼν ἀπαγγελέω. πάντας δ' ἐπαίνημι καὶ φιλέω, ἑκὼν ὅςτις ἕρδη μηδὲν αἰσχρόν, ἀνάγκα δ' οὐδὲ θεοὶ μάχονται.

4.

^{*}Εστι τις λόγος, ταν Άρεταν ναίειν δυςαμβάτοις ἐπὶ πέτραις, νῦν δέ μιν θοὰν χῶρον ἀγνὸν ἀμφέπειν. οὐδὲ πάντων βλεφάροις θνατῶν ἔςοπτος, ῷ μὴ δακέθυμος ἰδρὼς ἔνδοθεν μόλη, ἶκη τ' ἐς ἄκρον ἀνδρείας.

5.

Ούτις άνευ θεών

ἀρετὰν λάβεν, οὐ πόλις, οὐ βροτός. Θεὸς δ' ὁ πάμμητις· ἀπήμαντον γὰρ οὐδέν ἔστιν ἐν θνατοῖς.

6.

Άνθρωπος ἐὼν μήποτε εἶπης ὅ τι γίνεται αῦριον, μηδ' ἄνδρα ἰδὼν ὅλβιον, ὅσσον χρόνον ἐσσεται. ὠκεῖα γὰρ οὐδὲ τανυπτερύγου μυίας οὕτως ἁ μετάστασις.

7.

Οτε λάρνακι ἐν δαιδαλέφ ἄνεμός τέ μιν στρ. κινηθεῖσά τε λίμνα δείματι ἤριπεν, οὐκ ἀδιάντοισι παρειαῖς ἀμφί τε Περσέϊ βάλλε φίλαν χέρα εἰπέ τε ὦ τέκος, οἶον ἔχω πόνον 5.

81

25

ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ.

σὺ δ' αὖτ' ἐς γα λάθην ἀδῆ ἑθείς κνώσσεις ἐν ἀτερπεῖ δώματι χαλκεογόμφφ, νυκτιλαμπεῖ κυανέφ τε δνόφφ ταθείς. αὐαλέαν ὖπερθε τεάν κόμαν βαθεῖαν παριόντος κύματος οὖκ ἀλέγεις, οὐδ' ἀνέμου φθόγγων, κείμενος ἐν πορφυρέα χλανίδι, πρόςωπον καλὸν πρόςωπον.

10

5

Б

Εἰ δὲ τοὶ δεινὸν τό γε δεινὸν ἦν, ἐπ. 15 καί κεν ἐμῶν ἡημάτων λεπτὸν ὑπεῖχες οὐας. Κέλομαι, εὖδε βρέφος, εὐδέτω δὲ πόντος, εὐδέτω δ' ἄμετρον κακόν⁶ μεταιβολία δέ τις φανείη, Ζεῦ πάτερ, 20 ἐκ σέο[.] ὅττι δὲ θαρσαλέον ἔπος εὖχομαι, τεκνόφι δίκαν σύγγνωθί μοι.

8.

Οὐδὲ γὰρ οῦ πρότερόν ποτ' ἐπέλοντο, θεῶν δ' ἐξ ἀνάκτων ἐγένονθ υἶες, ἡμίθεοι ἄπουον οὐδ' ἄφθιτον οὐδ' ἀκίνδυνον βίον ἐς γῆρας ἐξίκοντο τελέσαντες.

9.

'Ανθρώπων όλίγον μὲν κάρτος, ἄπρακτοι δὲ μεληδόνες, αἰῶνι δὲ παύρω πόνος ἀμφὶ πόνω δ δ' ἄφυκτος ἐπικρέμαται θάνατος· κείνου γὰρ ἴσον λάχον μέρος οῖ τ' ἀγαθοὶ ὅςτις τε κακός.

SIMONIAHS.

10.

Οὐδὲ καλâς σοφίας χάρις, εἰ μή τις ἔχει σεμνὴν ὑγίειαν.

11.

Τίς γαρ άδονας ἄτερ θνητών βίος ποθεινός ή ποία τυραννίς; τας δ' άτερ οὐδὲ θεών ζηλωτός αἰών.

12.

(Ούδεν εν ανθρώποισι μένει χρήμ' έμπεδον αίεί) έν δε τὸ κάλλιστον Χίος ἔειπεν ἀνήρ " οίη περ φύλλων γενεή, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν " παῦροι μιν θνητῶν οὔασι δεξάμενοι στέρνοις εγκατέθεντο πάρεστι γαρ ελπίς εκάστω. 5 άνδρών ή τε νέων στήθεσιν έμφύεται. θυητών δ' όφρα τις άνθος έχη πολυήρατον ήβης, κούφον έχων θυμον πόλλ' ατέλεστα νοεί. ούτε γαρ έλπιδ' έχει γηρασέμεν ούτε θανείσθαι, ούδ' ύγιης όταν ή, φροντίδ' έχει καμάτου. 10 νήπιοι, οίς ταύτη κείται νόος, οὐδὲ ίσασιν, ώς χρόνος έσθ ήβης και βιότου όλίγος θνητοις άλλα σύ ταυτα μαθών βιότου ποτι τέρμα ψυχή των αγαθών τλήθι χαριζόμενος.

13.

²Ω ξείν², ἀγγέλλειν Λακεδαιμονίοις, ὅτι τậδε κείμεθα, τοῦς κείνων ῥήμασι πειθόμενοι.

14.

"Ασβεστον κλέος οίδε φίλη περὶ πατρίδι θέντες κυάνεον θανάτου ἀμφεβάλοντο νέφος L 2 83

ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ.

οὐδὲ τεθνᾶσι θανόντες, ἐπεί σφ' ἀρετὴ καθύπερθε κυδαίνουσ' ἀνάγει δώματος ἐξ Ἀίδεω.

15.

Πολλάκι δὴ φυλῆς 'Ακαμαντίδος ἐν χοροῖσιν [•]Ωραι ἀνωλόλυξαν κισσοφόροις ἐπὶ διθυράμβοις αἱ Διονυσιάδες, μίτραισι δὲ καὶ ῥόδων ἀώτοις σοφῶν ἀοιδῶν ἐσκίασαν λιπαρὰν ἔθειραν. οἱ τόνδε τρίποδα σφίσι μάρτυρα Βακχίων ἀέθλων 5 ἔθεν, Κικυννεὺς 'Αντυγένης ἐδίδασκεν ἄνδρας. εῦ δ' ἐτιθηνεῖτο γλυκερὰν ὅπα Δωρίοις 'Αρίστων 'Αργεῖος ἡδὺ πνεῦμα χέων καθαροῖς ἐν αὐλοῖς⁻ τῶν ἐχορήγησεν κύκλον μελίγηρυν Ἱππόνικος, Στρούθωνος υίος, ἄρμασιν ἐν Χαρίτων φορηθείς, 10 αί οἱ ἐπ' ἀνθρώπους ὄνομα κλυτὸν ἀγλαάν τε νίκαν ἕκατι Μοισᾶν θῆκαν, ἰοστεφάνων θεάων.

16.

Τŷ ἑά ποτ' Οὐλύμποιο περὶ πλευρὰς ἐκάλυψεν ὠκὺς ἀπὸ Θρŷκης ὀρνύμενος Βορέης,
ἀνδρῶν δ' ἀχλαίνων ἔδακε φρένας, αὐτὰρ ἐθάφθη ζωή, Πιερίην γῆν ἐπιεσσαμένη,
ἔν τις ἐμοὶ καὶ τῆς χεέτω μέρος· οὐ γὰρ ἔοικεν θερμὴν βαστάζειν ἀνδρὶ φίλω πρόποσιν.

17.

Μιξονόμου τε πατηρ ἐρίφου καὶ σχέτλιος ἰχθύς πλησίον ἠρείσαντο καρήατα· παιδα δὲ νυκτός δεξάμενοι βλεφάροισι, Διωνύσοιο ανακτος βουφόνον οὐκ ἐθέλουσι τιθηνεῖσθαι θεράποντα.

18.

Πολλά πιών καὶ πολλά φαγών καὶ πολλά κάκ' εἰπών ἀνθρώπους κεῖμαι Τιμοκρέων 'Ρόδιος.

19.

Σώσος καὶ Σωσὼ Σωτείρῃ τόνδ' ἀνέθηκ**αν** Σώσος μὲν σωθείς, Σωσὼ δ' ὅτι Σώσος ἐσώθη.

20.

Α. Τίς ἄδε ; Β. Βάκχα. Α. Τίς δέ μιν ξέσε ; Β. Σκόπας. Α. Τίς δ' έξέμηνε, Βάκχος ή Σκόπας ; Β. Σκόπας.

ΠΙΝΔΑΡΟΥ. ΘΗΡΩΝΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩι ΑΡΜΑΤΙ.

'Αναξιφόρμιγγες ὕμνοι, στρ. ά. τίνα θεόν, τίν' ἥρωα, τίνα δ ἄνδρα κελαδήσομεν ; ἦτοι Πίσα μὲν Διός· 'Ολυμπιάδα δ ἔστασεν Ἡρακλέης ἀκρόθινα πολέμου Θήρωνα δὲ τετραορίας ἕνεκα νικαφόρου 5 γεγωνητέον, ὅπι δίκαιον ξένον, ἔρεισμ' Ἀκράγαντος, εὐωνύμων τε πατέρων ἄωτον ὀρθόπολιν

καμόντες οι πολλά θυμφ ἀντ. ά. ἱερὸν ἔσχον οἶκημα ποταμοῦ, Σικελίας τ' ἔσαν ὀφθαλμός, αἰών τ' ἔφεπε μόρσιμος, πλοῦτόν τε καὶ 10 χάριν ἄγων γνησίαις ἐπ' ἀρεταῖς. ἀλλ' ὦ Κρόνιε παῖ Ῥέας, ἕδος Ἐλύμπου νέμων ἀέθλων τε κορυφὰν πόρον τ' ἀλφεοῦ, ἰανθεὶς ἀοιδαῖς εῦφρων ἄρουραν ἔτι πατρίαν σφίσιν κόμισον

λοιπῷ γένει. τῶν δὲ πεπραγμένων ἐπ. ά, 15 ἐν δίκα τε καὶ παρὰ δίκαν ἀποίητον οὐδ' ἄν χρόνος ὁ πάντων πατὴρ δύναιτο θέμεν ἔργων τέλος· λάθα δὲ πότμφ σὺν εὐδαίμονι γένοιτ' ἄν.

ΠΙΝΔΑΡΟΣ.

86

ἐσλῶν γὰρ ὑπὸ χαρμάτων πῆμα θνάσκει παλίγκοτον δαμασθέν,

δταν θεού Μοίρα πέμπη στρ. β΄. άνεκας όλβον ύψηλόν. Επεται δε λόγος εύθρόνοις Κάδμοιο κούραις, έπαθον αί μεγάλα, πένθος δ έπίτνει Baoú κρεσσόνων πρός άγαθων. ζώει μέν έν 'Ολυμπίοις ἀποθανοΐσα βρόμφ 25 κεραυνοῦ τανυέθειρα Σεμέλα, φιλεῖ δέ μιν Παλλας aiei, καί Ζεύς πατήρ μάλα, φιλεί δε παίς ό κισσοφόρος. λέγοντι δ' έν καί θαλάσσα dr.β. μετά κόραισι Νηρήος άλίαις βίοτον αφθιτου 'Ινοι τετάχθαι τὸν ὅλον ἀμφὶ χρόνον. ἦτοι βροτῶν 80 γε κέκριται πειρας ού τι θανάτου, ούδ άσύχιμον άμέραν δπότε παιδ άλίου άτειρει σύν άγαθώ τελευτάσομεν boai δ' άλλοτ' άλλαι εύθυμιαν τε μετά και πόνων ές άνδρας έβαν.

ούτω δὲ Μοῖρ', ἄ τε πατρώῖον ἐπ. β. 85 τῶνδ ἐχει τὸν εὕφρονα πότμον, θεόρτφ σὺν ὅλβφ ἐπί τι καὶ πῆμ' ἄγει παλιντράπελον ἄλλφ χρώνφ ἐξ οῦπερ ἔκτεινε Λậον μόριμος υίος συναντόμενος, ἐν δὲ Πυθῶνι χρησθέν παλαίφατον τέλεσσεν.

 ἰδοῖσα δ' ὀξεῖ' Ἐρινύς στρ. γ΄.
 ἔπεφνέ οἱ σὺν ἀλλαλοφονία γένος ἀρήῖον
 λείφθη δὲ Θέρσανδρος ἐριπέντι Πολυνείκει, νέοις ἐν ἀέθλοις
 ἐν μάχαις τε πολέμου
 τιμώμενος, ᾿Αδραστιδῶν θάλος ἀρωγὸν δόμοις

ΠΙΝΔΑΡΟΣ.

δθεν σπέρματος έχοντι ρίζαν. πρέπει τον Αἰνησιδάμου ἐγκωμίων τε μελέων λυραν τε τυγχανέμεν.

'Ολυμπία μέν γαρ αὐτός άντ. γ'. γέρας έδεκτο, Πυθωνι δ όμόκλαρον ές άδελφεόν 'Ισθμοî τε κοιναλ Χάριτες ἄνθεα τεθρίππων δυω-50 δεκαδρόμων άγαγον. τὸ δὲ τυγείν πειρώμενον άγωνίας παραλύει δυςφρονâν. ό μὰν πλοῦτος ἀρεταῖς δεδαιδαλμένος φέρει τῶν τε καὶ τŵν καιρόν, βαθείαν υπέχων μέριμναν άγροτέραν, άστηρ αρίζηλος, έτυμώτατον èπ. γ'. 55 άνδρὶ φέγγος εὖ δέ μιν ἔχων τις οἶδεν τὸ μέλλον, ότι θανόντων μεν ένθάδ' αυτις απάλαμνοι φρένες ποινάς έτισαν, τὰ δ' ἐν τậδε Διὸς ἀρχậ άλιτρα κατα γας δικάζει τις έχθρα λόγον φράσαις ανάγκα. 60 ίσον δε νύκτεσσιν alel. στρ. δ. ίσα δ' έν άμέραις άλιον έχοντες άπονέστερον έσλοι δεδόρκαντι βίον, ου χθόνα ταράσσοντες έν χερός åĸµậ ούδε πόντιον ύδωρ κεινὰν παρὰ δίαιταν ἀλλὰ παρὰ μὲν τιμίοις 65 θεών, οίτινες έχαιρον εὐορκίαις, ἄδακρυν νέμονται αίωνα τοι δ' απροςόρατον δκχέοντι πόνον. δσοι δ' ετόλμασαν εςτρίς åντ. δ. έκατέρωθι μείναντες από πάμπαν αδίκων έχειν ψυχάν, ἔτειλαν Διὸς ὁδὸν παρὰ Κρόνου τύρσιν ἕνθα μακάρων 70 νάσος ώκεανίδες αθραι περιπνέοισιν, άνθεμα δε χρυσού φλέγει,

$\mathbf{IIIN} \Delta \mathbf{APO2}.$

τα μέν χερσόθεν απ' άγλαων δενδρέων, ύδωρ δ' άλλα φέρβει, δρμοισι τῶν χέρας ἀναπλέκοντι καὶ κεφαλάς βουλαίς έν δρθαίσι 'Ραδαμάνθυος, er. 8. 75 δν πατήρ έχει Κρόνος έτοιμον αύτῷ πάρεδρον, πόσις δ πάντων 'Ρέας ύπέρτατον έχοίσας θρόνον. Πηλεύς τε καί Κάδμος έν τοισιν άλέγονται Άγιλλέα τ' ένεικ', έπει Ζηνός ήτορ λιταῖς ἔπεισε, μάτηρ 80 δς Έκτορ' έσφαλε, Τρώας στρ. ε. αμαγον ἀστραβή κίονα, Κύκνον τε θανάτω πόρεν, Άοῦς τε παῖδ Αἰθίοπα. πολλά μοι ὑπ' ἀγκῶνος ὠκέα βέλη ένδον έντι φαρέτρας φωνάντα συνετοίσιν ές δε τὸ πὰν ερμηνέων 85 χατίζει. σοφός δ πολλά είδως φυά. μαθόντες δε λάβροι παγγλωσσία, κόρακες ως, ακραντα γαρύετον Διός πρός δρνιχα θείον. àr. é. έπεχε νῦν σκοπῷ τόξον, ἄγε θυμέ, τίνα βάλλομεν έκ μαλθακάς αύτε φρενός εύκλέας όϊστούς ίέντες; έπί тоі 90 Άκράγαντι τανύσαις αυδάσομαι ενόρκιον λόγον αλαθεί νόω. τεκείν μή τιν έκατόν γε έτέων πόλιν φίλοις άνδρα μâλλον εύεργέταν πραπίσιν άφθονέστερόν τε χέρα Θήρωνος. άλλ' αίνον έβα κόρος êπ. e. 95 ού δίκα συναντόμενος, άλλα μάργων ύπ' ανδρών, τό λαλαγήσαι θέλων κρύφον τε θέμεν έσλων καλοίς έργοις. ἐπεὶ ψάμμος ἀριθμὸν περιπέφευγεν έκεινος όσα χάρματ' άλλοις έθηκεν,

τίς αν φράσαι δύναιτο;

100

TIMOKPEON.

ΤΙΜΟΚΡΕΟΝΤΟΣ.

1.

Άλλ' εἰ τύγε Παυσανίαν ή καὶ τύγε Ξάνθιππον στρ. αίνεις ή τύγε Λευτυχίδαν, έγω δ' Άριστείδαν έπαινέω άνδρ' ίεραν απ' Άθαναν ελθείν ένα λώστον έπει Θεμιστοκλή ήχθαρε Λατώ, 5 ψεύσταν, άδικον, προδόταν, άντ. δς Τιμοκρέοντα ξεΐνον ἐόντα άργυρίοις σκυβαλισκίοισι πεισθείς οι κατάγεν πατρίδ' Ίαλυσόνδε, λαβών δε τρί αργυρίου 10 τάλαντ' έβα πλέων εις όλεθρον, τούς μέν κατάγων άδικως, τούς δ' εκδιώκων, τούς δε καίνων, ἀργυρίων ὑπόπλεος, 'Ισθμοί δὲ πανδοκεὺς γελοίως ψυχρά κρέα παρέχων, οι δ' ήσθιον 15 κεύχοντο μη ώραν Θεμιστοκλέος γενέσθαι.

2.

Οὐκ ἄρα Τιμοκρέων μοῦνος δς Μήδοισιν ὁρκιατομεῖ, ἀλλ' ἐντὶ κἄλλοι δὴ πονηροί· οὐκ ἐγὼ μόνα κόλουρις· ἐντὶ καὶ ἄλλαι ἀλώπεκες.

3.

^{*} Ωφελέν σ', ὦ τυφλὲ Πλούτε, μήτε γỹ μήτ' ἐν θαλάσσῃ, μήτ' ἐν ἠπείρῷ φανῆναι, ἀλλὰ Τάρταρόν τε ναίειν κἀχέροντα· διὰ σὲ γὰρ πάντ' ἔστ' ἐν ἀνθρώποις κακά.

.ΚΟΡΙΝΝΗΣ.

Μέμφομη δὲ κὴ λιγουρὰν Μουρτίδ' ἱώνγα, ὅτι βανὰ φοῦσ' ἔβα Πινδάροιο ποτ' ἔριν.

ΠΡΑΞΙΛΛΗΣ.

1.

Κάλλιστον μεν εγώ λείπω φάος ήελίοιο, δεύτερον ἄστρα φαεινὰ σεληναίης τε πρόςωπον ήδε και ώραίους σικύους και μήλα και δγχνας.

2.

Άδμήτου λόγον, & 'ταῖρε, μαθὼν τοὺς ἀγαθοὺς φίλει· τῶν δειλῶν δ' ἀπέχου, γνοὺς ὅτι δειλῶν ὀλίγα χάρις.

ΒΑΚΧΥΛΙΔΟΥ.

1.

Ολβιος, φτινι θεός μοιράν τε καλών έπορεν σύν τ' επιζήλφ τύχα άφνειδν βιοταν διάγειν ού γάρ τις επιχθονίων πάντα γ' εύδαίμων έφυ.

2.

Ονατοίσι μη φύναι φέριστον, μηδ' ἀελίου προςιδεῖν φέγγος ὅλβιος δ' οὐδεὶς βροτῶν πάντα χρόνον.

3.

Τίκτει δέ τε θνατοῖσιν Εἰρήνη μεγάλα πλοῦτον καὶ μελιγλώσσων ἀοιδῶν ἄνθεα,

ΒΑΚΧΥΛΙΔΗΣ.

δαιδάλεον τ' ἐπὶ βωμὸν θεοῖσιν ἔθεσθε βοῶν ξανθậ φλογὶ μῆρα τανυτρίχων τε μήλων, γυμνασίων τε νέοις αὐλῶν τε καὶ κώμων μέλει. 5 ἐν δὲ σιδαροδέτοις πόρπαξιν αἰθâν ἀραχνâν ἱστοὶ πέλονται· ἔγχεά τε λογχωτὰ ξίφεά τ' ἀμφάκεα δάμναται εὐρώς· χαλκέων δ οὐκ ἔστι σαλπίγγων κτύπος· οὐδὲ συλᾶται μελίφρων ὕπνος ἀπὸ βλεφάρων, 10 ἀμὸν δς θάλπει κέαρ. συμποσίων δ ἐρατῶν βρίθοντ' ἀγυιαὶ παιδικοί θ ὕμνοι φλέγονται.

4.

Είς δρος, μία δὲ βροτοίσιν ἐστὶν εἰτυχίας ὁδός, στρ. θυμὸν εἴ τις ἔχων ἀπενθη δύναται διατελεῖν βίον οἶς δὲ μέριμνα μὲν ἀμφιπολεῖ φρενί, τὸ δὲ παρ' ἀμάρ τε καὶ νύκτα μελλόντων χάριν ἑὸν ἰάπτεται κέαρ, ἄκαρπον ἔχει πόνον

τί γὰρ ἐλαφρὸν ἔτ' ἔστ' ἄπρακτ' ὀδυρόμενον δονεῖν ἀντ. καρδίαν ;

5.

Δυδία μέν γὰρ λίθος μανύει χρυσόν, ἀνδρῶν δ' ἀρετὰν σοφία τε παγκρατής τ' ἐλέγχει ἀλήθεια.

6.

Γλυκεί ἀνάγκα στρ. α΄. σευομένα κυλίκων θάλπησι θυμόν, Κύπριδος δ' ἐλπὶς διαιθύσσει φρένας

άμμιγνυμένα Διονυσίοισι δώροις.	στρ. β [.] .
ἀνδράσι δ' ὑψοτάτω πέμπει μερίμνας· Μ	5

ΒΑΚΧΥΛΙΔΗΣ.

αἰτίχ ὁ μὲν πόλεων κρήδεμνα λύει, πασι ὁ ἀνθρώποις μοναρχήσειν δοκεῖ· χρυσῷ δ' ἐλέφαντί τε μαρμαίρουσιν οἶκοι, στρ. γ. πυροφόροι δὲ κατ' αἰγλήεντα [καρπόν] νῆες ἄγουσιν ἀπ' Αἰγύπτου, μέγιστον 10 πλοῦτον ὡς πίνοντος ὁρμαίνει κέαρ.

7.

²Ω Τρώες Άρηξφιλοι, Ζευς ύψιμέδων, δς ἅπαντα δέρκεται, οὐκ αἴτιος θνατοῦς μεγάλων ἀχέων ἀλλ' ἐν μέσφ κεῖται κιχεῖν πα̂σιν ἀνθρώποισι Δίκαν ὅσίαν, ἁγνάν, Εὐνομίας ἀκόλουθον καὶ πινυτᾶς Θέμιδος ὀλβίων παῦδές νιν εὐρόντες σύνοικον.

8.

Παύροισι δὲ θνητῶν τὸν ἅπαντα χρόνον δαίμων ἔδωκεν πράσσοντας ἐν καιρῷ πολιοκρόταφον γῆρας ἱκνεῖσθαι, πρὶν ἐγκῦρσαι δύφ.

9.

Θνητοῖσι δ' οὐκ αὐθαίρετοι οὕτ' ὅλβος οὕτ' ἄκαμπτος Ἄρης οὕτε πάμφθερσις στάσις, ἀλλ' ἐπιχρίμπτει νέφος ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλαν γαν ἁ πάνδωρος aἶσa.

10.

Εὐδημος τὸν νηὸν ἐπ' ἀγροῦ τόνδ' ἀνέθηκεν τῷ πάντων ἀνέμων πιοτάτῷ Ζεφύρῷ, εὐξαμένῷ ὅ οἱ ῆλθε βοαθόος, ὄφρα τάχιστα λικμήσῃ πεπόνων καρπὸν ἀπ' ἀσταχύων.

APION.-APIOPON.

ΑΡΙΟΝΟΣ ΤΜΝΟΣ.

"Υψιστε θεών, πόντιε χρυσοτρίαινε Πόσειδον, γαιήοχε, κυμονάρχα . βραγχίοις περί δε σε πλωτοί θήρες χορεύουσι κύκλω, 5 κούφοισι ποδών ρίμμασιν έλάφρ' άναπαλλόμενοι, σιμοί, φριξαύχενες, ωκύδρομοι σκύλακες, φιλόμουσοι δελφίνες, έναλα θρέμματα 10 κουράν Νηρείδων θεάν, δε έγείνατ' Άμφιτρίτα. οί μ' είς Πέλοπος γαν έπι Ταιναρίαν άκταν έπορεύσατε πλαζόμενον Σικελώ ένι πόντω, κυρτοίσι νώτοις φορεύντες, 15 άλοκα Νηρείας πλακός τέμνοντες, αστιβή πόρον, φώτες δόλιοι ώς μ' ἀφ' ἀλιπλόου γλαφυρας νεώς είς οίδμ' άλιπόρφυρον λίμνας έριψαν.

ΑΡΙΦΡΟΝΟΣ.

Υγίεια, πρεσβίστα μακάρων, μετὰ σεῦ ναίοιμι τὸ λειπόμενον βιοτᾶς, σὺ δέ μοι πρόφρων σύνοικος εἴης· εἰ γάρ τις ἡ πλούτου χάρις ἡ τεκέων, ἡ τᾶς ἰσοδαίμονος ἀνθρώποις βασιληΐδος ἀρχᾶς ἡ πόθων, οῦς κρυφίοις Ἀφροδίτας ἄρκυσιν θηρεύομεν.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ.

η εἴ τις ἄλλα θεόθεν ἀνθρώποισι τέρψις η πόνων ἀμπνοὰ πέφανται, μετὰ σεῖο μάκαιρ' Ἱγίεια τέθαλε πάντα καὶ λάμπει Χαρίτων ἔαρ, σέθεν δὲ χωρὶς οὖτις εὐδαίμων ἔφυ.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΤΣ.

10

1.

Είς Έρμείαν τον Άταρνέα.

Άρετά, πολύμοχθε γένει βροτείφ θήραμα κάλλιστον βίω, σας πέρι, παρθένε, μορφας καί θανείν ζηλωτός έν Έλλάδι πότμος καλ πόνους τλήναι μαλερούς ἀκάμαντας 5 τοΐον ἐπὶ φρένα βάλλεις καρπόν τ' άθάνατον χρυσοῦ τε κρείσσω και γονέων μαλακαυγήτοιό θ υπνου σεῦ δ' ἕνεχ' δὐκ Διὸς Ἡρακλης Λήδας τε κούροι πόλλ' ανέτλασαν έργοις 10 σάν άγρεύοντες δύναμιν. σοις τε πόθοις Άχιλεύς Αίας τ' Άίδαο δόμους ήλθον σας δ ένεκεν φιλίου μορφάς και Άταρνέος έντροφος **ἀελίου χήρωσεν αὐγάς** 15 τοιγάρ ἀοίδιμος ἔργοις ἀθάνατόν τέ μιν αὐξήσουσι Μοῦσαι Μναμοσύνας θύγατρες, Διός ξενίου σέβας αύξουσαι φιλίας τε γέρας βεβαίου.

2.

Τύχα, μερόπων ἀρχά, καὶ τέρμα· τὺ καὶ σοφίας ἄκρον ἔχεις,

ΜΕΛΙΝΝΩ.

καὶ τιμὰν βροτέοις ἐπέθηκας ἔργοις· καὶ τὸ καλὸν πλέον ἢ κακὸν ἐκ σέθεν, ἄ τε χάρις λάμπει περὶ σὰν πτέρυγα χρυσέαν· 5 καὶ τὸ τεậ πλάστυγγι δοθὲν μακαριστότατον τελέθει. τὺ δ' ἀμαχανίας πόρον εἶδες ἐν ἄλγεσιν, καὶ λαμπρὸν φάος ἅγαγες ἐν σκότῷ προφερεστάτα θεῶν.

ΜΕΛΙΝΝΟΥΣ ΛΕΣΒΙΑΣ.

Είς 'Ρώμην.

Χαῖρέ μοι Ῥώμα, θυγάτηρ Άρηος,	
χρυσεόμιτρα, δατφρων άνασσα,	
σεμνόν & ναίης έπι γας Όλυμπον	
αίεν άθραυστον.	
σοὶ μόνα πρέσβιστα δέδωκε Μοῖρα	5
κύδος άρρήκτω βασιλήον άρχας,	
όφρα κοιρανήον έχουσα κάρτος	
άγεμονεύης	
σậ δ ύπὸ σδεύγλα κρατερῶν λεπάδνων	
στέρνα γαίας καὶ πολιᾶς θαλάσσας	10
σφίγγεται· σύ δ' ἀσφαλέως κυβερνậς	
άστεα λαών.	
πάντα δὲ σφάλλων ὁ μέγιστος αἰών	
καὶ μεταπλάσσων βίον ἄλλοτ' ἄλλως	
σοί μόνα πλησίστιον ούρον άρχας	15
ου μεταβάλλει.	
η γαρ έκ πάντων συ μόνα κρατίστους	
άνδρας αίχματὰς μεγάλους λοχεύεις,	
εύσταχυν, Δάματρος ὅπως, ἀνεῖσα	
καρπον απ' ανδρών.	20
' <u>м</u> 2'	

ΜΕΣΟΜΗΔΗΣ.

ΜΕΣΟΜΗΔΟΤΣ.

"Υμνος είς Νέμεσιν.

Νέμεσι πτερόεσσα, βίου ροπά, στρ. κυανωπι θεά, θύγατερ Δίκας, δι κοῦφα φρυάγματα θνατῶν έπέχεις άδάμαντι χαλινά, έχθουσά θ' ύβριν όλοαν βροτών, μέλανα φθόνον ἐκτὸς ἐλαύνεις. Υπό σὸν τροχὸν ἄστατον ἀστιβή άντ. χαροπὰ μερόπων στρέφεται τύχα. λήθουσα δε παρ πόδα βαίνεις, γαυρούμενον αὐχένα κλίνεις. ύπο πήχυν άει βίοτον μετρεΐς, νεύεις δ' ύπο κόλπον αεί κάτω ζυγίον μετά χειρα κρατούσα. "Ιλαθι μάκαιρα δικασπόλε, éπ. Νέμεσι πτερόεσσα, βίου ροπά. Νέμεσιν θεόν άδομεν αφθίταν

10

15

20

5

νημερτέα, και πάρεδρον Δίκαν, σε Δίκαν τανυσίπτερον δμβρίμαν, δ τάν μεγαλανορίαν βροτών νεμεσώσα φέρεις κατά Ταρτάρου.

2.

Τάν ΰελον ἐκόμιζε κόψας έργάτας ανήρ ές δε πῦρ ἔθηκε βῶλον, ώς σίδηρον εύσθενή. ά δ ΰελος, οία κηρός,

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ.

ἐξεχεῖτο, παμφάγοισι φλοξὶν ἐκπυρούμενος. θαῦμα δ' ἦν ἰδεῖν βροτοῖς ὅλκὸν ἐκ πυρὸς ῥέοντα, καὶ τὸν ἐργάτην τρέμοντα, μὴ πεσὼν διαρραγῆ. ἐς δὲ διπτύχων ἀκμάς γειλέων ἔθηκε βῶλον.

ΔΙΟΝΤΣΙΟΤ.

Υμνος είς Άπόλλωνα.

Εὐφημείτω πâs aἰθήρ ούρεα τέμπεα σιγάτω, γή και πόντος και πνοιαί ήχοι φθόγγοι τ' όρνίθων μέλλει δε πρός ήμας βαίνειν Φοίβος ἀκερσεκόμας ἀχέτας, γιονοβλεφάρου πάτερ Άοῦς ροδόεσσαν δς άντυγα πώλων πτανοις ύπ' ίχνεσσι διώκεις, χρυσέαισιν άγαλλόμενος κόμαις, περί νώτον άπείριτον ούρανου άκτινα πολύστροφον άμπλέκων, αίγλας πολυδερκέα παγάν περί γαίαν άπασαν έλίσσων. ποταμοί δε σέθεν πυρός ἀμβρότου τίκτουσιν επήρατον άμεραν. σοι μέν χορός εύδιος αστέρων κατ' Ολυμπον άνακτα χορεύει, άνετον μέλος αίεν αείδων, Φοιβηίδι τερπόμενος λύρα.

97

10

5

10

15

ΘΕΟΔΩΡΟΣ.

γλαυκά δὲ πάροιθε Σελάνα χορὸν ὥριον ἀγεμονεύει λευκῶν ὑπὸ σύρμασι μόσχων γάνυται δέ τέ οἱ νόος εὐμενής πολυείμονα κόσμον ἑλίσσων.

ΘΕΟΔΩΡΟΤ ΠΡΟΔΡΟΜΟΤ.

Θεάων ἄνασσα Κύπρι, "Ιμερε κράτος χθονίων, Γάμε βιότοιο φύλαξ, ὑμέας στίχοις κυδαίνω, "Ιμερον, Γάμον, Παφίην. δέρκεο τὴν νεᾶνιν, δέρκεο κοῦρε. ἔγρεο, μή σε φύγῃ πέρδικος ἄγρα. Στρατόκλεις φίλος Κυθήρης, Στρατόκλεις ἀνὴρ Μυρίλλας, ἰδε τὴν φίλην γυναῖκα· κομάει, τέθηλε, λάμπει· ῥόδον ἀνθέων ἀνάσσει· ῥόδον ἐν κόραις Μύριλλα. ἡέλιος τὰ σέθεν δέμνια φαίνει· κυπάριττος πέφυκεν σῷ ἐνὶ κήπῳ.

ANAKPEONTEIA.

1.

ΒΑΣΙΛΙΟΥ.

Δότε μοι λύρην Ομήρου φονίης ανευθε χορδής. 10

ANAKPEONTEIA.

φέρε μοι κύπελλα θεσμῶν, φέρε μοι νόμους κεράσσω, μεθύων ὅπως χορεύσω, ὑπὸ σώφρονος δὲ λύσσης, μετὰ βαρβίτων ἀείδων, τὸ παροίνιον βοήσω. δότε μοι λύρην Ὁμήρου φονίης ἅνευθε χορδῆς.

2.

Είς ποτήριον ἀργυροῦν.

Τον άργυρον πορεύων "Ηφαιστέ μοι ποίησον πανοπλίαν μεν ούχί, τί γὰρ μάχαισι κάμοί; ποτήριον δε κοίλον, όσον δύνη, βαθύνας. ποίει δέ μοι κατ' αὐτοῦ μήτ' ἄστρα μήτ' άμαξαν, μή στυγνόν 'Ωρίωνα τί Πλειάδεσσι κάμοί; τί δ αστρασι Βοώτεω; ποίησον αμπέλους μοι, καί βότρυας κατ' αὐτῶν, καί Μαινάδας τρυγώσας. ποίει δὲ ληνὸν οἶνου ληνοβάτας πατοῦντας. τούς Σατύρους γελώντας, καί χρυσούς τούς "Ερωτας, καί Κυθήρην γελώσαν, δμοῦ καλῷ Λυαίφ Έρωτα κάφροδίτην.

99

5

10

5

10

15

ANAKPEONTEIA.

3.

Είς "Ερωτα.

Στέφος πλέκων ποτ εύρον έν τοις βόδοις Έρωτα και των πτερών κατασχών έβάπτισ' εις τον οίνον, λαβών δ' έπιον αὐτόν και νῦν, ἔσω μελῶν μου πτεροίσι γαργαλίζει.

4.

5

5

5

Άλλο.

[•]Η γη μέλαινα πίνει, πίνει δὲ δένδρε ἀὐτήν, πίνει θάλασσα δ ἀὖρας, δ δ' ήλιος θάλασσαν, τὸν δ' ήλιον σελήνη. τί μοι μάχεσθ ἑταῖροι καὐτῷ θέλοντι πίνειν;

5.

"Οναρ.

Διὰ νυκτῶν ἐγκαθεύδων ἁλιπορφύροις τάπησιν, γεγανυμένος Λυαίω, ἐδόκουν ἄκροισι ταρσοῖς δρόμον ὠκὺν ἐκτανύειν μετὰ παρθένων ἀθύρων. ἐπεκερτόμουν δὲ παῖδες ἁπαλώτεροι Λυαίου, δακέθυμά μοι λέγοντες

ANAKPEONTEIA.

διὰ τὰς καλὰς ἐκείνας. ἐθέλοντι δὲ φιλῆσαι φύγον ἐξ ῦπνου μοι πάντες. μεμονωμένος δ' ὁ τλήμων πάλιν ἦθελον καθεύδειν.

6.

Είς Άπόλλωνα.

Άνα βάρβιτον δονήσω αεθλος μεν ου πρόκειται, μελέτη δ' έπέστω πάντη. σοφίης λαχών αωτον, έλεφαντίνω δὲ πλήκτρω λιγυρών μέλος κροαίνων, Φρυγίω ρυθμώ βοήσω, άτε τις κύκνος Καύστρου ποικίλον πτεροίσι μέλπων άνέμου σύναυλος ήχει. σύ δὲ Μοῦσα συγχόρευε, (ἱερὸν γάρ ἐστι Φοίβου κιθάρη δάφνη τρίπους τε,) λαλέων έρωτα Φοίβου, άνεμώλιον τον οίστρον σαόφρων γάρ έστ' άκοῦσαι. " τὸ μὲν ἐκπέφευγα κέντρον, φύσεως δ' ἄμειψα μορφήν" φυτον εύθαλές δ' έπηγεί. ό δὲ Φοίβος, ἦε Φοίβος, κρατέειν κόρην νομίζων, χλοερόν δρέπων δε φύλλον, έδόκει τελείν Κυθήρην. άγε θυμέ, πη μέμηνας μανίην μανείς αρίστην;

10

101

5

10

20

11

τὸ βέλος φέρε κρατύνων, σκοπὸν ὡς βαλὼν ἀπέλθης. τὸ δὲ τόξον ἀφροδίτης ἄφες, ῷ θεοὺς ἐνίκα. τὸν ἀνακρέοντα μιμοῦ, τὸν ἀοίδιμον μελιστήν. φιάλην πρόπινε παισίν, φιάλην λόγων ἐραννήν, ἀπὸ νέκταρος ποτοῖο παραμύθιον λαβόντες, φλογερὸν φυγόντες ἄστρον.

102

30

DITHYRAMBIC POETS.

ΠΡΑΤΙΝΟΥ.

Τίς ὁ θόρυβος ὅδε; τί τάδε τὰ χορεύματα; τίς ύβρις έμολεν έπί Διονυσιάδα πολυπάταγα θυμέλαν; έμος έμος δ Βρόμιος έμὲ δεῖ κελαδεῖν, ἐμὲ δεῖ παταγεῖν 5 άν' δρεα σύμενον μετά Ναϊάδων οίά τε κύκνον άγοντα ποικιλόπτερον μέλος. ταν αοιδάν κατέστασε Πιερίς βασίλειαν ό δ' αύλος ύστερον χορευέτω. και γάρ έσθ υπηρέτας. κώμω μόνον 10 θυραμάχοις τε πυγμαχίαισι νέων θέλει παροίνων έμμεναι στρατηλάτας. παιε, παιε τὸν Φρυναίου ποικίλου προανέχοντα φλέγε τὸν ὀλεσισιαλοκάλαμον, 15 λαλοβαρυπαραμελορυθμοβάτα», τὸν ὑπὸ τρυπάνφ δέμας πεπλασμένον. ήν ίδού άδε σοι δεξιά καὶ ποδὸς διαρριφά, θριαμβοδιθύραμβε κισσόχαιτ' άναξ άκουε ταν εμάν Δώριον χορείαν. 20 N

ΤΙΜΟΘΕΟΣ.-ΤΕΛΕΣΤΗΣ.

τι Μοθεοτ.

1.

Οὐκ ἀείδω τὰ παλαιά, καινὰ γὰρ μάλα κρείσσω· νέος ὁ Ζεὺς βασιλεύει, τὸ πάλαι δ ἦν Κρόνος ἄρχων. ἀπίτω Μοῦσα παλαιά.

2.

Σύ τ' δ τον άει πόλον οὐράνιον ἀκτίσι λαμπραῖς "Ηλιε βάλλων, πέμψον ἑκαβόλον ἐχθροῖς βέλος σᾶς ἀπὸ νευρᾶς, Παιάν.

ΤΕΛΕΣΤΟΥ.

1.

Ον σοφον σοφάν λαβοῦσαν οὐκ ἐπέλπομαι νόφ δρυμοῖς ὀρείοις ὄργανον δῖαν Ἀθάναν, δυςόφθαλμον αἶσχος ἐκφοβηθεῖσαν, αὖθις ἐκ χερῶν βαλεῖν, νυμφαγενεῖ χειροκτύπφ φηρὶ Μαρσύα κλέος. τί γάρ νιν εἰπράτοιο κάλλεος ὀξὺς ἔρως ἔτειρεν, ἦ γάρ παρθενίαν ἅγαμον καὶ ằπαιδ ἀπένειμε Κλωθώ;

Άλλὰ μάταν ἀχόρευτος ἄδε ματαιολόγων φάμα προςέπτατο

TEAESTHS.

'Ελλάδα, μουσοπόλου σοφâs ἐπίφθονον τέχναs ὄνειδοs.

2.

^{*}Η Φρύγα καλλιπνόων αὐλῶν ἱερῶν βασιλῆα, Λυδὸν δς ήρμοσε πρῶτος Δωρίδος ἀντίπαλον μούσης νόμον αἴολον ὀμφậ, πνεύματος εὖπτερον αὖραν ἀμφιπλέκων καλάμοις.

3.

Πρώτοι παρὰ κρατήρας Έλλήνων ἐν αὐλοῖς συνοπαδοὶ Πέλοπος ματρὸς ὀρείας Φρύγιον ἄεισαν νόμον τοὶ δ' ὀξυφώνοις πηκτίδων ψαλμοῖς κρέκον Λύδιον ὕμνον. 105

t

PART IV.

SCOLIA AND POPULAR SONGS.

OMHPIKA.

1.

κάμινος ή κεραμίς.

Εἰ μèν δώσετε μισθόν, åείσω, ѽ κεραμηες δεῦρ' ẵγ' Ἀθηναίη, καὶ ὑπείρεχε χεῖρα καμίνου εῦ δὲ περανθεῖεν κότυλοι καὶ πάντα κάναστρα, φρυχθήναί τε καλώς και τιμής ώνον αρέσθαι, πολλά μέν είν άγορη πωλεύμενα, πολλά δ' άγυιαις, 5 πολλά δὲ κερδήναι· ήμιν δὲ δή, ὡς σφιν ἀείσαι. ήν δ' έπ' αναιδείην τρεφθέντες ψεύδε' άρησθε, συγκαλέω δη έπειτα καμίνω δηλητήρας, Σύντριβ' δμώς Σμάραγόν τε καὶ "Ασβετον ήδὲ Σαβάκτην, 'Ωμόδαμόν θ', δς τῆδε τέχνη κακὰ πολλὰ πορίζει. 10 πέρθε μέν αίθουσαν και δώματα σύν δε κάμινος πασα κυκηθείη, κεραμέων μέγα κωκυσάντων. ώς γνάθος ίππείη βρύκει, βρύκοι δε κάμινος, πάντ' έντοσθ' αὐτῆς κεραμήἰα λεπτὰ ποιοῦσα. δεῦρο καὶ 'Ηελίου θύγατερ, πολυφάρμακε Κίρκη, 15 άγρια φάρμακα βάλλε, κάκου δ' αὐτούς τε καὶ ἔργα. δεῦρο καὶ Χείρων ἀγέτω πολέας Κενταύρους, οί θ' Ηρακλήος χείρας φύγον, οί τ' απόλοντο

OMHPIKA.

τύπτοιεν τάδε έργα κακῶς, πίπτοι δὲ κάμινος, αὐτοὶ δ' ρἰμώζοντες ὁρώατο ἔργα πονηρά· γηθήσω δ' ὁρόων αὐτῶν κακοδαίμονα τέχνην. δς δέ χ' ὑπερκρύψει, πυρὶ τούτου πῶν τὸ πρόςωπον φλεχθείη, ὡς πάντες ἐπίσταιντ' αἴσιμα ῥέζειν.

2.

Εἰρεσιώνη.

Δώμα προςετραπόμεσθ ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο, δς μέγα μὲν δύναται, μέγα δὲ πρέπει ὅλβιος αἰεί. αὐταὶ ἀνακλίνεσθε θύραι: πλοῦτος γὰρ ἔςεισιν πολλός, σὺν πλούτφ δὲ καὶ εὐφροσύνη τεθαλυîα, εἰρήνη τ' ἀγαθή· ὅσα δ' ἅγγεα, μεστὰ μὲν εἶη, πῦρ καίŋ δ' αἰεὶ κατὰ καρδόπου ἕρκεα μάζαν νῦν μὲν κριθαίην εὐώπιδα σησαμόεσσαν,

• • • • • • • •

τοῦ παιδὸς δὲ γυνὴ κατὰ δίφρακα βήσεται ὑπνεῖν, ἡμίονοι δ' ἄξουσι κραταίποδες ἐς τόδε δῶμα· αὐτὴ δ' ἱστὸν ὑφαίνοι ἐπ' ἡλέκτρω βεβαυῖα. νεῦμαί τοι, νεῦμαι ἐνιαύσιος, ὥςτε χελιδών ἔστηκεν πρὸ θύρης, ψιλὴ πόδας· ἀλλὰ φέρ' aἰψα, [πέρσαι τῷ Ἀπόλλωνι γυιάτιδος. καὶ] εἰ μέν τι δώσεις· εἰ δὲ μή, οὐχ ἑστήξομεν· οὐ γὰρ συνοικήσοντες ἐνθάδ' ἦλθομεν.

10

5

15

107

SCOLIA.

· ΣΟΛΩΝΟΣ.

Πεφυλαγμένος ἄνδρα ἕκαστον ὅρα, μη κρυπτὸν ἔγχος ἔχων κραδίη φαιδρῷ σὲ προςεινέπη προςώπω, γλῶσσα δέ οἱ διχόμυθος ἐκ μελαίνης φρενὸς γεγωνη.

ΒΙΑΝΤΟΣ.

Άστοισιν άρεσκε πάσιν, έν πόλει αίκε μένης πλείστειν γαρ έχει χάριν αιθάδης δε τρόπος πολλάκι βλαβεραν έξελαμψεν άταν.

ΠΙΤΤΑΚΟΥ.

*Εχοντα δει τόξον τε και ἰο δόκον φαρέτραν στείχειν ἐπὶ φῶτα κακόν πιστὸν γὰρ οὐδέν γλῶσσα διὰ στόματος λαλέει, διχόμυθον ἔχουσα κραδίη νόημα.

ΧΙΛΩΝΟΣ.

Ἐν λιθίναις ἀκόναις ὁ χρυσὸς ἐξετάζεται διδοὺς βάσανον φανεράν ἐν χρυσῷ δ' ἀνδρῶν ἀγαθῶν τε κακῶν τε νοῦς ἔδωκ' ἔλεγχον.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Υγιαίνειν μεν ἄριστον ἀνδρὶ θνατῷ, δεύτερον δὲ καλὸν φύαν γενέσθαι, τὸ τρίτον δὲ πλουτεῖν ἀδόλως, καὶ τὸ τέταρτον ἡβâν μετὰ τῶν φίλων.

ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΥ.

1.

'Εν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω, ὥςπερ Άρμόδιος κ' Ἀριστογείτων, ὅτε τὸν τύραννον κτανέτην ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποιησάτην.

2.

Φίλταθ Άρμόδι', οὕ τί που τέθνηκας, νήσοις δ' ἐν μακάρων σέ φασιν εἶναι, ίνα περ ποδώκης Άχιλεύς, Τυδείδην τέ φασιν Διομήδεα.

3.

Ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω, ὥςπερ Άρμόδιος κ᾽ Ἀριστογείτων, ὅτ᾽ Ἀθηναίης ἐν θυσίαις ἄνδρα τύραννον ἕΙππαρχον ἐκαινέτην.

4.

Aiei σφών κλέος έσσεται κατ' alav, φίλταθ 'Αρμόδιος κ' 'Αριστογείτων, ότι τον τύραννον κτανέτην, ίσονόμους τ' Άθήνας εποιησάτην.

TBPIOT TOT KPHTOS.

*Εστι μοι πλοῦτος μέγας δόρυ καὶ ξίφος, καὶ τὸ καλὸν λαισήιον πρόβλημα χρωτός τούτῷ γὰρ ἀρῶ, τούτῷ θερίζω, τούτῷ πατέω τὸν ἀδὺν οἶνον ἀπ' ἀμπέλω· τούτῷ δεσπότας μνώαις κέκλημαι.

Τοὶ δὲ μὴ τολμῶντ᾿ ἔχειν δόρυ καὶ ξίφος καὶ τὸ καλὸν λαισήῖον, πρόβλημα χρωτός, πάντες γόνυ πεπτηῶτες ἀμόν • • • κυνέοντί με δεσπόταν καὶ μέγαν βασιλέα φωνέοντι.

Άδέσποτα.

1.

Aiaî, Λειψύδριον προδωσέταιρον, οίους ανδρας ἀπώλεσας, μάχεσθαι στρ.

5

ave.

ΣΚΟΛΙΑ.

άγαθούς τε καὶ εἰπατρίδας, οἱ τότ' ἔδειξαν οἴων πατέρων ἔσαν.

2.

Παλλὰς Τριτογένει', ἄνασσ' Άθηνậ, δρθου τήνδε πόλιν τε καὶ πολίτας, ἄτερ ἀλγέων καὶ στάσεων καὶ θανάτων ἀώρων σύ τε καὶ πατήρ.

3.

Πλούτου μητέρ', Όλυμπίαν ἀείδω Δήμητρα στεφανηφόροις ἐν ὥραις, σέ τε παῖ Διὸς Περσεφόνη, χαίρετον, εὖ δὲ τάνδ' ἀμφέπετον πόλιν.

4.

Ἐν Δήλφ ποτ' ἔτικτε τέκνα Λατώ, Φοῖβον χρυσοκόμαν, ἄνακτ' Ἀπόλλω, ἐλαφηβόλον τ' ἀγροτέραν Ἄρτεμιν, ὰ γυναικῶν μέγ' ἔχει κράτος.

5.

[°]Ω Πάν, Άρκαδίας μέδων κλεεννας, όρχηστὰ βρομίαις όπαδὲ Νύμφαις, γελάσειας, ὦ Πάν, ἐπ' ἐμαῖς εὐφροσύναις ἀοιδαῖς κεχαρημένος.

6.

Ἐνικήσαμεν, ὡς ἐβουλόμεσθα, καὶ νίκην ἔδοσαν θεοὶ φέροντες παρὰ Πανδρόσου ὡς φίλην Ἀθηνᾶν. ΣΚΟΛΙΑ.

7.

Εἰθ ἐξῆν ὁποῖός τις ἦν ἕκαστος τὸ στῆθος διελόντ', ἔπειτα τὸν νοῦν ἐςιδόντα, κλείσαντα πάλιν, ἄνδρα φίλον νομίζειν ἀδόλφ φρενί.

8.

'Εκ γής . χρη κατιδεῖν πλόον, εἴ τις δύναιτο καὶ παλάμην ἔχοι· ἐπεὶ δέ κ' ἐν πόντῷ γένηται, τῷ παρεόντι τρέχειν ἀνάγκη.

9.

Ο καρκίνος ὦδ ἔφα, χαλậ τὸν ὄφιν λαβών " εὐθὺν χρη τὸν ἑταῖρου ἔμμεν καὶ μὴ σκολιὰ φρονεῖν."

10.

Παῖ Τελαμῶνος Αἶαν αἰχμητά, λέγουσί σε ἐς Τροΐαν ἄριστον ἐλθεῖν Δαναῶν μετ' Ἀχιλλέα.

11.

Τὸν Τελαμῶνα πρῶτον, Αἴαντα δὲ δεύτερον ἐς Τροΐαν λέγουσιν ἐλθεῖν Δαναῶν μετ' Ἀχιλλέα.

12.

Είθε λύρα καλή γενοίμην έλεφαντίνη, καί με καλοί παίδες φεροίεν Διονύσιον ές χορόν.

13.

Είθ' άπυρου καλου γενοίμην μέγα χρυσίου, καί με καλή γυνή φοροίη καθαρου θεμένη νόου.

ΣΚΟΛΙΑ.

14.

Σύν μοι πίνε, συνήβα, συνέρα, συστεφανηφόρει, σύν μοι μαινομένω μαίνεο, σύν σώφρονι σωφρόνει.

15.

Υπὸ παντὶ λίθῷ σκορπίος, ὦ 'ταῖρ', ὑποδύεται· φράζευ, μή σε βάλῃ· τῷ δ' ἀφανεῖ πᾶς ἔπεται δόλος.

16.

⁸Οςτις άνδρα φίλον μη προδίδωσιν, μεγάλαν έχει τιμαν έν τε βροτοῖς έν τε θεοῖσιν κατ' ἐμον νόον.

17.

^{*}Εγχει καὶ Κήδωνι, διάκονε, μηδ' ἐπιλήθου, εἰ χρη τοῦς ἀγαθοῦς ἀνδράσιν οἰνοχοεῖν.

18.

Ου χρη πόλλ' έχειν θνητον άνθρωπου, άλλ' έραν, και κατεσθίειν σύ δε κάρτα φείδη.

POPULAR SONGS.

1.

Πλείστον ούλον ούλον ίει, ίουλον ίει.

2.

²Ω Λίνε πάσι θεοισιν τετιμένε, σοι γαρ έδωκαν πρώτφ μέλος ανθρώποισιν φωναίς λιγυραίς αείσαι: Φοίβος δε κότφ σ' αναιρεί, Μούσαι δέ σε θρηνέουσιν.

3.

' Ελθεΐν, ήρως Διόνυσε, Άλιον ἐς ναὸν ἀγνόν σὺν Χαρίτεσσιν ἐς ναόν τῷ βοέφ ποδὶ θύων, ἄξιε ταῦρε, ἄξιε ταῦρε.

4.

Άνάγετε κώμον, ἀνάγετ', εὐρυχωρίαν τῷ θεῷ ποιεῖτε· ἐθέλει γὰρ ὁ θεὸς ὀρθὸς ἐσφυρωμένος διὰ μέσου βαδίζειν.

AIEMATA.

Σοί, Βάκχε, τάνδε μοῦσαν ἀγλαζομεν ἁπλοῦν ῥυθμὸν χέοντες αἰόλφ μέλει, καινὰν ἀπαρθένευτον, οὕτι ταῖς πάρος κεχρημέναν ῷδαῖσιν, ἀλλ' ἀκήρατον κατάρχομεν τὸν ὕμνον.

6.

Πόρρω παίδες πόδα μετάβατε και κωμάξατε βέλτιον.

7.

Ποῦ μοι τὰ ῥόδα, ποῦ μοι τὰ ἴα, ποῦ μοι τὰ καλὰ σέλινα ; Ταδὶ τὰ ῥόδα, ταδὶ τὰ ἴα, ταδὶ τὰ καλὰ σέλινα.

8.

Α. Χέλει χελώνη, τί ποιεῖς ἐν τῷ μέσφ ; Β. Ἐρια μαρύομαι καὶ κρόκην Μιλησίαν. Α. Ὁ δ᾽ ἔκγονός σου τί ποιῶν ἀπώλετο ; Β. Λευκᾶν ἀφ᾽ ἕππων εἰς θάλασσαν ἅλατο.

9.

Άμμες ποκ' ήμες ἄλκιμοι νεανίαι. Άμμες δέ γ' εἰμές· aỉ δὲ λῆς, aὐγάσδεο. Άμμες δέ γ' ἐσσόμεσθα πολλῷ κάρρονες.

10.

Δέξαι τὰν ἀγαθὰν τύχαν, δέξαι τὰν ὑγlειαν, ἂν φέρομεν παρὰ τᾶς θεῶ, ἂν ἐκαλέσσατο τήνα.

11.

Άλει μύλα άλει, καὶ γὰρ Πιττακὸς ἀλεî, μεγάλας Μιτυλάνας βασιλεύων. ο

12.

[°]Ω παίδες, οί Χαρίτων τε και πατέρων λάχετ' ἐσθλών, μη φθονεΐθ ὥρας ἀγαθοῖσιν ὁμιλεῖν[°] σὺν γὰρ ἀνδρεία και ὁ λυσιμελης ἔρως ἐπὶ Χαλκιδέων θάλλει πόλεσιν.

I3.

Μήποτ' εὖ ἕρδειν γέροντα, μηδὲ παΐδα βάσκανον, μηδὲ δαψιλῆ γυναῖκα, μηδὲ γείτονος κύνα, μὴ κυβερνήτην φίλυπνον, μὴ λάλον κωπηλάτην.

14.

Χελιδόνισμα.

*Ηλβ, ήλθε χελιδών,	
καλдς ώρας άγουσα	
καί καλούς ένιαυτούς,	
έπι γαστέρα λευκά	·
κ' ἐπὶ νῶτα μέλαινα.	5
παλάθαν οὐ προκυκλεῖς	-
ἐκ πίονος οἴκου,	
οίνου τε δέπαστρον	
τυρών τε κάνιστρον	
καί πυρών; ά χελιδών	10
καί τον λεκιθίταν	
οὐκ ἀπωθεῖται. πότερ' ἀπίωμες ἡ λαβώμεθα ;	
ει μέν τι δώσεις ει δε μή, ούκ εάσομεν,	
ή ταν θύραν φέρωμες ή θυπέρθυρον,	
ή ταν γυναικά ταν έσω καθημέναν	15
μικρά μέν έστι, βαδίως μιν οίσομεν	-

ΑΙΣΜΑΤΆ.

ầν δη φέρης τι, μέγα δή τι καὶ φέροις. ἄνοιγ', ἄνοιγε τὰν θύραν χελιδόνι οὐ γὰρ γέροντές ἐσμεν, ἀλλὰ παιδία.

15.

Ως οι μέγιστοι τών θεών καὶ φίλτατοι	
τη πόλει πάρεισιν.	
ένταῦθα γὰρ Δήμητρα καὶ Δημήτριον	
άμα παρήγ' δ καιρός.	
χή μεν τα σεμνα της Κόρης μυστήρια	5
ἔρχεθ ίνα ποιήση,	1
ό δ' ίλαρός, ώςπερ τον θεον δεί, και καλός	
καί γελών πάρεστι.	
σεμνόν, δθι φαίνεθ, οι φίλοι πάντες κύκλω,	
έν μέσοισι δ' αὐτός.	10
δμοιος, ὥςπερ οἱ φίλοι μὲν ἀστέρες,	
ήλιος δ έκεινος.	
δ τοῦ κρατίστου παῖ Ποσειδῶνος θεοῦ	
χαιρε κάφροδίτης.	
άλλοι μέν ή μακράν γάρ απέχουσιν θεοί,	15
ή ούκ έχουσιν ωτα,	
ή ούκ είσίν, ή ού προςέχουσιν ήμιν ούδε έν	
σε δε παρόνθ δρώμεν,	
ού ξύλινον ούδέ λίθινον, άλλ' άληθινόν	
εὐχόμεσθα δή σοι	20
πρῶτον μέν, εἰρήνην ποίησον, φίλτατε,	
κύριος γάρ εί σύ.	
την δ' ούχι Θηβών, άλλ' όλης της Έλλάδος	
Σφίγγα περικρατοῦσαν,	
Αἰτωλόν, ὅςτις, ἐπὶ πέτρας καθήμενος,	25
ὥςπερ ή παλαιά,	
τὰ σώμαθ ἡμῶν πάντ' ἀναρπάσας φέρει,	
κοὐκ ἔχω μάχεσθαι,	

AIZMATA.

(Αἰτωλικὸν γὰρ ἀρπάσαι τὰ τῶν πέλας, νῦν δὲ καὶ τὰ πόρρω·) μάλιστα μὲν δὴ κόλασον αὐτός· εἰ δὲ μή, Οἰδίπουν τιν' εῦρέ, τὴν Σφύγγα ταύτην ὅςτις ἡ κατακρημνιεῖ, ἡ σπίνον ποιήσει.

118

PART V.

HYMNS AND CHRISTIAN POEMS.

омнрот.

Eis Πâva.

Άμφί μοι Έρμείαο φίλον γόνον έννεπε, Μούσα, αίγιπόδην, δικέρωτα, φιλόκροτον, δς τ' ανα πίση δενδρήεντ' αμυδις φοιτά χοροήθεσι νύμφαις, αί τε κατ' αἰγίλιπος πέτρης στείβουσι κάρηνα Πâν ἀνακεκλόμεναι, νόμιον θεόν, ἀγλαέθειρον, αὐχμήενθ', δς πάντα λόφον νιφόεντα λέλογχεν και κορυφάς όρέων και πετρήεντα κέλευθα φοιτά δ' ένθα καί ένθα δια ρωπήϊα πυκνά, άλλοτε μεν ρείθροισιν έφελκόμενος μαλακοΐσιν, άλλοτε δ' αυ πέτρησιν έν ήλιβάτοισι διοιγνεί άκροτάτην κορυφήν μηλόσκοπον είςαναβαίνων πολλάκι δ' άργινόεντα διέδραμεν ούρεα μακρά, πολλάκι δ' έν κνημοῖσι διήλασε θήρας έναίρων, όξέα δερκόμενος τότε δ' έσπερος έκλαγεν οίος, άγρης έξανιών, δονάκων ύπο μούσαν άθύρων νήδυμον ούκ αν τόνγε παραδράμοι έν μελέεσσιν δρνις, η τ' έαρος πολυανθέος έν πετάλοισιν θρήνον ἐπιπροχέουσα χέει μελίγηρυν ἀοιδήν. 0 2

10

5

۱

омнро2.

σὺν δέ σφιν τότε νύμφαι ὀρεστιάδες λιγύμολποι φοιτώσαι πύκα ποσσιν έπι κρήνη μελανύδρω 20 μέλπονται· κορυφήν δε περιστένει ούρεος ήχώ· δαίμων δ' ένθα και ένθα χορών, τοτε δ' ές μέσον έρπων πυκνά ποσίν διέπει, λαΐφος δ' έπι νωτα δαφοινόν λυγκὸς ἔχει, λιγυρῆσιν ἀγαλλόμενος Φρένα μολπαῖς· έν μαλακώ λειμώνι, τόθι κρόκος ήδ υάκινθος 25 εὐώδης θαλέθων καταμίσγεται ἄκριτα ποίη. ύμνεῦσιν δὲ θεοὺς μάκαρας καὶ μακρὸν "Ολυμπον" οίόν θ' Έρμείαν έριούνιον έξοχον άλλων έννεπον, ώς δη' άπασι θεοις θοὸς άγηελός ἐστιν, καί β' δγ' ές Άρκαδίην πολυπίδακα, μητέρα μήλων, έξίκετ', ένθα τέ οἱ τέμενος Κυλληνίου ἐστίν ένθ' δηε καί θεὸς ῶν ψαφαρότριχα μῆλ' ἐνόμευεν άνδρὶ πάρα θνητῷ· θάλε γὰρ πόθος ὑγρὸς ἐπελθών νύμφη ἐϋπλοκάμω Δρύοπος φιλότητι μιγήναι. ềκ δ' ἐτέλεσσε γάμον θαλερόν· τέκε δ' ἐν μεγάροισιν 35 Έρμεία φίλον υίόν, ἄφαρ τερατωπὸν ἰδέσθαι, αιγιπόδην, δικέρωτα, πολύκροτον, ήδυγέλωτα φεύγε δ' άναίξασα, λίπεν δ' άρα παίδα τιθήνη. δείσε γάρ, ώς ίδεν ὄψιν ἀμείλιχον, ήϋγένειον. τον δ' aiv' Eρμείας εριούνιος ες χέρα θηκεν 40 δεξάμενος· χαίρεν δε νόφ περιώσια δαίμων. ρίμφα δ' ές άθανάτων έδρας κίε παίδα καλύψας δέρμασιν έν πυκινοΐσιν όρεσκώοιο λαγωού παρ δε Ζηνί κάθιζε και άλλοις αθανάτοισιν, δείξε δε κουρον έόν πάντες δ' άρα θυμων ετερφθεν 45 άθάνατοι, περίαλλα δ' δ Βάκχειος Διόνυσος Πάνα δέ μιν καλέεσκον, ότι φρένα πάσιν έτερψεν.

Καὶ σừ μèν οὕτω χαῖρε, ἄναξ· λίτομαι δέ σ' ἀοιδῆ· αὐτὰρ ἐγὼ καὶ σεῖο καὶ ἄλλης μνήσομ' ἀοιδῆς.

KAEANOHS.

ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ.

"Υμνος eis Δία.

Κύδιστ' άθανάτων, πολυώνυμε, παγκρατές αιεί Ζεῦ, φύσεως ἀρχηγέ, νόμου μέτα πάντα κυβερνών. γαίρε σε γαρ πάντεσσι θέμις θνητοίσι προςαυδάν. έκ σου γαρ γένος έσμέν, ίης μίμημα λαγόντες μούνοι, όσα ζώει τε καί έρπει θνήτ' έπι γαίαν. τῷ σε καθυμνήσω, καὶ σὸν κράτος αἰὲν ἀείσω. σοι δη πας δδε κόσμος έλισσόμενος περι γαιαν πείθεται, ή κεν άγης, καὶ ἑκὼν ὑπὸ σεῖο κρατεῖται. τοιον έχεις ύποεργον άνικήτοις ένι χερσίν ἀμφήκη, πυρόεντα, ἀειζώοντα κεραυνόν. 10 του γαρ ύπο πληγής φύσεως πάντ' έρριγασιν, 🕹 σὺ κατευθύνεις κοινὸν λόγον, ὃς διὰ πάντων φοιτậ, μιγνύμενος μεγάλοις μικροΐς τε φάεσσιν. δς τόσσος γεγαώς υπατος βασιλεύς δια παντός

• ούδέ τι γίγνεται έργον έπι χθονί σοῦ δίχα, δαιμον, 15 ούτε κατ' αἰθέριον θεῖον πόλον, οὔτ' ἐνὶ πόντω, πλην δπόσα ρέζουσι κακοί σφετέρησιν ανοίαις άλλά σύ και τά περισσά έπίστασαι άρτια θειναι, καὶ κοσμεῖς τὰ ἄκοσμα, καὶ οὐ φίλα σοὶ φίλα ἐστίν. ώδε γαρ είς εν απαντα συνήρμοκας έσθλα κακοίσιν, 20 ώς θ' ένα γίγνεσθαι πάντων λόγον αίεν εόντα, δυ φεύγοντες έωσιν, όσοι θνητών κακοί είσιν. δύςμοροι, οίτ' αγαθών μέν αεί κτήσιν ποθέοντες, ούτ' έςορωσι θεού κοινόν νόμον, ούτε κλύουσιν, ώ κεν πειθόμενοι σύν νώ βίον έσθλον έγοιεν. 25 αύτοι δ' αῦ ὁρμῶσιν ἄνευ καλοῦ ἄλλος ἐπ' ἄλλα, οί μέν ύπερ δόξης σπουδην δυςέριστον έχοντες, οί δ' ἐπὶ κερδοσύνας τετραμμένοι οὐδενὶ κόσμω,

121

KAAAIMAXOZ.

άλλοι δ' είς άνεσιν καί σώματος ήδέα έργα, σπεύδοντες μάλα πάμπαν έναντία τωνδε γενέσθαι. 80 άλλα Ζεῦ πάνδωρε, κελαινεφές, ἀργικέραυνε, άνθρώπους ρύοιο απειροσύνης από λυγρής. ήν σύ, πάτερ, σκέδασον ψυγής ἄπο, δὸς δὲ κυρήσαι γνώμης, ή πίσυνος σὺ δίκης μέτα πάντα κυβερνậς, όφο' αν τιμηθέντες άμειβώμεσθά σε τιμή, 85 ύμνουντες τα σα έργα διηνεκές, ώς επέσικε θνητόν έόντ' έπεί ούτε βροτοίς γέρας άλλο τι μείζον, ούτε θεοίς, ή κοινον άει νόμον έν δίκη ύμνειν.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

"Υμνος εἰς Άπόλλωνα.

Οίον δ ταπόλλωνος έσείσατο δάφνινος δρπηξ. οία δ' όλον τὸ μέλαθρον. ἑκάς, ἑκάς, ὄςτις ἀλιτρός. καὶ δή που τὰ θύρετρα καλῷ ποδὶ Φοῖβος ἀράσσει. ούκ δράας; επένευσεν δ Δήλιος ήδύ τι φοίνιξ έξαπίνης, ὁ δὲ κύκνος ἐν ἠέρι καλὸν ἀείδει. αύτοι νύν κατοχήες άνακλίνεσθε πυλάων, αὐταὶ δε κληΐδες ὁ γὰρ θεὸς οὐκέτι μακράν. οί δε νέοι μολπήν τε και ές χορον εντύνεσθε. ώπόλλων ου παντί φαείνεται, άλλ' ότις έσθλός. ός μιν ίδη, μέγας ούτος ός ούκ ίδε, λιτός έκεινος. 10 ὀψόμεθ', ѽ Έκάεργε, καὶ ἐσσόμεθ' οἶποτε λιτοί. μήτε σιωπηλην κύθαριν, μήτ' άψοφον ίχνος τοῦ Φοίβου τοὺς παίδας ἔχειν ἐπιδημήσαντος, εί τελέειν μέλλουσι γάμον, πολιήν τε κερείσθαι, έστήξειν δε το τείχος επ' άρχαίοισι θεμέθλοις. 15 ήγασάμην τούς παίδας, έπει χέλυς οὐκέτ' ἀεργός. ευφημειτ' άτοντες έπ' Απόλλωνος ἀοιδή. εὐφημεῖ καὶ πόντος, ὅτε κλείουσιν ἀοιδοί

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΣ.

ή κύθαριν, ή τόξα, Δυκωρέος έντεα Φοίβου. ούδε Θέτις Άχιληα κινύρεται αίλινα μήτηρ, 20 όππότ' ίη παιηον, ίη παιηον, ακούση. καλ μέν ό δακρυόεις άναβάλλεται άλγεα πέτρος, όςτις ένὶ Φρυγίη διέρὸς λίθος ἐστήρικται, μάρμαρον άντι γυναικός διζυρόν τι γανούσης. ιή, ιὴ φθέγγεσθε κακὸν μακάρεσσιν ἐρίζειν. 25 δς μάγεται μακάρεσσιν, έμφ βασιλήϊ μάγοιτο. τόν χορόν ώπόλλων, ότι οί κατά θυμόν άείδει, τιμήσει δύναται γάρ, έπει Διτ δεξιος ήσται. ούδ ό χορός τον Φοίβον έφ' εν μόνον ήμαρ αείσει έστι γαρ εύυμνος τίς αν ού ρέα Φοίβον αείδοι; 30 χρύσεα τῷπόλλωνι, τό τ' ένδυτόν, ή τ' έπιπορής, η τε λύρη, τὸ τ' ἄεμμα τὸ Λύκτιον, η τε φαρέτρη· γρύσεα και τα πέδιλα πολύγρυσος γαρ Άπόλλων, καί τε πολυκτέανος Πυθώνί κε τεκμήραιο. καὶ μὲν ἀεὶ καλὸς καὶ ἀεὶ νέος οῦποτε Φοίβου 85 θηλείαις ούδ δσσον έπι χνόος ηλθε παρειαίς. αί δὲ κόμαι θυόεντα πέδφ λείβουσιν έλαια. ού λίπος Απόλλωνος αποστάζουσιν έθειραι, άλλ' αὐτὴν πανάκειαν ἐν ἄστεϊ δ΄, 🖗 κεν ἐκείναι πρῶκες ἔραζε πέσωσιν, ἀκήρια πάντ' ἐγένοντο. 40 τέγνη δ' αμφιλαφής ούτις τόσον δσσον Απόλλων. κείνος διστευτήν έλαχ' άνέρα, κείνος άοιδόν Φοίβω γάρ και τόξον έπιτρέπεται και ἀοιδή. κείνου δὲ θριαί, καὶ μάντιες· ἐκ δέ νυ Φοίβου ίητροι δεδάασιν ανάβλησιν θανάτοιο. 45 Φοίβον καὶ Νόμιον κικλήσκομεν, ἐξέτι κείνου, έξότ' ἐπ' Ἀμφρυσῷ ζευγήτιδας ἔτρεφεν ἵππους, ήϊθέου ύπ' έρωτι κεκαυμένος Άδμήτοιο. δειά κε βουβόσιον τελέθοι πλέον, οὐδέ κεν αἶγες δεύοιντο βρεφέων έτι μηκάδες, ήσιν Άπόλλων 50 βοσκομένης οφθαλμον επήγαγεν ούδ αγάλακτες οίιες, ούδ' άκυθοι, πάσαι δέ κεν είεν υπαρνοι,

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΣ.

ή δέ κε μουνοτόκος διδυμητόκος αίψα γένοιτο. Φοίβω δ' έσπόμενοι πόλιας διεμετρήσαντο ἄνθρωποι· Φοίβος γ**λο ἀεὶ πολίεσσι Φιληδεί** κτιζομένης αὐτὸς δὲ θεμείλια Φοϊβος ὑφαίνει. τετραέτης τὰ πρῶτα θεμείλια Φοΐβος ἔπηξεν καλή έν 'Ορτυγίη, περιηγέος έγγύθι λίμνης. Άρτεμις άγρώσσουσα καρήστα συνεχές αίγων Κυνθιάδων φορέεσκεν, ό δ' έπλεκε βωμον Άπόλλων. 84 δείματο μέν κεράεσσιν έδέθλια, πήξε δε βωμόν έκ κεράων, κεραούς δὲ πέριξ ὑπεβάλλετο τοίχους. ώδ έμαθεν τὰ πρώτα θεμείλια Φοϊβος ἐγείρειν. Φοίβος και βαθύγειον έμην πόλιν έφρασε Βάττφ και Λιβύην έςιόντι κόραξ ήγήσατο λαώ 65 δεξιὸς οἰκιστήρ, καὶ ὤμοσε τείχεα δώσειν 🔍 ήμετέροις βασιλεύσιν άει δ' εύορκος Άπόλλων. ῶπολλον, πολλοί σε Βοηδρόμιον καλέουσιν, πολλοί δε Κλάριον (πάντη δε τοι ούνομα πουλύ) αύταρ έγω Καρνείον έμοι πατρώϊον ούτω 70 Σπάρτη· σοί, Καρνείε, τόδε πρώτιστον έδεθλον. δεύτερον αύ Θήρη, τρίτατόν γε μέν άστυ Κυρήνης. έκ μέν σε Σπάρτης ἕκτον γένος Οιδιπόδαο ήγαγε Θηραίην ές απόκτισαν έκ δέ σε Θήρης ούλος Άριστοτέλης Άσβυστίδι πάρθετο γαίη. 75 δείμε δέ τοι μάλα καλὸν ἀνάκτορον ἐν δὲ πόληι θηκε τελεσφορίην επετήσιον, η ένι πολλοί ύστάτιον πίπτουσιν έπ' ίσχίον, ω άνα, ταύροι. ίή, ίή, Καρνείε πολύλλιτε, σείο δε βωμοί άνθεα μέν φορέουσιν έν είαρι, τόσσα περ δραι 80 ποικίλ' άγινεῦσι, ζεφύρου πνείοντος ἐέρσην, χείματι δὲ κρόκον ήδύν ἀεὶ δέ τοι ἀέναον πῦρ, ούδέ ποτε χθιζον περιβόσκεται άνθρακα τέφρη. β ό' ἐχάρη μέγα Φοίβος, ὅτε ζωστήρες Ἐνυοῦς *ἀνέρες ἀργήσαντο μετὰ ξανθήσι Λιβύσσης*, 85 τέθμιαι ευτέ σφω Καρνειάδες ήλυθον ώραι.

124

ПРОКЛОЗ.

οί δ' ούπω πηγής Κυρής έδύναντο πελάσσαι Δωριέες, πυκινήν δε νάπαις Άζιλιν έναιον. τούς μεν άναξ ίδεν αὐτός, έῃ δ' ἐπεδείξατο νύμφη, στάς έπι Μυρτούσης κερατώδεος ήχι λέοντα 90 Υψηζς κατέπεφνε, βοῶν σίνιν Εὐρυπύλοιο. ού κείνου χορόν είδε θεώτερον άλλον Άπόλλων, ούδε πόλει τόσ' ένειμεν οφέλσιμα, τόσσα Κυρήνη μνωόμενος προτέρης άρπακτύος. οὐδὲ μεν αὐτοί Βαττιάδαι Φοίβοιο πλέον θεών άλλον έτισαν. 95 ίή, ίη Παιήον ακούομεν, ούνεκα τούτο Δελφός τοι πρώτιστον έφύμνιον εύρετο λαός, ήμος έκηβολίην χρυσέων επεδείκνυσο τόξων. Πυθώ τοι κατιόντι συνήντετο δαιμόνιος θήρ, αίνος όφις τον μέν σύ κατήναρες, άλλον έπ' άλλω 100 βάλλων ώκυν διστόν έπη τησε δε λαός. iή, iὴ πaiĥov, ίει βέλος εὐθύ σὲ μήτηρ γείνατ' ἀοσσητήρα· τὸ δ' ἐξέτι κεῖθεν ἀείδη. ό φθόνος Άπόλλωνος ές ούατα λάθριος είπεν, ούκ άγαμαι τον ἀοιδόν, δς ούχ, ὅσα πόντος, ἀείδει. 105 τὸν φθόνον ὡπόλλων ποδί τ' ἤλασεν, ὡδέ τ' ἔειπεν• Άσσυρίου ποταμοΐο μέγας ρόος, ἀλλὰ τὰ πολλά λύματα γής καὶ πολλὸν ἐφ' ὕδατι συρφετὸν ἕλκει. Δηοί δ' οὐκ ἀπὸ παντὸς ὕδωρ φορέουσι Μέλισσαι, άλλ' ήτις καθαρή τε καὶ ἀχράαντος ἀνέρπει 110 πίδακος έξ ίερης όλίγη λιβάς, άκρον άωτον. χαιρε άναξ, ό δε Μώμος, "ν' ό φθόρος, ένθα νέοιτο.

ΠΡΟΚΛΟΥ.

"Υμνος είς Άφροδίτην.

Υμνέομεν Λυκίων βασιλητδα Κουραφροδίτην, ής ποτ' άλεξικάκοιο περιπλήθοντες άρωγής

OPØEYZ.

πατρίδος ήμετέρης θεοφράδμονες ήγεμονήες ίερον ίδρύσαντο κατά πτολίεθρον άγαλμα, σύμβολ' έχον νοεροίο γάμου, νοερών ύμεναίων 5 Ηφαίστου πυρόεντος ίδ' οὐρανίης Άφροδίτης. καί έ θεην δνόμηναν 'Ολύμπιον, ης δια κάρτος πολλάκι μέν θανάτοιο βροτοφθόρον ἕκφυγον ίόν, ές δ' αρετήν έχον όμμα τελεσσυγόνων δ' από λέκτρων έμπεδος άγλαόμητις άνασταχύεσκε γενέθλη, 10 πάντη δ' ηπιόδωρος έην βιότοιο γαλήνη. άλλα και ήμετέρης ύποδέγνυσο, πότνα, θυηλήν εὐεπίης Λυκίων γὰρ ἀφ' αίματος εἰμὶ καὶ αὐτός. ψυχήν δ' άψ ἀνάειρον ἀπ' αἴσχεος ἐς πολύ κάλλος, γηγενέος προφυγούσαν όλοίτον οίστρον έρωής.

15

ΟΡΦΕΩΣ ΤΜΝΟΙ.

1.

Eis "TTVOV.

Υπνε, αναξ μακάρων πάντων, θνητών τ' ανθρώπων, και πάντων ζώων, όπόσα τρέφει ευρεία χθών. πάντων γαρ κρατέεις μοῦνος, και πασι προςέρχη, σώματα δεσμεύων έν άχαλκεύτοισι πέδησιν. λυσιμέριμνε, κόπων ήδειαν έχων ανάπαυσιν, 5 καὶ πάσης λύπης ἱερὸν παραμύθιον ἔρδων καί θανάτου μελέτην ἐπάγεις, ψυχὰς διασώζων αυτοκασίηνητος γαρ έφυς Λήθης Θανάτου τε. άλλά, μάκαρ, λίτομαί σε κεκραμένον ήδυν ικάνειν, σώζοντ' ευμενέως μύστας θείοισιν έπ' έργοις. 10

2.

Είς Ούρανόν.

Οὐρανὲ παγγενέτωρ, κόσμου μέρος aἰὲν ἀτειρές, πρεσβυγένεθλ', ἀρχὴ πάντων, πάντων τε τελευτή κοσμόπατερ, σφαιρηδὸν ἐλισσόμενος περὶ γαῖαν, οἶκε θεῶν μακάρων, ῥόμβου δίναισιν ὁδεύων, οὐράνιος χθόνιός τε φύλαξ πάντων περιβληθείς ἐν στέρνοισιν ἔχων φύσεως ἄπλητον ἀνάγκην κυανόχρως, ἀδάμαστε, παναίολος, αἰολόμορφε, πανδερκές, Κρονότεκνε, μάκαρ, πανυπέρτατε δαῖμον, κλῦθ' ἐπάγων ζωὴν ὅσίην μύστη νεοφάντη.

3.

Είς Άπόλλωνα.

Ἐλθέ, μάκαρ Παιὰν Τιτυοκτόνε, Φοΐβε Λυκωρεῦ, Μεμφιτ', άγλαότιμος, ιήϊος, ολβιοδώτα. χρυσολύρη, σπερμείος, ἀρότριε, Πύθιε, Τιτάν, Γρύνειε, Σμινθεῦ, Πυθοκτόνε, Δελφικέ, μάντι, άγριε, φωςφόρε δαΐμον, ἐράσμιε, κύδιμε κοῦρε 5 Μουσαγέτη, χοροποιός, έκηβόλε, τοξοβέλεμνε, Βράγχιε καὶ Διδυμεῦ, ἑκάεργος, Λοξία, ἁγνέ Δήλι αναξ πανδερκές έχων φαεσίμβροτον όμμα, χρυσοκόμη, καθαρὰς φήμας χρησμούς τ' ἀναφαίνων κλῦθί μευ εὐχομένου λαῶν ὕπερ εὕφρονι θυμῷ. 10 τόνδε σύ γάρ λεύσσεις τον απείριτον αίθέρα πάντα, γαιάν τ' όλβιόμοιρον υπερθεν και δι' αμολγού νυκτὸς ἐν ἡσυχίαισιν ὑπ' ἀστεροομμάτου ὄρφνης ρίζας νέρθε δέδορκας, έχεις δέ τε πείρατα κόσμου παντός σοι δ' άρχή τε τελευτή τ' έστι μέλουσα, 15 παντοθαλής σύδε πάντα πόλον κιθάρη πολυκρέκτω άρμόζεις, ότε μεν νεάτης επί τέρματα βαίνων,

OPOEYS.

άλλοτε δ' αὖθ' ὑπάτην, ποτὲ Δώριον εἰς διάκοσμον πάντα πόλον κιρνάς, κρίνεις βιοθρέμμονα φῦλα, ἀρμονίῃ κεράσας παγκόσμιον ἀνδράσι μοῖραν μίξας χειμῶνος θέρεός τ' ἴσον ἀμφοτέροισιν, εἰς ὑπάτας χειμῶνα, θέρος νεάταις διακρίνας, Δώριον εἰς ἔαρος πολυηράτου ὥριον ἄνθος. ἔνθεν ἐπωνυμίην σε βροτοὶ κλήζουσιν ἄνακτα Πῶνα, θεὸν δικέρωτ', ἀνέμων συρίγμαθ' ἱέντα· οὕνεκα παντὸς ἔχεις κόσμου σφρηγίδα τυπῶτιν. κλῦθι μάκαρ, σώζων μύστας ἱκετηρίδι φωνῃ.

25

20

CHRISTIAN POEMS.

ΚΛΗΜΕΝΤΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ.

1.

"Υμνος είς Χριστόν.

Στόμιον πώλων άδαῶν, πτερών δρυίθων απλανών, οίαξ νηών ατρεκής, ποιμήν άρνων βασιλικών τούς σούς άφελείς παίδας ἄγειρον, αίνειν άγίως, ύμνειν αδόλως ακάκοις στόμασιν παίδων ήγήτορα Χριστόν. βασιλεῦ ἁγίων, λόγε πανδαμάτωρ πατρός ύψίστου, σοφίας πρύτανι, στήριγμα πόνων αίωνοχαρές, βροτέας γενεας Σώτερ 'Ιησού, ποιμήν, ἀροτήρ,

κλημης.

οίαξ, στόμιον πτερόν ουράνιον παναγοῦς ποίμνης. άλιεῦ μερόπων τῶν σωζομένων, πελάγους κακίας ιχθύς άγνούς κύματος έχθροῦ γλυκερή ζωή δελεάζων ήγοῦ, προβάτων λογικών ποιμήν ລ້າງເຮ ຖ້າງວບ βασιλεῦ παίδων ἀνεπάφων ίχνια Χριστοῦ, δδòς οὐρανία, λόγος ἀέναος, αίων απλετος. φως άίδιον, έλέους πηγή, ρεκτήρ άρετής σεμνή βιοτή Θεόν ύμνούντων, Χριστέ Ιησοῦ, γάλα ουράνιον μαστών γλυκερών Νύμφης χαρίτων σοφίας της σης έκθλιβόμενον οί νηπίαχοι ἀταλοῖς στόμασιν ἀτιταλλόμενοι, θηλής λογικής πνεύματι δροσερώ *ἐμπιπλάμενοι*, αίνους ἀφελείς, ύμνους άτρεκείς

KAHMHS.

βασιλεί Χριστῷ, μισθοὺς ὁσίους ζωῆς διδαχῆς, μέλπωμεν ὁμοῦ, μέλπωμεν ἀπλῶς, παίδα κρατερόν. χορὸς εἰρήνης οἱ Χριστόγονοι, λαὸς σώφρων, ψάλλωμεν ὁμοῦ Θεὸν εἰρήνης.

2.

Εἰς τὸν Παιδαγωγόν.

Σοὶ τόνδε κἀγώ, Παιδαγωγέ, προςφέρω	
λόγοισι πλέξας στέφανον, έξ ἀκηράτου	
λειμώνος, ήμιν ου παρέσχου τας νομάς,	
ώς έργάτις μέλιττα χωρίων άπο	
βλάστην τρυγώσα, χρηστον έκ σίμβλων πόνον,	5
κηρὸν δίδωσι τὸν γλυκὺν τῷ προστάτη.	
εί και βραχύς δ' έγώ τις οικέτης γε σός	
δει γάρ σε τοις σοις εύλογειν θεσπίσμασιν	
άναξ βροτών μέγιστε, τών καλών δοτήρ,	
έσθλων χορηγέ και το παν κτίσας πάτερ,	10
δς ούρανόν τε καί τοῦ ούρανοῦ μόνος	
κόσμον τέθεικας, άρμόσας θείφ λόγφ	
ό δείξας αὐτὸς ἡμέραν τε καὶ φάος,	
και τον πολούσιν άστροις νημερτή δρόμον	
ει τῷ δ' ὅποι γῆ καὶ θάλασσα προςμένει,	15
τρόπων τε καιρὸν εὐστόχως δήσας κύκλω	
έαρ τε καὶ χειμῶνα καὶ θέρος πάλιν	
τοῦ τε μετοπώρου τάξιν ἐξηρτισμένην	
όλον τε κόσμον έξ ἀκοσμίας κτίσας	
ύλης ἀμόρφου, τὸ δὲ πῶν καταρτίσας. ₽ 2	20

1

ΣΥΝΕΣΙΟΣ.

αὐτὸ ζωήν τε καὶ καλῶς ἀεὶ βιοῦν χάριν τε τὴν σὴν ἀσφαλῶς παράσχε μοι, ποιεῖν τε καὶ τὰς σὰς λέγειν θείας γραφάς, aἰνεῖν ἀεί σε καὶ τὸν ἐκ σοῦ πάνσοφον τόν σοι συνόντα καὶ παρόντα σοι Λόγον. μή μοι καὶ πενίαν μηδὲ μὴν πλοῦτον δίδου[.] τάξιν δὲ τοῦ δέοντος αὐταρκεστάτην πάτερ, παράσχου καὶ καλὸν βίου τέλος.

ΣΥΝΕΣΙΟΥ.

"Υμνοι.

1.

Πρώτος νόμον εύρόμαν έπί σοι, μάκαρ, ἄμβροτε, γόνε κύδιμε παρθένου, 'Ιησοῦ Σολυμήϊε, νεοπηγέσιν άρμογαις κρέξαι κιθάρας μίτους. άλλ' εύμενέοις, άναξ, και δέχνυσο μουσικάν έξ εὐαγέων μελῶν. ύμνησόμεν αφθιτον θεόν υία θεού μέγαν, αίωνοτόκου πατρός τόν κοσμογόνον κόρον τὰν παντομιγή φύσιν, σοφίαν ἀπειρέσιον, τον έπουρανίοις θεόν, τον υποχθονίοις νέκυν. έχύθης ότ' έπι χθονί

132

10

5

25

ΣΥΝΕΣΙΟΣ.	133
βροτέας ἀπὸ νηδύος,	
μάγος ἁ πολύφρων τέχνα	20
έξ ἀστέρος ἀντολâς	
θάμβησεν ἀμήχανος	
τί το τικτόμενον βρέφος,	
τίς δ κρυπτόμενος θεός,	
θεός, η νέκυς, η βασιλεύς.	25
άγε, δώρα κομίζετε,	
σμύρνης έναγίσματα,	
χρυσοῦ τ' ἀναθήματα,	
λιβάνου τε θύη καλά.	
θεὸς εἶ, λίβανον δέχου	30
χρυσὸν βασιλεῖ φέρω.	
σμύρνη τάφφ ἁρμόσει.	
καὶ γῶν ἐκάθηρας,	
καλ πόντια κύματα,	
καὶ δαιμονίας όδούς,	35
ραδινάν χύσιν άέρος,	
και νερτερίους μυχούς	
φθιμένοισι βοηθόος	
· Θεός εἰς ἄδην σταλείς.	
άλλ' εὐμενέοις, ἄναξ,	40
καὶ δέχνυσο μουσικάν	
έξ εὐαγέων μελῶν.	
2	

Μνώεο Χριστέ, υίε θεοίο υτε υτουσ ίνψιμέδοντος, οἰκέτεω σέο, κῆρ' ἀλιτροῖο, γράψαντος τάδε. καί μοι ὅπασσον λύσιν παθέων

ZYMEON.

. .

κηριτρεφέων,	
τά μοι ἐμφυῆ	10
ψυχά ρυπαρά.	
δὸς δὲ ἰδέσθαι	
σώτερ Ίησοῦ	
ζαθέαν αίγλαν	
σάν ένθα φarels	15
μέλψω ἀοιδάν	
ψυχαν παίονι,	
παίονι γυίων,	
πατρί σύν μεγάλφ,	
πνεύματι θ' άγνῷ.	20

ΣΤΜΕΩΝ ΤΟΤ ΝΕΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ.

Άπο ρυπαρών χειλέων, ἀπὸ βδελυρᾶς καρδίας, άπο άκαθάρτου γλώττης, έκ ψυχής έρρυπωμένης, δέξαι δέησιν, Χριστέ μου 5 και μη παρωσάμενός μου, μή τούς λόγους, μή τούς τρόπους, μηδε την άναισχυντίαν, δός μοι παρρησία λέγειν, ά βεβούλευμαι, Χριστέ μου 10 μάλλον δε και δίδαξόν με, τί με δεί ποιείν και λέγειν. "Ημαρτον ύπέρ την Πόρνην, ή, μαθούσα που κατάγεις, μύρον έξωνησαμένη, 15 ηλθε τολμηρώς άλειψαι σου τούς πόδας του Χριστου μου,

SYMEON.
TTTTTTT

τοῦ Δεσπότου καὶ θεοῦ μου. Ως ἐκείνην οὐκ ἀπώσω. προςελθοῦσαν ἐκ καρδίας, μηδ έμε βδελύξη, Λόγε σοὺς δὲ πάρασχέ μοι πόδας, καί κρατήσαι, καί φιλήσαι, και τω ρείθρω των δακρύων, ώς πολυτιμήτω μύρω, τούτους τολμηρώς άλείψαι. Πλυνόν με τοις δάκρυσί μου, κάθαρον αύτοις με, Λόγε άφες και τα πταίσματά μου, και συγγνώμην πάρασχέ μοι. Οίδας των κακών το πλήθος. οίδας και τα τραύματά μου, και τους μώλωπας όρας μου άλλά και την πίστιν οίδας, και την προθυμίαν βλέπεις, καί τούς στεναγμούς άκούεις. Οι λανθάνει σε, Θεέ μου, ποιητά μου, λυτρωτά μου, ούδε σταλαγμός δακρύων, ούδε σταλαγμοῦ τι μέρος. Τὸ μὲν ἀκατέργαστόν μου έγνωσαν οἱ ὀφθαλμοί σου έπι το βιβλίον δέ σου και τα μήπω πεπραγμένα γεγραμμένα σοι τυγχάνει. ^{*}Ιδε την ταπείνωσίν μου, ίδε μου τόν κόπον, όσος! και τας άμαρτίας πάσας άφες μοι, Θεέ των όλων ίνα καθαρά καρδία, περιτρόμφ διανοία,

135

20

25

30

40

85

45

SYMEON.

καί ψυχή συντετριμμένη, τῶν ἀχράντων σου μετάσχω, καλ πανάγνων Μυστηρίων, οίς ζωούται και θεούται 55 πας ό τρώγων σε και πίνων έξ είλικρινοῦς καρδlaς. Σὺ γὰρ εἶπας, Δέσποτά μου Πας δ τρώγων μου την Σάρκα, πίνων δέ μου και τὸ Aιμα, 60 έν έμοι μέν ούτος μένει, έν αὐτῷ δ' ἐγὼ τυγχάνω. Άληθης ό λόγος πάντως τοῦ Δεσπότου καὶ θεοῦ μου τών γαρ θείων ό μετέγων 65 καί θεοποιών χαρίτων ούμενοῦν οὐκ ἔστι μόνος, άλλά μετά σοῦ, Χριστέ μου, τοῦ φωτὸς τοῦ τριςηλίου, τοῦ φωτίζοντος τὸν κόσμον. 70 Ίνα γοῦν μη μόνος μένω δίχα σοῦ τοῦ ζωοδότου, τής πνοής μου, τής ζωής μου, τοῦ ἀγαλλιάματός μου, τής του κόσμου σωτηρίας, 75 διά τοῦτό σοι προςῆλθον, ώς δρậς, μετὰ δακρύων, καί ψυχής συντετριμμένης, λύτρον τῶν ἐμῶν πταισμάτων, ίκετεύων τοῦ λαβεῖν με, 80 και των σων ζωοπαρόχων, και αμέμπτων Μυστηρίων, μετασχείν ακατακρίτως ίνα μένης, καθώς είπας, μετ' έμου του τριςαθλίου 85

136

-	
ΣYM	DAGN.

ίνα μη χωρίς εύρών με τής σής χάριτος ό πλάνος άφαρπάση με δολίως, καὶ πλανήσας ἀπαγάγη τών θεοποιών σου λόγων. 90 Διά τοῦτό σοι προςπίπτω, καὶ θερμῶς ἀναβοῶ σοι· δως τον Άσωτον έδέξω καί την Πόρνην προςελθούσαν, ούτω δέξαι με τον πόρνον 95 καί τὸν ἄσωτον, οἰκτίρμον, έν ψυχή συντετριμμένη νῦν με προςερχόμενόν σοι. Οίδα, Σώτερ, ότι άλλος, ώς έγώ, ούκ έπταισέ σοι, 100 ούδε έπραξε τάς πράξεις, δς έγὼ κατειργασάμην. Άλλα τοῦτο πάλιν οίδα, ώς ού μέγεθος πταισμάτων, ούχ άμαρτημάτων πληθος, 105 ύπερβαίνει τοῦ θεοῦ μου την πολλήν μακροθυμίαν καὶ φιλανθρωπίαν ẳκραν άλλ' έλαίω συμπαθείας τούς θερμώς μετανοούντας 110 καὶ καθαίρεις καὶ λαμπρύνεις καὶ φωτὸς ποιεῖς μετόχους, κοινωνούς Θεότητός σου έργαζόμενος αφθόνως. καί, τὸ ξένον καὶ Άγγέλοις 115 και ανθρώπων διανοίαις, δμιλείς αὐτοίς πολλάκις, ώςπερ φίλοις σου γνησίοις. Ταῦτα τολμηρὸν ποιεί με,

KOZMAZ.

ταῦτά με πτεροῖ, Χριστέ μου.	120
Καί θαρρών ταις σαις πλουσίαις	
πρὸς ἡμᾶς εὐεργεσίαις,	
χαίρων τε καὶ τρέμων ἄμα,	
τοῦ πυρὸς μεταλαμβάνω,	
χόρτος ῶν, καί, ξένον θαῦμα!	125
δροσιζόμενος άφράστως,	
ώςπεροῦν ή βάτος πάλαι,	
ή ἀφλέκτως καιομένη.	
Τοίνυν ευχαρίστω γνώμη,	
εὐχαρίστῷ δὲ καρδία,	130
εύχαρίστοις μέλεσί μου	
τής ψυχής και τής σαρκός μου.	
προςκυνῶ καὶ μεγαλύνω	
και δοξάζω σε, Θεέ μου,	
ώς εὐλογημένον ὄντα	135
νῦν τε καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.	200

κοΣΜΟΥ.

1.

Τŷ μεγάλη τρίτη, ή ἀκροστιχίς. Τρίτη τε.

 Τῷ δόγματι τῷ τυραννικῷ οἱ ὅσιοι τρεῖς παίδες μὴ πεισθέντες, ἐν τῆ καμίνῷ βληθέντες, Θεὸν ὡμολόγουν ψάλλοντες· εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα κυρίου τὸν κύριον.

κοΣΜΑΣ.

- 2. Υρθυμίαν αποθεν ήμων βαλώμεθα, καὶ φαιδραῖς ταῖς λαμπάσι τῷ ἀθανάτῷ νυμφίῷ Χριστῷ ὕμνοις συναντήσωμεν εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα κυρίου τὸν κύριον.
- Ίκανούσθω τὸ κοινωνικὸν ψυχῆς ἡμῶν ἐλαιον ἐν ἀγγείοις, ὅπως ἐπάθλων μὴ θέντες καιρὸν ἐμπορίας, ψάλλωμεν εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα κυρίου τὸν κύριον.
- Τὸ τάλαντον ὅσοι πρὸς Θεοῦ ἐδέξασθε, ἰσοδύναμον χάρω ἐπικουρία τοῦ δόντος Χριστοῦ αὐξήσωμεν, ψάλλοντες εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα κυρίου τὸν κύριον.
- 5. Ἡ τὸν ἀχώρητον Θεὸν ἐν γαστρὶ χωρήσασα καὶ χαρὰν τῷ κόσμῷ κυήσασα, σὲ ὑμνοῦμεν, θεοτόκε παρθένε.
- 6. Τοις μαθηταις ό ἀγαθὸς γρηγορεῖτε ἔφησας, ἡ γὰρ ὥρα ήξω ὁ κύριος ἀγνοεῦτε ἀποδοῦναι ἑκάστῳ.
- Έν τŷ δευτέρα σου φρικτŷ παρουσία, δέσποτα, δεξιοις προβάτοις με σύνταξον, των πταισμάτων παριδών μου τὰ πλήθη.

Ωιδή.

2.

Κατακόσμησον τον νυμφώνά σου Σιών, καὶ ὑπόδεξαι τον βασιλέα Χριστόν. ἄσπασαι την Μαρίαν την ὑπουράνιον πύλην αὕτη γὰρ θρόνος χερουβικος ἀνεδείχθη. αὕτη βαστάζει τον βασιλέα της δόξης· νεφέλη φωτος ὑπάρχει ή παρθένος, φέρουσα ἐν σαρκὶ υῶν προ ἐωςφόρου. δν λαβών Συμεών ἐν ἀγκάλαις αὐτοῦ ἐκήρυξε λαοῖς, δεσπότην αὐτον εἶναι ζωῆς καὶ θανάτου καὶ σωτῆρα τοῦ κόσμου.

ΕΙΡΜΟΣ.

Άνάρχου γεννήτορος Υίδς Θεδς καὶ Κύριος σαρκωθεὶς ἐκ Παρθένου ἡμῶν ἐπέφανε, τὰ ἐσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγεῶν τὰ ἐσκορπισμένα διὸ τὴν πανύμνητον Θεοτόκον μεγαλύνομεν.

5

Τροπάριον πρώτον.

'Ιδείν ἐφιέμενος την δόξαν τοῦ Θεοῦ ήμῶν ἀρετῶν εἰμορφία σαυτον ἐκάλλυνας, 10 καὶ λαμπαδηφόρος εἰςηλθες εἰς φωτεινοὺς νυμφῶνας ἀγγέλων, συνῶν τῷ Δεσπότη σου ἀπολαύων τῆς θεώσεως.

Τροπάριον δεύτερον.

·Ως ὄρθρος ώς ἥλιος	15
ἀνέτειλεν ή μνήμη σου	
τὰς ἐν ζόφφ καρδίας καταφωτίζουσα·	
σύ γὰρ καὶ φωτὸς καὶ ἡμέρας	
ώς αληθώς Τίος έγνωρίσθης,	
θεόφρον ειδόκιμε.	20
διὰ τοῦτό σε γεραίρομεν.	

ΟΙΚΟΣ.

Γνώσιν ἄγνωστον γνώναι ή Παρθένος ζητοῦσα, ἐβόησε πρός τὸν λειτουργοῦντα: Ἐκ λαγόνων ἁγνῶν Υἰὸν

грнгоріоз.

πως έστι τεχθήναι δυνατόν; λέξον μοι. Προς ήν έκεινος έφησεν έν φόβφ, πλην κραυγάζων οὕτω

Χαίρε, βουλής ἀπορρήτου μύστις· χαίρε, συγής δεομένων πίστις.

Χαίρε, τῶν θαυμάτων Χριστοῦ τὸ προοίμιον Χαίρε, τῶν δογμάτων αὐτοῦ τὸ κεφάλαιον.

Χαίρε, κλίμαξ έπουράνιε, δί ής κατέβη ό Θεός χαίρε, γέφυρα μετάγουσα τους έκ γής προς ουρανόν.

Χαίρε, τὸ τῶν ἀγγέλων πολυθρύλλητον θαῦμα· χαίρε, τὸ τῶν δαιμόνων πολυθρήνητον τραῦμα.

Χαίρε, τὸ φῶς ἀρρήτως γεννήσασα χαίρε, τὸ Πῶς μηδένα διδάξασα.

Χαίρε, σοφών ύπερβαίνουσα γνώσιν χαίρε, πιστών καταυγάζουσα φρένας.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ.

1.

Είς έαυτόν.

Πρώτα μέν εύξαμένη με θεὸς πόρε μητρὶ φαεινη δεύτερον ἐκ μητρὸς δώρον ἔδεκτο φίλον Τὸ τρίτον αὐ θνήσκοντα μ' ἀγνη ἐσάωσε τράπεζα τέτρατον ἀμφήκη μῦθον ἔδωκε λόγος πέμπτον παρθενίη με φίλοις προςπτύξατ' ὀνείροις ἕκτον Βασιλίω σύμπνοα ἱρὰ φέρον. ἕβδομον ἐκ βυθῶν με φερέσβιος ῆρπασε κόλπων ὄγδοον αὐ νούσοις ἐξεκάθηρα χέρας είνατον ὅπλοτέρη Τριάδ ἤγαγον, ὡ ἄνα, Ῥώμη βέβλημαι δέκατον λάεσιν ἦδὲ φίλοις.

5

2.

Είς την μητέρα.

Πῶς ἐλύθη Νόννης καλὰ γούνατα ; πῶς δὲ μέμυκεν χείλεα ; πῶς ὅσσων οὐ προχέεις λιβάδας ; ἄλλοι ὅ αὖ βοόωσι παρ' ἠρίον, ἡ δὲ τράπεζα οὐκέτ' ἔχει καρποὺς τῆς μεγάλης παλάμης· χῶρος ὅ ἐστὶν ἔρημος ἁγνοῦ ποδός, οἱ ὅ ἱερῆες οὐκέτ' ἐπὶ τρομερὴν κρατὶ βαλοῦσι χέρα. χῆραι ὅ ὀρφανικοί τε τί ῥέξετε ; παρθενίη δέ καὶ γάμος εἰζυγέων κέρσατ' ἄπο πλοκάμους, τοῖσιν ἀγαλλομένη κάρτος φέρε πάντα χαμᾶζε, τῆμος ὅτ' ἐκ νηοῦ ῥικνὸν ἀφῆκε δέμας.

5

10

3.

Είς την αυτήν.

Οὐ μόσχων θυσίην σκιοειδέα, οὐδὲ χιμάρρων, οὐδὲ πρωτοτόκων Νόνν' ἀνέθηκε θεῷ ταῦτα νόμος προτέροισιν, ὅτ' εἰκόνες· ἡ ὅ ἄρ' ἑαυτήν δῶκεν ὅλην βιότω, μάνθανε, καὶ θανάτω.

4.

Είς τούς τυμβωρύχους.

Τούς ζώντας κατόρυσσε τί γὰρ νεκρούς κατορύσσεις ; ἄξιοί εἰσι τάφων, οί σε ζῆν εἶασαν οὕτω, τὸν τῶν οἰχομένων ὑβριστὴν καὶ φιλόχρυσον.

5.

Είς τοὺς αὐτούς.

Τύμβος έγώ, τύμβων πανυπέρτατος ἀλλά μ' ἔωξεν ὥς τινα τῶν πολλῶν, ἀνδροφόνος παλάμη,

κλαγδιανός.

ἀνδροφόνος παλάμη με διώλεσε· λήξατε τύμβων, θνητοί, καὶ κτερέων· δεῦτ' ἐπὶ νεκρά, κύνες· δεῦτ' ἐπὶ νεκρά, κύνες· χρυσοῦ διφήτορες ἄνδρες ἤδη καὶ νεκύων χρυσολογοῦσι κόνιν.

6.

Είς τούς αὐτούς.

Τίπτε μ' ἀνοχλίζεις ; κεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα μοῦνα φέρω τύμβων ὀστέα πλοῦτος ἅπας.

ΚΛΑΥΔΙΑΝΟΥ.

Eis τόν Σωτήρα.

⁹ Ω πυρος ἀενάοιο σοφην ώδινα φυλάσσων, ἐμβεβαῶς κόσμοιο παλινδίνητον ἀνάγκην, Χριστέ, θεορρήτοιο βίου φυσίζοε πηγή, πατρος ἀσημάντοιο θεοῦ πρωτόσπορε φωνή, ὅς, μετὰ μητρώων τοκετῶν ἐγκύμονα φόρτον, καὶ γόνον αὐτοκέλευστον ἀνυμφεύτων ὑμεναίων, στήσας 'Ασσυρίης γενεῆς ἑτερόφρονα λύσσαν, ὄργια δ' εἰδώλων κενεῶν ψευδώνυμα λύσας, αἰθέρος ἀμφιβέβηκας ἐφ' ἑπτάζωνον ὀχῆα, ἀγγελικαῖς πτερύγεσσιν ἐν ἀρρήτοισι θαάσσων ¨Ιλαθι, παγγενέταο θεοῦ πρεσβήιον ὅμμα, φρουρὲ βίου, σῶτερ μερόπων, αἰῶνος ἀνάσσων.

5

10

Q 2.

143

ANA TATIOT TOT TPATAOT.

Είς την σταύρωσιν.

Χριστός ἐπὶ σταυροῖο πεπαρμένος ἦν ποτε γυμνός, μεσσόθι, ληϊστῆρας ἔχων ἑκάτερθε παγέντας καί μιν ἀκηχεμένη λιγέως ὀλοφύρετο μήτηρ λύγδην ἱσταμένη, καὶ παρθένος ἄλλος ἐταῖρος καί μιν καγχαλόωντες ἐνείκεον ἄνδρες ὁδῖται, κάμμορον, οὐτιδανὸν καὶ ἀνάλκιδα φῶτα καλεῦντες καί οἱ διψαλέφ στυγερὴν ὥρεξε ποτῆτα λαὸς Ἰουδαίων ἀθεμίστιος, αἱματοχάρμης, ὅξεϊ κιρνάμενος πικρὸν δέπας, είδαρ ὀλέθρου. ἀλλ' ἀκέων τετάνυστο καὶ οὐκ ἀπαμύνετο Χριστός, 10 Χριστός, ὁ καὶ Μαρίης καὶ ἀθανάτου πατρὸς υἱός. ταῦτα τίς ἀνθρώπων ἀγέρωχος νήπιος ἔσται κῆρι λογιζόμενος καὶ ὁρώμενος ἐν πινάκεσσιν; ἀνδρὸς γὰρ θεός ἐστιν ὁ δὲ βροτὸς οὐδὲν ἀρείων.

ITNATIOT.

Είς έαυτόν.

'Ιγνάτιος πολλησιν έν ἀμπλακίησι βιώσας, ἕλλιπον ήδυφαοῦς ἠελίοιο σέλας

καὶ νῦν ἐς δνοφερὸν κατακεύθομαι ἐνθάδε τύμβον οἰμοι ψυχή μου μακρὰ κολαζόμενος

ἀλλά, κριτά, βροτός εἰμι, σừ δ ἄφθιτος ἠδ' ἐλεήμων, 5 ὅλαθι, ὅλαθί μοι ὅμματι εἰμενέϊ.

ΑΔΕΣΠΟΤΑ.

1.

Eis τὸν ναὸν τῶν ἁγίων ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου.

Χριστὸν παμβασιλῆα φίλοις καμάτοισι γεραίρων, τοῦτον Ἰουστινιανὸς ἀγακλέα δείματο νηόν Πέτρῷ καὶ Παύλῷ θεράπουσι γὰρ εὖχος ὀπάζων, αὐτῷ δή τις ἄνακτι φέρει πολυκυδέα τιμήν ἐνθάδε καὶ ψυχῆ καὶ ὅμμασι κέρδος ἑτοῦμον εὐχαῖσιν μὲν ἕκαστος ὅ τι χρέος ἐστὶν ἑλέσθω, τερπέσθω δὲ ὁρῶν κάλλος καὶ δώματος αἰγλην.

2.

Εὐκτικά.

*Ηγειρεν ήμιν των κακών τρικυμίαν έχθρος κάκιστος, πνευματώσας τον σάλον, δθεν ταράσσει καὶ βυθίζει καὶ βρέχει τον φόρτον ήμῶν ψυχικής τής όλκάδος ἀλλ', ὡ γαλήνη καὶ στορεστὰ τῆς ζάλης, σύ, Χριστέ, δείξαις ἀβρόχους ἁμαρτίας, τῷ σῷ προς ὅρμῷ προςφόρων προςορμίσας, ἐχθρον δὲ τοῦτον συμφοραις βεβρεγμένον. 5

PART VI.

NEO-HELLENIC LYRICS.

ΕΘΝΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ.

1.

Άλωσις της Κωνσταντινουπόλεως.

Πηραν την πόλιν, πηράν την! πηραν την Σαλονίκην! Πηραν και την άγιαν Σοφιάν, το μέγα μοναστήρι, Π' είχε τριακόσια σήμαντρα κ' εξήντα δυο καμπάναις Κάθε καμπάνα και παππας, κάθε παππας και διάκος. Σιμα να 'βγοῦν τὰ ἅγια, κ' ὁ βασιλεῶς τοῦ κόσμου, 5 Φωνη τοὺς ῆρθ' ἐξ οὐρανοῦ, ἀγγέλων ἀπ το στόμα:

" Άφῆτ' αὐτὴν τὴν ψαλμωδιάν ! νὰ χαμηλώσουν`τ' ἅγια !

Καὶ στείλτε λόγον 'ς τὴν Φραγκιὰν, νὰ ἔρθουν, νὰ τὰ πιάσουν,

Νὰ πάρουν τὸν χρυσὸν σταυρὸν καὶ τ' ẵγιον εὐαγγέλιον,

Καὶ τὴν ἁγίαν τράπεζαν, νὰ μὴ τὴν ἀμολύνουν." 10 Σὰν τ' ἄκουσεν ἡ Δέσποινα, δακρύζουν ἡ εἰκόνες

"Σώπα, κυρία Δέσποινα! μη κλαίης, μη δακρύζης!

Πάλε με χρόνους, με καιρούς πάλε δικά σου είναι."

2.

Ο θάνατος τοῦ Διάκου.

Πολλή μαυρίλλα πλάκωσε, μαύρη σάν καλιακοῦδα· Κάν ό Καλύβας έρχεται, κάν ό Λεβεντοϊάννης; Ουδ ό Καλύβας έρχεται, ουδ ό Λεβεντοϊάννης, Ομέρ Βριόνης πλάκωσε με δεκοχτώ χιλιάδες. Ο Διάκος σὰν τ' ἀγροίκησε, πολὺ τοῦ κακοφάνη· 5 'Ψηλην φωνην ἐσήκωσε, τὸν πρῶτόν του φωνάζει· "Τὸ στράτευμά μου σύναξε, μάσε τὰ παλληκάρια, Δός τους μπαρούτην περισσήν και βόλια με ταις φούχ-Tais Γλίγωρα! και να πιάσωμεν κάτω 'ς την Άλαμάναν, "Οπου ταμπούρια δυνατὰ έχει καὶ μετερίζια." 10 'Επŷραν τὰ 'λαφρὰ σπαθιὰ καὶ τὰ βαρεὰ τουφέκια, 'Σ την Αλαμάναν έφθασαν κ' έπιασαν τὰ ταμπούρια. " Καρδιά, παιδιά μου," φώναξε, "παιδιά, μη φοβηθήτε ! Άνδρεία, ώς αν Έλληνες, ώς αν Γραικοί, σταθήτε! Ἐκείνοι ἐφοβήθηκαν, κ' ἐσκόρπισαν 'ς τοὺς λόγγους, 15 Έμειν' ό Διάκος 'ς την φωτιάν με δεκοχτώ λεβένταις. Τρεῖς ὥρας ἐπολέμαε μὲ δεκοχτὼ νομάτους· Σγίσθηκε τὸ τουφέκι του κ' ἐγίνηκε κομμάτια, Καὶ τὸ σπαθί του ἔσυρε, καὶ 'ς τὴν φωτιὰν ἐμβήκεν. *Εκοψε Τούρκους ἄπειρους κ' έφτὰ μπουλουκμπα-20 σάδες. Πλην το σπαθί του έσπασεν επάν ἀπο την γούφταν, Κ' έπεσ' ό Διάκος ζωντανός είς των έχθρων τα χέρια. Χίλιοι τον πήραν απ' έμπρος και δυο χιλιάδες πίσω. Κ' 'Ομέρ Βριόνης μυστικά 'ς τον δρόμον τον έρώτα· "Γένεσαι Τοῦρκος, Διάκο μου, την πίστιν σου ν' 25 άλλάξης;

Νὰ προσκυνậς είς τὸ τζαμὶ, τὴν ἐκκλησιὰν ν' ἀφήσης;"

Κ' ἐκείνος τ' ἀπεκρίθηκε καὶ μὲ θυμὸν τοῦ λέγει " Πάτε κ' έσεῖς κ' ή πίστις σας, μουρτάται, νὰ χαθήτε ! 'Εγώ Γραικός γεννήθηκα, Γραικός θέλ' αποθάνω. Άν θέλετε χίλια φλωριὰ καὶ χίλιους μαχμουτιέδαις, 30 Μόνον πέντ' έξη ήμερων ζωήν να μου χαρίστε, "Οσον νὰ φθάσ' ὁ Ἐοδυσσεὺς καὶ ὁ Θανάσης Βάϊας." Σαν τ' ακουσ' ό Χαλίλμπεης, με δάκρυα φωνάζει· " Χίλια πουγγιὰ σᾶς δίνω 'γὼ, κ' ἀκόμα πεντακόσια, Τὸν Διάκον νὰ γαλάσετε, τὸν φοβερὸν τὸν κλέφτην, 35 "Οτι θὰ σβύση τὴν Τουρκιὰν καὶ ὅλον τὸ ντεβλέτι." Τον Διάκον τότ' έπήρανε, και 'ς το σουβλί τον βάλαν Ολόρθον τὸν ἐστήσανε, κ' αὐτὸς χαμογελοῦσε, Την πίστιν τους τους ύβριζε, τους έλεγε μουρτάταις. " Ἐμέν ἀν ἐσουβλίσατε, ἕνας Γραικὸς ἐχάθη 40 Άς ἦν' καλὰ ὁ ἘΟδυσσεὺς κ' ὡ καπετὰν Νικήτας· Αύτοι θα κάψουν την Τουρκιαν κ' όλον σας το ντεβ-Net "

3.

'Η βοή τοῦ μνήματος.

Σάββατου 'μέραν πίναμεν, τὴν κυριάκ' ὅλην 'μέραν, Καὶ τὴν δευτέραν τὸ ταχὺ ἐσώθη τὸ κρασί μας, Κ' ὁ καπετάνος μ' ἔστειλε, κρασὶ νὰ πάγ' νὰ πάρω. Ἐγὼ 'μουν ξένος κ' ἀτζαμὴς, τοὺς δρόμους δὲν τοὺς ξεύρω,

Πῆρα στρατούλας ἔρημας κ' ἔρημα μονοπάτια. 5 Τὸ μονοπάτι μ' ἔκβαλε 'ς ἕνα 'ρημοκκλησάκι Κ' ἦτον τὰ μνήματα πολλὰ, ἀδέλφια κ' ἐξαδέλφια. Κ' ἕνα μνῆμ' ἦτο ξέχωρα, ξεχωριστ' ἀπὸ τ' ἄλλα, Δὲν τ' εἶδα καὶ τὸ πάτησα ἐπάνω 'ς τὸ κεφάλι, Κ' ἀκούω τὸ μνῆμα καὶ φθογγậ, βαρὺ ἀναστενάζει. 10 "Τὶ ἔχεις, μνῆμα, καὶ φθογγậς, βαρὺ ἀναστενάζεις ; Μήνα τὸ χῶμα σὲ βαρεῖ κ' ἡ πέτρα σου μεγάλη ;"

" Μηδὲ τὸ χῶμα μὲ βαρεῖ κ' ἡ πέτρα μου μεγάλη. Δεν ηύρες τόπον να διαβής, και στράταν να περάσης; Μον ήλθες και με πάτησες επάνω'ς το κεφάλι; 15 Τάχα δεν ήμουν κ' έγω νέος, δεν ήμουν παλληκάρι; Τάχα δὲν ἐπερπάτησα τὴν νύκτα μὲ φεγγάρι, Με δέκα σπιθαμας σπαθί, με μιαν δρηνιαν τουφέκι; Τάγα δèν ἐπολέμησα σàν ἄξιον παλληκάρι; Τριάντ' έχθροὺς ἀπέσφαξα εἰς ἐν ἡμερονύκτι, 20 Κ' άλλους σαράντα λάβωσα 'ς τὸν πόλεμον ἐπάνω. Καὶ τὸ σπαθὶ τζακίσθηκεν, ἔγινε δυὸ κομμάτια, Κ' ένας έχθρος έχθρόσκυλος με τ' άτι με προφθάνει, Τὸ γιαταγάνι ἔκβαλε, κ' ἐπάνω μου τὸ σύρει. Τὸ γιαταγάνι ἔπιασα μὲ τὸ δεξιόν μου χέρι, 25 Κ' ἕκβαλε την πιστόλαν του, κ' έπάνω μου άδειάζει, 'Σ τὸ χῶμα μὲ ἐξάπλωσεν ἐδῶ, ποῦ μὲ κυττάζεις. Κλαῦσέ με, φίλε, κλαῦσέ μέ!"

4.

Τοῦ 'Ολύμπου.

Ο Ολυμπος κ' δ Κίσσαβος τὰ δυὸ βουνὰ μαλόνουν, Τὸ ποιὸ νὰ ῥίξῃ τὴν βροχὴν, τὸ ποιὸ νὰ ῥίξῃ χιόνι. Ο Κίσσαβος ρίπτει βροχήν, κ' δ Όλυμπος το χιόνι. Γυρίζει τότ' ό Κίσσαβος, και λέγει τοῦ 'Ολύμπου " Μη με μαλόνης, Ολυμπε, βρε κλεφτοπατημένε! 5 Ἐγὼ μαι ἕνας Κίσσαβος 'ς τὴν Λάρσσαν ξακουσμένος· Με χαίρεται ή Κονιαργια κ' οι Λαρσσινοι αγάδες." Γυρίζει τότ' δ "Ολυμπος, και λέγει τοῦ Κισσάβου " Βρέ, Κίσσαβε, βρέ ἄσχημε, Κονιαροπατημένε! Ποῦ σὲ πατεῖ ή Κονιαργιὰ κ' οἱ Λαρσσινοὶ ἀγάδες. 10 Ἐγὼ ᾽μαι ὁ Γερόλυμπος, ᾽ς τὸν κόσμον ξακουσμένος· Έχω έξήντα δυὸ κορφαῖς, σαράντα μοναστήρια, Πάσα βαχούλα κ' ἐκκλησιὰ, πάσα κορφή καὶ βρύσι. Έχω γιατάκια κλεφτικά, ποῦ ξεχειμάζουν κλέφταις,

τραγογδια.

Καὶ ὅταν περυậ ἡ ἄνοιξις κ' ἀνοίγουν τὰ κλαδάκια, 15 Γεμίζουν τὰ βουνὰ κλεφτιὰ καὶ τὰ λιμέρια σκλάβοι. "Εχω καὶ τὸν χρυσὸν ἀετὸν, τὸν χρυσοπλουμισμένον" Ἐπάν' 'ς τὴν πέτραν κάθεται, καὶ μὲ τὸν ἥλιον λέγει" "Ηλιε μ', δὲν κρούεις τὸ ταχὺ, μὸν κροῦς τὸ μεσημέρι, Νὰ ζεσταθοῦν τὰ νύχια μου, τὰ νυχοπόδαρά μου 20 Θέλω νὰ πιάσω πέρδικες καὶ ἅγρια περιστέρια."

5.

Ο Χάρος και ό τζοπάνης.

Τὸ βλέπεις κείνο τὸ βουνὸ, ποῦ 'ναι 'ψηλὸ καὶ μέγα, Πὅχ' ἀνταροῦλαν 'ς τὴν κορφὴν καὶ καταχνιὰν 'ς τὴν ῥίζαν;

Τζοπάνης έρροβόλαγε ἀπὸ τὰ κορφοβούνια, Φέρνει τὸ φέσι του στραβὰ καὶ τὸν γιαμπὰ στριμμένον. Κ΄ ὁ Χάρος τὸν ἐβίγλισεν ἀπὸ ᾿ψηλὴν ῥαχοῦλαν, 5 Εἰς τὸ στενὸ κατέβηκε κ' ἐκεῖ τὸν καρτεροῦσε.

" Καλημερά σου, Χάρε μου."—" Καλώς τον, τον λεβέντην.

Λεβέντη, ποῦθεν ἔρχεσαι ; λεβέντη, ποῦ παγαίνεις ;"

"'Γώ ; ἀπ τὰ πρόβατ' ἔρχομαι, 'ς τὸ σπίτι μου παγαίνω,

Πάγω, νὰ πάρω τὸ ψωμὶ, ὀπίσω νὰ γυρίσω." 10 " Λεβέντη, μ' ἔστειλ' ὁ θεὸς, νὰ πάρω τὴν ψυχήν σου."

" Χωρὶς ἀσθένειαν κ' ἀρρωστιὰν ψυχὴν δὲν παραδίδω. Γιά ! ἕβγα νὰ παλέψομε σὲ μαρμαρένι' ἀλώνι·

Κ' αν με νικήσης, Χάρε μου, να πάρης την ψυχήν μου,

Κ' αν σε νικήσω, Χάρε μου, να πάρω την ψυχήν σου." 15

Πιασθήκαν' καὶ παλέψανε δυὸ νύκτες, τρεῖς ἡμέρας,

Κ' αὐτοῦ τὴν τρίτην τὴν αὐγὴν, κοντὰ 'ς τὸ γιῶμα, γιῶμα,

Φέρν' ο λεβέντης μιὰ βολὰ, τοῦ Χάρου κακοφάνη Ἀπ τὰ μαλλιὰ τὸν ἄδραξεν, 'ς τὴν γῆν τὸν ἀβροντάει. Ἀκοῦν τὸν νέον, καὶ βόγγιζε καὶ βαρυαναστενάζει. 20 "᾿Αφσε με, Χάρε, ἄφσε με ἀκόμη τρεῖς ἡμέρας· Τὰς δυὸ νὰ φάγω καὶ νὰ πιῶ, τὴν μιὰν νὰ σεργιανίσω, Νὰ πάω ν' ἰδῶ τοὺς φίλους μου, ν' ἰδῶ τοὺς ἰδικούς μου,

Πόχω γυναϊκα παρανεάν, καὶ χήρα δὲν τῆς πρέπει, Πόχω καὶ δυὸ μικρούτζικα, κ' ὀρφάνια δὲν τοὺς πρέπει, 25

Πόχω τὰ πρόβατ' ἄκουρα, καὶ τὸ τυρὶ 'ς τὸ κάδι."

6.

Τὸ ἐλάφι καὶ ὁ "Ηλιος.

⁷Ολην τὴν μαύρην κ' ἄγριαν νύχτα μὲ τὸ φεγγάρι, Καὶ τὴν αὐγὴν μὲ τὴν δροσιὰν, ὅσον νὰ ῥίξ' ὁ ἥλιος, Τρέχουν τ' ἀλάφια 'ς τὰ βουνὰ, τρέχουν τ' ἀλαφομόσχια,

Μιὰ ἀλαφίνα ταπεινὴ δὲν πάγει μὲ τὰ ἄλλα· Μόνον τ' ἀπόσκια περπατεῖ, καὶ τὰ ζερβὰ κοιμᾶται, 5 Κ΄ ὅθ΄ εὕρῃ γαργαρὸν νερὸν, θολόνει καὶ τὸ πίνει. Ὁ ὅλιος τὴν ἀπόντησε, στέκει καὶ τὴν ῥωτάει· "Τί ἔχεις ἀλαφίνα μου; δὲν πậς καὶ σὴ μὲ τ' ἄλλα; Μόνον τ' ἀπόσκια περπατεῖς, καὶ τὰ ζερβὰ κοιμᾶσαι;" ""Ηλιε μου, σὰν μ' ἐρώτησες, νὰ σοῦ τ' ὁμολογήσω· 10 Δώδεκα χρόνους ἕκαμα, στεῖρα δίχως μοσχάρι· Κ' ἀπὸ τοὺς δώδεκα κ' ἐμπρὸς ἀπόχτησα μοσχάρι· Κ' ἀπὸ τοὺς δώδεκα κ' ἐμπρὸς ἀπόχτησα μοσχάρι· Κὰ ἀπὸ τοὺς δώδεκα κ' ἐμπρὸς ἀπόχτησα μοσχάρι· Κὰ κυτηγὸς τ' ἀπάθρεψα, τό 'καμα δύο χρόνων. Καὶ κυτηγὸς τ' ἀπάντησε, ῥίχνει καὶ τὸ σκοτόνει. Ἀνάθεμά σε, κυτηγὲ, καὶ σὲ καὶ τὰ καλά σου· Σὺ μ' ἔκαμες κ' ὡρφάνεψα ἀπὸ παιδὶ κ' ἀπ' ἄνδρα!"

Ο Χάρος και ή κόρη.

Μιὰ κόρη ἐκαυχήθηκε, τὸν Χάρον δὲν φοβᾶται, "Οτ' ἔχ' ἐννέα ἀδερφοὺς, τὸν Κωνσταντῖνον ἄνδρα, Πὄχει τὰ σπίτια τὰ πολλὰ, τὰ τέσσερα παλάτια. Κ' ὁ Χάρος ἔγινε πουλὶ, σὰν μαῦρον χελιδόνι: Ἐπέταξε, καὶ 'ς τὴν καρδιὰν σαἰτεψε τὴν κόρην: 5 Κ' ἡ μάννα της τὴν ἕκλαιε, κ' ἡ μάννα της τὴν κλαίει: "Χάρε, κακὸν ποῦ μ' ἔκαμες 'ς τὴν μιάν μου θυγατέρα, Σ τὴν μιάν μου, καὶ τὴν μοναχὴν, καὶ τὴν καλήν μου κόρην!"— Nà ! καὶ ὁ Κώστας πρόβαλεν ἀπὸ 'ψηλὴν λαγκάδα,

Μὲ τετρακόσιους νοματοὺς, μ' ἐξῆντα δυὸ παιγνίδια. 10 " Σώνετε τώρα τὴν χαρὰν, σώνετε τὰ παιγνίδια! Κ' ἕνας σταυρὸς ἐπρόβαλε 'ς τῆς πεθερᾶς τὴν πόρταν

*Η πεθερά μ' ἀπέθανεν, ἡ καὶ ὁ πεθερός μου,

*Η ἀπὸ τοὺς κουνιάτους μου κἀνεἰς εἶν `λαβωμένος."— Κλωτσιὰ βαρεῖ τοῦ μαύρου του, 'ς τὴν ἐκκλησιὰν πηγαίνει.

Βρίσκει τὸν πρωτομάστορην ποῦ κάμνει τὸ μνημοῦρι " Πέ μου, νὰ ζήσῃς, μάστορα, τίνος εἶν' τὸ μνημοῦρι;" " Εἶναι τῆς κόρης τῆς ξανθῆς, ξανθῆς καὶ μαυρομάτας, Ποῦ εἶχ' ἐννέα ἀδερφοὺς, τὸν Κωνσταντῖνον ἄνδρα,

Πόχει τὰ σπίτια τὰ πολλὰ, τὰ τέσσερα παλάτια." 20 "Παρακαλῶ σε, μάστορα, νὰ φθιάσης τὸ μνημοῦρι 'Λίγον μακρὺ, 'λίγον πλατὺ, ὅσον γιὰ δυὸ νομάτους."—

Χρυσον μαχαιρ' έπέταξε, και σφάζει την καρδιάν του Τούς δυο μαζι τους έθαψαν, τους δυο 'ς ένα μνημοῦρι. 8.

Ο Χάρος καὶ αἱ ψυχαί.

Τί είναι μαῦρα τὰ βουνὰ, καὶ στέκουν βουρκωμένα; Μήν ἄνεμος τὰ πολεμậ; μήνα βροχὴ τὰ δέρνει; Κ΄ οὐδ ἄνεμος τὰ πολεμậ, κ' οὐδὲ βροχὴ τὰ δέρνει Μόνε διαβαίν' ὁ Χάροντας μὲ τοὺς ἀπαιθαμμένους Σέρνει τοὺς νεοὺς ἀπ' ἐμπροστὰ, τοὺς γέροντας κατόπι, 5 Τὰ τρυφερὰ παιδόπουλα 'ς τὴν σέλλ' ἀραδιασμένα. Παρακαλοῦν οἱ γέροντες, κ' οἱ νέοι γονατίζουν " Χάρε μου, κόνεψ' εἰς χωριὸν, κόνεψ' εἰς κρύαν βρύσιν, Νὰ πιοῦν οἱ γέροντες νερὸν, κ' οἱ νεοὶ νὰ λιθαρίσουν, Καὶ τὰ μικρὰ παιδόπουλα νὰ μάσουν λουλουδάκια."-10 "Κ' οὐδ' εἰς χωριὸν κονεύω 'γὼ, κ' οὐδὲ εἰς κρύαν βρύσιν

Έρχοντ' ή μάνναις γιὰ νερὸν, γνωρίζουν τὰ παιδιά των Γνωρίζονται τ' ἀνδρόγυνα, καὶ χωρισμὸν δὲν ἔχουν."

9.

Ο Βέβρος και ό μαθρός του.

²Σ τὸ Βαρδάρι, 'ς τὸ Βαρδάρι, Kaì 'ς τοῦ Βαρδαριοῦ τὸν κάμπον, Βέβρος ἦτον ξαπλωμένος Kaì ὁ μαῦρός του τὸν λέγει· " Σήκ', ἀφέντη μου, νὰ πᾶμε, "Οτι πάγ' ἡ συντροφιά μας."— " Δὲν 'μπορῶ, μαῦρε, νὰ πάγω, "Οτι θέλω ν' ἀπαιθάνω. Σύρε, σκάψε μὲ τὰ νύχια, Mὲ τ' ἀργυροπέταλά σου, Κ' ἔπαρέ με μὲ τὰ δόντια,

5

Ο Χάρος και ή κόρη.

Μιὰ κόρη ἐκαυχήθηκε, τὸν Χόρον δὲν φοβâται, "Οτ' ἐχ' ἐννέα ἀδερφοὺς, τὸν Κωνσταντῖνον ἄνδρα, Πὅχει τὰ σπίτια τὰ πολλὰ, τὰ τέσσερα παλάτια. Κ' ὁ Χάρος ἔγινε πουλὶ, σὰν μαῦρον χελιδόνι: Ἐπέταξε, καὶ 'ς τὴν καρδιὰν σαίτεψε τὴν κόρην: 5 Κ' ἡ μάννα της τὴν ἔκλαιε, κ' ἡ μάννα της τὴν κλαίει: "Χάρε, κακὸν ποῦ μ' ἔκαμες 'ς τὴν μιάν μου θυγατέρα, Σ΄ τὴν μιάν μου, καὶ τὴν μοναχὴν, καὶ τὴν καλήν μου κόρην!"—

Nà! καὶ ὁ Κώστας πρόβαλεν ἀπὸ ἀψηλὴν λαγκάδα, Μὲ τετρακόσιους νοματοὺς, μ' ἐξῆντα δυὸ παιγνίδια. 10 " Σώνετε τώρα τὴν χαρὰν, σώνετε τὰ παιγνίδια! Κ' ἕνας σταυρὸς ἐπρόβαλε 'ς τῆς πεθερᾶς τὴν πόρταν

*Η πεθερά μ' ἀπέθανεν, ἡ καὶ ὁ πεθερός μου,

*Η ἀπὸ τοὺς κουνιάτους μου κἀνεἰς εἶν' λαβωμένος."— Κλωτσιὰ βαρεῖ τοῦ μαύρου του, 'ς τὴν ἐκκλησιὰν πηγαίνει.

Βρίσκει τὸν πρωτομάστορην ποῦ κάμνει τὸ μνημοῦρι " Πέ μου, νὰ ζήσης, μάστορα, τίνος εἶν' τὸ μνημοῦρι;" " Εἶναι τῆς κόρης τῆς ξανθῆς, ξανθῆς καὶ μαυρομάτας, Ποῦ εἶχ' ἐννέα ἀδερφοὺς, τὸν Κωνσταντῖνον ἄνδρα, Πὅχει τὰ σπίτια τὰ πολλὰ, τὰ τέσσερα παλάτια." 20 " Παρακαλῶ σε, μάστορα, νὰ φθιάσης τὸ μνημοῦρι ᾿Λίγον μακρὺ, ᾿λίγον πλατὺ, ὅσον γιὰ δυὸ νομάτους."— Χρυσὸν μαχαῖρ' ἐπέταξε, καὶ σφάζει τὴν καρδιάν του Τοὺς δυὸ μαζὶ τοὺς ἔθαψαν, τοὺς δυὸ 'ς ἕνα μνη-

μοῦρι.

8.

Ο Χάρος καὶ αἱ ψυχαί.

Τί είναι μαῦρα τὰ βουνὰ, καὶ στέκουν βουρκωμένα ; Μήν' ἄνεμος τὰ πολεμậ ; μήνα βροχὴ τὰ δέρνει ; Κ' οὐδ' ἄνεμος τὰ πολεμậ, κ' οὐδὲ βροχὴ τὰ δέρνει· Μόνε διαβαίν' ὁ Χάροντας μὲ τοὺς ἀπαιθαμμένους· Σέρνει τοὺς νεοὺς ἀπ' ἐμπροστὰ, τοὺς γέροντας κατόπι, 5 Τὰ τρυφερὰ παιδόπουλα 'ς τὴν σέλλ' ἀραδιασμένα. Παρακαλοῦν οἱ γέροντες, κ' οἱ νέοι γονατίζουτ " Χάρε μου, κόνεψ' εἰς χωριὸν, κόνεψ' εἰς κρύαν βρύσιν, Νὰ πιοῦν οἱ γέροντες νερὸν, κ' οἱ νεοὶ νὰ λιθαρίσουν, Καὶ τὰ μικρὰ παιδόπουλα νὰ μάσουν λουλουδάκια."—10 " Κ' οὐδ' εἰς χωριὸν κονεύω 'γὼ, κ' οὐδὲ εἰς κρύαν βρύσιν

"Ερχοντ' ή μάνναις γιὰ νερὸν, γνωρίζουν τὰ παιδιά των Γνωρίζονται τ' ἀνδρόγυνα, καὶ χωρισμὸν δὲν ἔχουν."

9.

Ο Βέβρος και δ μαθρός του.

Σ΄ τὸ Βαρδάρι, 'ς τὸ Βαρδάρι,
Καὶ 'ς τοῦ Βαρδαριοῦ τὸν κάμπον,
Βέβρος ἦτον ξαπλωμένος
Καὶ ὁ μαῦρός του τὸν λέγει
" Σήκ', ἀφέντη μου, νὰ πᾶμε,
"Οτι πάγ' ἡ συντροφιά μας."—
" Δὲν 'μπορῶ, μαῦρε, νὰ πάγω,
"Οτι θέλω ν' ἀπαιθάνω.
Σύρε, σκάψε μὲ τὰ νύχια,
Μὲ τ' ἀργυροπέταλά σου,
Κ' ἔπαρέ με μὲ τὰ δόντια,

5

ΥΡίξε με μέσα 'ς τὸ χῶμα.
"Επαρε καὶ τ' ἄρματά μου,
Νὰ τὰ πάγῃς τῶν δικῶν μου
"Επαρε καὶ τὸ μαντύλι,
Νὰ τὸ πάγῃς τῆς καλῆς μου,
Νὰ μὲ κλαί', ὅταν τὸ βλέπῃ.

10.

Τοῦ Δήμου.

Αὐτὰ τὰ μάτια, Δη̂μο, τά 'μορφα, Τὰ φρύδια τὰ γραμμένα, Αὐτὰ μὲ κάμνουν, Δη̂μο, κ' ἀρρωστῶ, Μὲ κάμνουν κ' ἀπαιθαίνω. ^{*}Εβγαλε, Δη̂μο, τὸ σπαθάκι σου, Καὶ κόψε τὸν λαιμόν μου^{*} Καὶ μάσε, Δη̂μο, καὶ τὸ αἶμά μου, 'Σ' ἕνα χρυσὸν μαντύλι^{*} Σύρε το, Δη̂μο, 'ς τὰ ἐννεὰ χωριὰ, 'Σ τὰ δέκα βιλαέτια. Κ' ἂν σ' ἐρωτήσουν, Δη̂μο, τ' εἶν' αὐτό ;-Τὸ αἶμα τῆς ἀγάπης.

11.

Οί Κλέφται.

1.

'Βγῆκαν κλέφταις 'ς τὰ βουνὰ, Γιὰ νὰ κλέψουν ἄλογα, Κ' ἄλογα δὲν ηὕρανε, Πῆραν τὰ ἀρνάκια μου, Καὶ τὰ κατζικάκια μου, Καὶ πᾶνε, πᾶνε, πᾶν !

154

15

5

*Ωχ καϋμένος, ѽχ καϋμένος, ѽχ καϋμένος ! Προβατάκια μ' ! Κατζικάκια μ' ! Βάϊ !

2.

Πῆραν τὴν καρδάρα μου, Ποῦ ἀπηζα τὸ γάλα μου, Πῆραν τὴν φλογέρα μου, Μέσ᾽ ἀπὸ τὰ χέρια μου, Καὶ πᾶνε, πᾶνε, πᾶν ! ˁΩχ καϋμένος, κ. τ. λ. Φλογερίτζα μ' ! Καρδαρίτζα μ' ! Βάῖ !

8.

Μοῦ πῆραν τὸ λαγιαρνὶ, Ποῦ ἀχε τὸ χρυσὸ μαλλὶ, Τ° ἀσημένιο κέρατο, Καὶ πᾶνε, πᾶνε, πᾶν ! *Ωχ καῦμένος, κ. τ. λ. Προβατάκι μ' ! Λαγιαρνάκι μ' ! Βάῖ !

4.

Αἴ! καὶ νὰ τοὺς πλάκωναν, Kaì νὰ τοὺς Ἐαρμάτωναν, Μέσα ᾽ς τὰ λιμέρια τους, Kείνους καὶ τὰ ταἰρια τους, R 2 155

10

5

Νὰ 'βλεπα τὸ λαγιαρνὶ Μέσα πάλιν 'ς τὸ μανδρί. *Ωχ καῦμἐνος, κ. τ. λ. Προβατάκια μ' ! Κατζικάκια μ' ! Βάῖ !

10

Б

10

5

5.

^{*}Αν τὸ δωσ' ἡ Παναγιὰ Kal παιδέψη τὴν κλεψιὰ, Θὲ νὰ ψήσω ἕν' ἀρνὶ, Ποῦ νὰ πέφτ' ἀπ τὸ σουβλὶ, Kal μέσ' 'ς τ' ἄνθη τ' Ἀπριλιοῦ 5 Τὴν ἡμέραν τ' ἀγιοργιοῦ Θὰ χορτάσω τρώγοντας Κ' ὅλο ξεφαντώνοντας. ^{*}Ωχ καῦμένος, ὡχ καῦμένος ! Προβατάκι μ' ! Δαγιαρνάκι μ' ! Βάỉ !

12.

Χελιδόνισμα.

Χελιδόνι έρχεται ἀπ τὴν μαύρην θάλασσαν, Θάλασσαν ἀπέρασε, πύργον ἐθεμέλιωσε, Κάθησε κ' ἐλάλησε· Μάρτη, Μάρτη χιονερὲ, Καὶ Φλεβάρη βροχερέ. Ὁ Ἀπρίλης ὁ γλυκὺς ἔφθασε, δὲν 'ναι μακρυά[·] Τὰ πουλάκια κελαδοῦν, τὰ δενδράκια φυλλανθοῦν, Τὰ ἀρνίθια νὰ γεννοῦν ἄρχισαν καὶ νὰ κλωσσοῦν, Τὰ κοπάδια ἀρχινοῦν ν' ἀναβαίνουν 'ς τὰ βουνὰ, Τὰ κατζίκια νὰ πηδοῦν καὶ νὰ τρώγουν τὰ κλαδιά. Ζῶα, ἄνθρωποι, πουλιὰ χαίρονται ἀπὸ καρδιᾶς·

² Επαυσαν ή παγωταῖς καὶ τὰ χιόνια κ' ὁ βορεâς. Μάρτη, Μάρτη χιονερὲ καὶ Φλεβάρη λασπηρέ ! ³ Ηρθ 'Απρίλης ὁ καλὸς, Μάρτη, πρίτζ ! Φλεβάρη, πρίτζ !

13.

Τραγοῦδι τοῦ γάμου.

Ἐβγᾶτ', ἀγώρια, 'ς τὸν χορὸν, Κοράσια, 'ς τὰ τραγούδια,
Νὰ ἰδῆτε καὶ νὰ μάθητε,
Πῶς πιάνετ' ἡ ἀγάπη
᾿Απὸ τὰ μάτια πιάνεται,
Ἐ τὰ χείλια καταιβαίνει,
Κ' ἀπὸ τὰ χείλια χύνεται,
Καὶ 'ς τὴν καρδιὰν ῥιζώνει.

14.

Περπερούνας ασμα.

Περπεροῦνα περπατεῖ, Γιὰ βροχὴ παρακαλεῦ· Κύριε, βρέξε μιὰ βροχὴ, Μιὰ βροχὴ καματερή. Μπάραις, μπάραις τὰ νερὰ, Λίμναις, λίμναις τὰ κρασιά· Κάθε κούτσουρο καλάθ', Γιὰ νὰ σκάζ' ὁ ἀλευρᾶς, Γιὰ τὶ δὲν πωλεῦ 'κριβὰ, Καὶ νὰ χαίρητ' ὁ πτωχὸς, Μ' ὅλη του τὴ φαμιλιά.

5

Б

10

15.

Ναννάρισμα.

Νὰ μοῦ τὸ πάρης, ὕπνε μου τρεῖς βίγλαις θὰ τοῦ βάλω Τρείς βίγλαις, τρείς βιγλάτοραις κ' οί τρείς ανδρειωμένοι Βάλλω τον ήλιον 'ς τα βουνα, τον αετον 'ς τους κάμπους. Τον κύρ Βορεά, τον δροσερον, ανάμεσα πελάγου. Ο ήλιος έβασίλεψεν, ἀετὸς ἀπεκοιμήθη, 5 Κ' δ κύρ Βορεάς, δ δροσερός, 'ς της μάννας του υπάγει. " Τίέ μου, ποῦ ήσουν χθès, προχθές ; ποῦ ήσουν τὴν άλλην νύγτα; Μήνα με τ' αστρη μάλωνες; μήνα με το φεγγάρι; Μήνα με τὸν αὐγερινὸν, ποῦ εἴμεστ' ἀγαπημένοι;"-" Μήτε με τ' άστρη μάλωνα, μήτε με το φεγγάρι, 10 Μήτε με τον αυγερινον, που είσθ αγαπημένοι. Χρυσον υίον έβίγλιζα 'ς την άργυρη του κούνια."

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΔΙΑΦΟΡΩΝ.

Θούριος.

1.

Δεῦτε, παίδες τῶν Ἐλλήνων, Ὁ καιρὸς τῆς δόξης ἦλθεν, Ἄς φανῶμεν ἄξιοι ἐκείνων Ποῦ μᾶς δῶσαν τὴν ἀρχήν. Ἅς πατήσωμεν ἀνδρείως Τὸν ζυγὴν τῆς τυραννίδος,

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΔΙΑΦΟΡΩΝ.	159
Έκδικήσωμεν πατρίδος	
Κάθε ὄνειδος αἰσχρόν.	
Τὰ ὅπλα ἁς λάβωμεν,	
Παίδες Έλλήνων, ἄγωμεν	10
Ποταμηδὸν ἐχθρῶν τὸ αἶμα	
'Ας τρέξη ύπο ποδών.	
2.	
Όθεν εἶσθε τῶν Ἑλλήνων	
Κόκκαλα ἀνδρειωμένα,	
Πνεύματα έσκορπισμένα,	15
Τώρα λάβετε πνοήν	
'Σ την φωνην της σαλπιγκός μου	
Συναχθήτε όλα όμοῦ·	
Την έπτάλοφον ζητειτε,	
Καὶ νικᾶτε πρὸ παντοῦ.	、 20
Τὰ ὅπλα ἁς λάβωμεν,	
Παίδες Έλλήνων, ἄγωμεν	
Ποταμηδὸν ἐχθρῶν τὸ αΐμα	
'Ας τρέξη ὑπὸ ποδῶν.	
3.	
Σπάρτα, Σπάρτα, τί κοιμασθε	25
Υπνον λήθαργον βαθύν;	
Εύπνησον, κράξε Άθήνας,	
Σύμμαχον παντοτεινήν.	
Ἐνθυμηθῆτε Λεωνίδου	
Ήρωος τοῦ Ἐξακουστοῦ,	30
Τοῦ ἀνδρὸς ἐπαινεμένου,	
Φοβεροῦ καὶ τρομεροῦ.	
Τὰ ὅπλα ἂς λάβωμεν,	
Παίδες Έλλήνων, άγωμεν	

•

Ποταμηδον έχθρων το αίμα 'Ας τρέξη ύπο ποδων.

4.

"Οπου είς τὰς Θερμοπύλας Πόλεμον αὐτὸς κροτεῖ, Kaì τοὺς Πέρσας ἀφανίζει Kaì aὐτῶν κατακρατεῖ⁻ Mè τριακοσίους ἄνδρας Eἰς τὸ κέντρον προχωρεῖ, Kaì ὡς λέων θυμωμένος Eἰς τὸ aἶμά των βουτεῖ.

Τὰ ὅπλα ἀς λάβωμεν, Παῖδες Έλλήνων, ἄγωμεν Ποταμηδὸν ἐχθρῶν τὸ αἶμα ᾿Ας τρέξη ὑπὸ ποδῶν.

(*Ρήγας*.)

Θούριος.

Ως πότε, παλληκάρια, νὰ ζοῦμεν 'ς τὰ στενὰ, Μονάγοι, σὰν λεοντάρια, 'ς ταις ράγαις, 'ς τὰ βουνά : Σπηλιαĵς νὰ κατοικοῦμεν, νὰ βλέπωμεν κλαδιά ; Να φεύγωμεν τον κόσμον για την πικρήν σκλαβιά : Ν' ἀφίνωμεν ἀδέλφια, πατρίδα καὶ γονεῖς, 5 Τούς φίλους, τὰ παιδιά μας κ' όλους τούς συγγενεῖς; Καλήτερα μιας ώρας ελεύθερη ζωή, Παρά σαράντα χρόνων σκλαβιά και φυλακή. Τί σ' ώφελει, αν ζήσης και ήσαι 'ς την σκλαβιά; Στογάζου πῶς σε ψένουν καθ ώραν 'ς την φωτιά. 10 Βεζίρης, Δραγουμάνος, αὐθέντης κ' αν γενής, Ο τύραννος άδίκως σε κάμνει νὰ χαθής. Δουλεύεις ὅλ' ήμέρα εἰς ὅ τι κ' άν σ' εἰπη. Κ' αὐτὸς κυττάζει πάλιν τὸ αἶμά σου νὰ πιŷ.

35

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΔΙΑΦΟΡΩΝ.

Ο Σοῦτσος, ὁ Μουρούζης, Πετράκης, Σκαναβής,	15
Γκίκας καὶ Μαυρογένης καθρέπτης εἶν' νὰ ἰδῆς.	
Άνδρεῖοι καπετάνοι, παπάδες, λαϊκολ	
'Εσφάχθηκαν κ' ἀγάδες ἀπ' ἄδικον σπαθί·	
Κ' αμέτρητ' άλλοι τόσοι και Τουρκοι και 'Ρωμηοί	
Ζωήν και πλούτον χάνουν χωρίς τιν ἀφορμή.	20
'Ελατε μ' ένα ζηλον είς τοῦτον τὸν καιρὸν	
Νὰ κάμωμεν τὸν ὅρκον ἐπάνω 'ς τὸν σταυρόν	
Συμβούλους προκομμένους με πατριωτισμον	
Νὰ βάλωμεν εἰς ὅλα νὰ δίδουν ὁρισμόν	
Ο νόμος νά ναι πρώτος και μόνος δδηγος,	25
Καὶ τῆς πατρίδος ἕνας νὰ γένη ἀρχηγός	
Οτι κ' ή άναρχία δμοιάζει την σκλαβιά,	
Νὰ τρώγ' ἕνας τὸν ἄλλον, σὰν τ' ἄγρια θηριά,	
Καὶ τότε μὲ τὰ χέρια 'ψηλὰ 'ς τὸν οὐρανὸν	
Νὰ 'ποῦμ' ἀπὸ καρδίας τοῦτα πρὸς τὸν Θεόν	80
" Ω βασιλεῦ τοῦ κόσμου, ὁρκίζομαι eis σè,	•••
'Σ την γνώμην των τυράννων να μην έλθω ποτέ	
Μήτε νὰ τοὺς δουλεύσω, μήτε νὰ πλανεθώ,	
Εἰς τὰ ταξίματά των νὰ μὴ παραδοθῶ,	
Ένόσφ ζω 'ς τον κόσμον, ό μόνος μου σκοπός	85
Τοῦ νὰ τοὺς ἀφανίσω νὰ ἦναι σταθερός	00
Πιστός είς την πατρίδα συντρίβω τον ζυγόν,	
Κ' άχώριστος νὰ ζήσω ἀπὸ τὸν στρατηγόν.	
Κ αν παραβώ τον δρκον, ν' αστράψ' δ ουρανός,	
Καὶ νὰ μὲ κατακαύση, νὰ γέν ὡςἀν καπνός.	40
Και να με κατακαυση, να γεν ωςαν καπνος. 'Σ άνατολήν, και δύσιν, και νότον και βορεάν	40
Γιὰ τὴν πατρίδα ὅλοι νά 'χωμεν μιὰν καρδιάν	
Βουλγάροι κ' Άρβανίται και Σέρβοι και Έωμηοι,	
Νησιώται κ' ήπειρώται, με μιαν κοινήν όρμη,	
Γιὰ τὴν ἐλευθερίαν νὰ ζώσωμεν σπαθί	45
Πώς είμεθα ἀνδρεῖοι, παντοῦ νὰ ξακουσθη.	
Καί όσοι τοῦ πολέμου τὴν τέχνην ἀγροικοῦν,	
Έδω ας τρέξουν όλοι τυράννους να νικούν	

•

•

'Εδώ 'Ελλάς τοὺς κράζει μ' ἀγκάλας ἀνοικτὰς, Τούς δίδει βίον, τόπον, άξίας και τιμάς. 50 · Ως πότ' όφικιάλος εἰς ξένους βασιλεῖς; *Ελα νὰ γένης στύλος της ίδιας σου φυλης. Κάλλια γιὰ τὴν πατρίδα κἀνένας νὰ χαθῆ, *Η νὰ κρεμάση φούνταν γιὰ ξένον 'ς τὸ σπαθί. Σουλιώται καί Μανιώται, λεοντάρια ξακουστά, 55 Μαυροβουνιοῦ καπλάνια, 'Ολύμπου σταυραετοί, Κ' Άγράφων τὰ ξεφτέρια, γενητε μιὰ ψυχή. Τοῦ Σάβα καὶ Δουνάβου ἀδέλφια χριστιανοὶ, Μέ τ' ắρματα 'ς τὰ χέρια καθείς σας ας φανη 60 Τὸ αἶμά σας ឨς βράση μὲ δίκαιον θυμόν Μικροί, μεγάλ', όμῶστε τυράννων τον χαμόν. Άνδρεῖοι Μακεδόνες, δρμήσατ' ώς θηρια, Τὸ αίμα τῶν τυράννων ἑοφήσατε με μιά. Δελφίνια της θαλάσσης, ασδέρια των νησιών, 65 Ως ἀστραπὴ χυθῆτε, κτυπᾶτε τὸν ἐχθρόν. Θαλασσινά τῆς "Υδρας καὶ τῶν Ψαρῶν πουλιά, Καιρός είν' της πατρίδος ν' ακούστε την λαλιά. Κ' δσ' είσθε 'ς την άρμάδα, σαν άξια παιδια, Ο νόμος σας προςτάζει, νὰ βάλετε φωτιά. 70 Με μια καρδία όλοι, μια γνώμη, μια ψυχή Κτυπάτε, τοῦ τυράννου ή ρίζα νὰ χαθη. Ν' ανάψωμεν μιαν φλόγα είς όλην την Τουρκιαν, Νὰ τρέξ' ἀπὸ τὴν Βόσναν ἕως τὴν Ἀραπιάν. Ψηλά είς τὰς σημαίας σηκῶστε τὸν σταυρὸν, 75 Κ' ώς αν αστροπελέκια κτυπατε τον έχθρόν. Ποτὲ μὴ στογασθήτε, ὅτ' εἶναι δυνατός· Καρδιοκτυπά και τρέμει σάν τον λαγον κ' αυτός. Τριακόσιοι Κιρζαλήδες τον έκαμαν να ίδή, Πώς δèν 'μπορεί μè τόπια έμπρός τους να σταθη. 80 Λοιπον γιατί άργειτε; τί στέκεσθε νεκροί; Ζυπνήσετε, μὴν ἦσθε ἐνάντιοι, ἐχθροί.

ΠΟΙΉΜΑΤΑ ΔΙΑΦΟΡΩΝ.

S οί προπάτορές μας ώρμοῦσαν σὰν θηριὰ, Γιά την έλευθερίαν πηδούσαν 'ς την φωτιά, Ούτω κ' ήμεις, αδέλφια, ν' άρπάξωμεν με μια 85 Τα όπλα, να έβγουμεν από πικρήν σκλαβιά. Να σφάξωμεν τούς λύκους, που τον ζυγον βαστούν, Καί "Ελληνας τολμώσι σκληρά νά τυραννούν. Στερεâς και 'ς τὰ πελάγη νὰ λάμψη ὁ σταυρὸς, Νά 'λθη δικαιοσύνη, να λείψη δ έχθρός 90 Ο κόσμος νὰ γλυτώση ἀπὸ φρικτὴν πληγὴν, Κ' ελεύθεροι να ζωμεν, αδέλφια, είς την γήν. (ò aùtós.)

Είς τον "Ερω: α.

[•]Ω ^{*}Ερωτ^{*} ἀνθηρότατε, Γλυκέ και ίλαρώτατε, Τοῦ κόσμου κυβερνήτη 'Εσέν' δ νοῦς, τὸ σῶμά μου, Τὸ στήθος, καὶ τὸ στόμα μοι. Λατρεύει και κηρύττει. 'Εσύ θεούς, alθέριa, Ούράνια κ' ἀέρια, Κρατείς καὶ βασιλεύεις Καί έως τα αιώνια 10 Τής γής μας καταχθόνια Τα βέλη σου τοξεύεις. Τὸ βλέμμα σου τὸ ήμερον, Άπὸ τὸν κόσμον σήμερον, Στυγμή σχεδον αν λείψη, Η φύσις όλη σβύνεται, Καὶ καταντậ καὶ γίνεται Κατήφεια καὶ θλίψη.

5

'Αμίμητα τὰ κάλλη σου, 'Η δύναμη μεγάλη σου, 20 Μεγάλη σου ἡ δόξα· Λατρεύω τὴν αἰώνιαν Καὶ θαυμαστήν σου πρόνοιαν, Καὶ τ' ἄφθαρτά σου τόξα. (Άθανάσιος Χριστόπουλος.)

Βαρελλοθήκη.

"Εξω έξω τ**ὰ βιβλ**ία. 'Σ τη φωτιά ή φλυαρία. Λέξαις! λόγοι! όλα κάτω. Τί τουκάκου τα φυλάττω; Τον Απόλλωνά τους ρίξε, 5 Καί ταῖς Μούσαις ὅλαις πνίξε. Την πικρήν τους δάφνην καύσε, Κ' απ τούς κόπους πλέον παῦσε. Βάλε Βάκχον και Μαινάδαις, Καί βαρέλλια μυριάδαις, 10 Να γενή βαρελλοθήκη Η χρυσή βιβλιοθήκη. Ο κισσός ἄς πρασινίση, Καί τὸ κλημα ας ἀνθίση, Να γλυκάνη το σταφύλι 15 Τα πικρά μου τοῦτα χείλη. Μή μή μή το καλαμάρι, Μόν κανάτα καί πιθάρι, Μή κονδύλι, μόν κροντήρι, Καὶ γαβάθα καὶ ποτῆρι. 20 Κ' έτσι πλέον θα καθήσω. Να γαρώ να εύθυμήσω Με τον βάκχον μου τον φίλον 'Σ της βαρέλλας μου τον τύλον. (o airós.)

'Η Δύναμις τοῦ οίνου.

1.

Κρασάκ' ήδονικώτατον, Ποτὸν ποιήτικώτατον, 'Ηρωϊκέ μου οίνε! 'Υμόθεσις τοῦ πνέοντος Άγάπην Άνακρέοντος ! 'Υπόθεσίς μου γίνε!

1

2.

Κρασάκι μ' ὅταν χύνεσαι Καὶ ἀφρισμένο πίνεσαι, Καὶ μέσα μου χοχλάζης, Κ' ἀχνοὺς ἀπὸ τὸ σῶμά μου Καὶ φλόγας ἀπὸ τ' ὅμμα μου Καὶ ἀστραπὰς ἐβγάζης,

8.

Ο Στωϊκός εὐφραίνομαι,
Ο γνωστικός τρελλαίνομαι,
Ο ἄφωνος φωνάζω,
Ο ἀηδής ήδύνομαι,
Ο θνήσκων ἀναστήνομαι,

Ο πρωτινός άλλάζω.

4.

Κληρονομώ βασίλεια, Παλάτια κτίζω χίλια, Τρέφω στρατούς μυρίους, Kai μὲ καρδίαν λέοντος Kai τύχην Ναπολέοντος Νικώ τοὺς ἐναντίους ! 165

5,

5

5

)

5.

Φυσῶ, κ' ὑψόνω κύματα. Πατῶ, καὶ κάμνω θρύμματα Τοὺς πύργους καὶ τὰ κάστρα. ἱΠπτεύω τὴν ὑφήλιον, Καὶ κυνηγῶ τὸν ἥλιον, Καὶ φοβερίζω τ' ἄστρα.

(Ηλίας Τανταλιδης.)

5

Είς το κιθαρφδούν κοράσιον.

1.

Κοράσιον ἀθῷον, εὐπρόςωπον, ἀγχίνουν, Ὁπόταν τὴν κιθάραν εἰς χεῖράς σου λαμβάνης, Κ' ἀρχίζουν αἱ χορδαί της τοὺς ἦχους τῶν νὰ χύνουν Ὑπὸ τοὺς ἱοδοχρόους δακτύλους σου, νεᾶνις,

2.

Καὶ μὲ τὴν μελφδίαν τοῦ μουσικοῦ ὀργάνου Γλυκὰ τὴν λιγυράν σου φωνὴν ἀναμιγνύῃς, ʿΩς εἰς καπνὸν εὐώδη τὸ κόμμι τοῦ λιβάνου, Εἰς τέρψεις τὴν ψυχήν μου πῶς τότε ἀναλύεις ;

8.

Καὶ ὅταν μὲ ἀθφας καρδιακὰς ἐκφράσεις ᠂Τψόνεις πρὸς τὰ ἄνω τὸ εἰγενές σου βλέμμα, Πῶς μὲν τὸν νοῦν μου φέρεις εἰς ὑψηλὰς ἐκστάσεις, Πῶς δὲ τὸ τῶν φλεβῶν μου ἀναφλογίζεις αἶμα ;

4.

Τὸ ὄνομα τοῦ Πλάστου τὰ χείλη σου προφέρουν Ο Πλάστης σὲ ἀκούει, μὲ χείλη μειδιῶντα·

Καὶ μὲ τὰς πτέρυγάς των συμπαίζουν καὶ συγχαίρουν Τριγύρω σου ώραῖα τοῦ Παραδείσου ὄντα.

5.

Ή γλῶσσά σου ἐνόσφ ἡν εὔστροφος, κελάδει Μιμοῦ τὴν ἀηδόνα, ποῦ κελαδεῖ 'ς τὰ δάση. Κ' ἐκείνη πότε παύει νὰ κελαδῆ καὶ ν' ặδῃ, Παρ' ὅταν τῆς ζωῆς της ἡ ἄνοιξις περάσῃ ;

6.

Καὶ τότε ὅμως ὅταν ἐκείνη σιωπαίνη, Ἡ μελφδὴ ἀρχίζει εὐθὺς τῶν νεοσσῶν της. Τῆς γηραιᾶς μητρός των τὴν ἀκοὴν εὐφραίνει, Καὶ συνιστậ τὸν ὕμνον τὸν ἐπικήδειόν της. (Ιωάννης Δ. Καρατσούτσας.)

Τὸ Πένθος τοῦ πατριώτου "Ελληνος.

Πουλάκι ξένο Κ' έρημωμένο, Ποῦ πậς καὶ τρέχεις; Ποῦ φωλιὰν ἔχεις ; — Φωλιάν δέν έχω, 5 Πηγαίνω, τρέχω Έδω κ' έκει, Χωρίς νὰ ξεύρω Τὴν ήσυχίαν, Χωρίς να εύρω 10 Την εύτυχίαν Ποῦ κατοικεῖ. Μικρό σάν ήμουν, είχα πατρίδα. Μέσ' 'ς ταις μυρσίναις έγλυκοζούσα. Είγα έλπίδα 15 Πουρνό καί βράδυ έκελαδούσα. s 2

Είγα καὶ νέαν ἀγαπημένην, Την παιδιόθεν μου έρωμένην. Σκληρὸ γεράκι ἔξαφν' ἐμπρός μου Τών ὀφθαλμών μου τὸ γλυκύ φώς μου Νεκροαρπάζει, Και την φωλιάν μου καταρημάζει. Έκτοτες τρέχω 'ς τὰ ξένα μέρη Χωρίς πατρίδα και χωρίς ταίρι Με κουρασμένα πτερά και μέλη Πλανώμαι, ὅπως ή τύχη θέλη, Κ' ὅπου με φέρη ἀνεμοπλάνη, Οσον να φθάσω έκει, που φθάνει Τὸ κάθε πρâγμα, Καὶ τοῦ παντός μου αὐτὸ τὸ θαῦμα. ^σΟπου πηγαίνει καὶ τὸ γεράκι Καί τὸ ἀθῷον μικρὸ πουλάκι (Άλέξ. Ύψηλάντης.)

Είς τον Θεόν.

Θεέ! υμνεί την δόξαν σου ή νυξ και ή ήμέρα. Με άνθη έστρωσας τὴν γῆν, με άστρα τὸν αἰθέρα. Άσύμφωνοι τόσοι λαοί σὲ προςκυνοῦν συμφώνως· Ποικίλαι γλώσσαι χίλιαι σε συνυμνοῦν συγχρόνως. Το παν αμέτρητος μετράς, αόριστος όρίζεις, Τὸ πâν ἀόρατος ὅρậς, ἀγνώριστος γνωρίζεις. Τὸ φῶς ὑπάρχει σῶμά σου, 'Ο ήλιος δὲ ὄμμα σου, Ο κεραυνός φωνή σου. Τὸ ẳπειρον διάστημα Τὸ μέγα σου ἀνάστημα, Καὶ ὁ αἰὼν στιγμή σου. Δύναται ό δάκτυλός σου

Ως μογλός την γήν να σείση.

168

25

30

20

5

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΔΙΑΦΟΡΩΝ.	169
Καὶ τὸ κοῖλον τῆς χειρός σου	15
Τούς 'Ωκεανούς να κλείση.	
Με πνοήν σου μίαν σβύνεις	
Των αστέρων τούς φανούς,	
Καὶ μ' ἐν μόνον νεῦμα κλίνεις	
Πρός την γην τούς ούρανούς.	20
(Πανακιώτης Σα	ώτσος.)

(Aσπασla) ἕκρουε την κιθάραν της καὶ μὲ γοερὰν φωνην ἐμελφδει τὸ πένθος καὶ την ταραχήν της.

1.

Σ τὰ βουνὰ εἶναι οἱ πάγοι
Κ' οἱ ἀέρες 'ς τὰ πελάγη,
Καὶ τὰ δένδρα ὅλοένα
Σ τὴν γῆν σκύπτουν λυπημένα,
Κ' ἐν ῷ γύρω μου τὴν φύσιν
Νὰ θρηνῆ παρατηρῶ,
Τῶν δακρύων μου τὴν βρύσιν
Νὰ κρατήσω δὲν μπορῶ. . . .

2.

Άντηχεί βροντή πολέμου *Η βοή σφοδροῦ ἀνέμου; Η ψυχή μου ὅλη μένει Ἀπ τὸν φόβον νεκρωμένη . . . "Ελλην "Ελληνα φονεύει, Ἀδελφὸς τὸν ἀδελφόν, Κ' ή πτωχή Έλλὰς χηρεύει . . . Δυςτυχίας κολοφών !

5

8.

Ζŷ, ἀπέθανεν ὁ μόνος Τῆς ψυχῆς μου θησαυρός ; Τῆς καρδίας μου ὁ πόνος Αὐτὸ εἶν' ὁ φλογερός . . . ᾿Αλλὰ δὲν παραπονοῦμαι, ᾿Αν ὁ ἔρως μὲ πεθάνη Δι' ἐμένα δὲν λυποῦμαι. ᾿Αγαπήθηκα ; Μὲ φθάνει.

5

(Άλέξ. Σούτσος.)

Ο έλεύθερος κλέπτης πολεμών τούς Οθωμανούς.

1.

Μαῦρ' εἶν' ἡ νύκτα 'ς τὰ βουνὰ, 'Σ τοὺς βράχους πέφτει χιώνι, 'Σ τὰ ἄγρια 'ς τὰ σκοτεινὰ, 'Σ ταῖς τραχαῖς πέτραις 'ς τὰ στενὰ, Ο κλέφτης ξεσπαθόνει.

2.

'Σ τὸ δεξὶ χέρι τὸ γυμνὸ Βαστậ ἀστροπελέκι. Παλάτι ἔχει τὸ βουνὸ, Καὶ σκέπασμα τὸν οὐρανὸ, Κ ἐλπίδα τὸ τουφέκι.

8.

Τὸν κόσμ' ὁ δόλος διοικεῖ, Κ' ἡ ἄδικ' εἰμαρμένη. Τὰ πλούτη ἔχουν οἱ κακοὶ Κ' ἐδῶ 'ς τοὺς βράχους κατοικεῖ Ἡ ἀρετὴ κρυμμένη.

Βαριὰ, βαριὰ βοτζ' ἡ γῆ, "Ενα τουφέκι πέφτει. Παντοῦ τρομάρα καὶ σφαγὴ 'Ἐδῶ φυγὴ, ἐκεῖ πληγή. 'Ἐσκότωσαν τὸν κλέφτη.

5.

Σύντροφοι ἄσκεποι, πεζοὶ Τὸν φέρνουν λυπημένοι, Καὶ τραγουδοῦν ὅλοι μαζή· " Ἐλεύθερος ὁ κλέφτης ζῆ, Κ' ἐλεύθερος πεθαίνει." ('Αλέξ. 'Ρίζος 'Payκaβῆς.)

Ο ανθρωπος επιλήσμων του θανάτου.

Καθώς είς έν λειβάδι, ποῦ βόσκουν νὰ τραφοῦν Πολλών δρνίθων πλήθη, και ήσυχα τρυφούν, Τ' άρπακτικον ίεράκι έπάνω των πετậ, Κ' άρπάζει, ὅποιαν φθάσει μ' ἀνυχὶ ἀγκυλωτὰ, Εὐθὺς αὐταὶ φωνάζουν, ἐδῶ κ' ἐκεῖ ὁρμοῦν, 5 Ποῦ νὰ κρυφθοῦν, νὰ φύγουν, ζητοῦν κ' ἐπιθυμοῦν, Άλλ' ώρ' ἀφοῦ περάση, εὐθὺς τὸ λησμονοῦν, Γυρίζουν, πάλιν βόσκουν και χαίροντ' αν γεννούν. Οί άνθρωποι όμοίως, άφοῦ εἰς τὴν σκηνήν 'Ελθούν αὐτού τοῦ κόσμου, σκηνήν προςωρινήν, 10 Αιώνιοι νομίζουν πώς μέλλουν να σταθούν, Κ' άλλήλους πώς να φάγουν να σχίσουν προςπαθούν, Άλλ' όταν αἰφνιδίως ὁ θάνατος πετậ, Κ' άρπάζη δποιον φθάση, μ' ονύχια δυνατά, Εύθύς αύτοι θρηνούσι, λυπούνται, δυςφορούν, 15 Κ' αύτην την ώραν λέγουν πως όλοι καρτερούν.

Άλλ' ὥρ' ἀφοῦ περάση, εὐθὺς τὰ λησμονοῦν, Καὶ πάλιν τρώγουν, πίνουν, τὰ πάθη προςκυνοῦν. (Μιχαὴλ Περδικάρης.)

Η ηρεμία της νυκτός.

5

10

²Οταν τὰ πάντα σιωποῦν, ὁ κόσμος ἡσυχάση Καὶ τῆς νυκτὸς αἰ πτέρυγες τὸ σκότος ἐξαπλώνουν, Ποία φωνὴ ἀνθρώπινος δύναται νὰ ἐκφράση Τὰ ἱλαρὰ αἰσθήματα ποῦ με περικυκλόνουν !

Τότ' ή ψυχὴ ἐπιθυμεῖ 'ς τὰ ὕψη νὰ πετάξη Ἐπιθυμεῖ νὰ μεταβỹ εἰς ἄλλην κατοικίαν Τῶν οὐρανῶν τὴν σιωπὴν, τὴν θείαν ἠρεμίαν Ἀπὸ σιμὰ νὰ αἰσθανθỹ, τὴν ὕπαρξιν ν' ἀλλάξη.

'Σ τοῦ ὑψηλοῦ ἡλιακοῦ τὸ παγωμένον τεῖχος Συλλογισμένη ἔθεσα τὰς χεῖρας μου ἐπάνω, Προςέχουσα ἀκίνητος, μὴν ἀκουσθῆ ὁ ἦχος Τῆς ἁρμονίας τῶν σφαιρῶν νὰ πίπτῃ ἀπὸ τ' ἄνω.

Τὰ κύματα ἐκύτταζα ποῦ στέλλει ἕνα τ' ἄλλο, Θὲ νὰ περάσουν, ἕλεγα, ὠκεανὸ μεγάλο, Καὶ β' ἀσπασθοῦν τὴν ἀνθηρὰν ὡραίαν παραλίαν 15 Τῆς Ιταλίας, ὁποῦ ζῆ εἰς μαγευμένας χώρας Ἐκεῖνος ὅςτις μ' ἔδειξε τοῦ βίου τὴν πορείαν, Καὶ ἀπεράσαμεν ὁμοῦ τὰς παιδικάς μας ὥρας.

Ἐκστατικὴ ὑπέλαβα, ἀπὸ τὴν ἀρεμίαν, Τῆς σοφωτάτης μηχανῆς μὴν ἔφθασεν ἡ παῦσις. 20 Πλὴν τοῦ πελάγους τακτικὴ καὶ σιγαλέα θραῦσις Τοῦ κόσμου μ' ἀνεκάλεσε πάλιν τὴν ἁρμονίαν. (ʿΕλένη....Ποιήτρια ἰωνίας.)

Ο ύπερ πατρίδος μαχόμενος στρατιώτης.

1.

Δαμπρός ποτε φωςφόρος τών νυκτών Ἐφώτιζε σκηνὰς τὰς Ἑλληνίδας, Ἐκεῖ πλησίου τὴν λόγχην του κρατών, Ἐτραγφδοῦσεν ὁ νέος Πελοπίδας, "Ω Ζέφυροι τερπνοί ! πετᾶτ' εὐθὺς, Μηνύσατ' εἰς τὴν φίλην μου Ἑλλάδα, Διὰ τὴν δόξαν σου, Πατρὶς, Φρουρῶ ἐδῶ εἰς τὴν κοιλάδα."

2.

Τηρεί την λάμψιν τοῦ ἐχθρικοῦ πυρὸς, Kal σιωπậ 'ς τὸν τόπον του θεμένος, 'Η νύκτα χρόνος ὁ Ελλην ζωηρὸς, Kal τραγφδεί 'ς την λόγχην στηριγμένος, "'Ω Ζέφυροι τερπνοί Ι πετâτ' εὐθὺς, Μηνύσατ' εἰς τὴν φίλην μου Ἑλλάδα, Διὰ τὴν δόξαν σου, Πατρὶς,

Φρουρώ έδω είς την κοιλάδα.

8.

" Ό ήλιος τον πόλεμον κινậ, Αὐριον εἰν' ήμέρα τῆς ἀνδρείας·, ^{*}Αν ἀποθάνω 'ς τῆς λόγχην μου σιμὰ, [°]Τπὲρ πατρίδος καὶ τῆς ἐλευθερίας, Πετᾶτε πάλιν, ὡ Ζέφυροι τερπνοὶ, Εἰπέτ' εἰς τὴν φίλην μου Ἐλλάδα. Διὰ τὴν δόξαν σου Πατρὶς, [°]Απέθανα εἰς τὴν κοιλάδα."

; , **,** ١ , , , , . • • ,

CALLINUS, p. 3.

8. orrore, Bach.

13. Brunck put $\eta\nu$ instead of ϵi , because he thought ϵi with the conjunctive a solecism, but recent editors have followed the readings of the codd.; and ϵi with the conjuccurs frequently, not only in the Elegisco but in other poets, and sometimes in prose. Jelf, 854, 1. Later writers, on the other hand, join $\eta\nu$ with the indicat, as in Agathias, Hist. p. 217, 12, and with the opt. Hist. p. 32. 2, Niebuhr's edit. Comp. also the use of $\epsilon\pi\epsilon i$ and $\epsilon\pi\eta\nu$ in Minnermus, fr. 1, v. 5; fr. 2, v. 9; and see Winer. Grammatik d. N. Sprachidioms, Fünf. Aufl. p. 340, where all references required will be found.

17. "But him" (that is, the person who does not avoid the fight) "both great and small lament." This use of $\partial \lambda i \gamma os$ is rare. It occurs in Homer. It is the only meaning of the comparative $\partial \lambda i \langle \omega v$, which is common in Alexandrine writers, and of $i \pi o \lambda i \langle \omega v$, which is Homeric.

TYRTEUS, p. 4.

L The πόλιs here is Sparta. From this passage it has been wrongly inferred that Tyrtæus was a Spartan.

II. 7. For the as in $\partial \eta \mu \dot{\sigma} ras$, see Jelf, 82, 5. Another instance of as short in the acc. plur. of first declension occurs in fr. 5. of Tyrt.,— $\partial \epsilon \sigma \pi \dot{\sigma} ras \ \partial \mu \omega \langle \sigma \nu res, at$ the beginning of a hexameter.

8. The sense of this line has been much disputed. Per-

haps the best interpretation is that of Müller (in his Dorians) and Schneidewin, who take it to mean,—answering with straight-forward rhetræ; that is, saying yes or no, either approving or disapproving of the decrees of the kings or senate. But in this way the meaning of $\epsilon i\theta \delta s$ is strange, and, if it occurs at all, very unusual. I have therefore altered the common pointing, and join $\pi\rho\epsilon c$. $\gamma\epsilon\rho$. with $d\rho\chi\epsilon w$, and $\delta\eta\mu \delta ras dv$. with $\mu\nu\theta\epsilon i\sigma\theta a$, and make the sense,—that the common people, who are now opposing just decrees, should, &c. The $d\nu r i$ in $d\nu ra\pi o\mu\epsilon \beta o\mu \epsilon \nu s \beta o\mu \epsilon \nu s \rho vero.$ The only objection to this is, that Plutarch stops at $d\nu ram o\mu\epsilon \beta o\mu \epsilon \nu s \rho veros.$ Plutarch, however, quoted as much as he required for his purpose; and he either may not have cared to insert the rest, or he may have forgotten. See Plut Lyc. vi.

11. For $\tau \epsilon$ Schneidewin has $\delta \epsilon$. I should like $\tau \hat{y}$, "in this way."

III. 4. Bergk and some others write $\dot{\epsilon}s$ regularly in Tyrtzeus, even where the codd. have $\epsilon \dot{\epsilon}s$, and $\gamma i ropa i$ for $\gamma i \gamma v o \mu a i$.

9 & 10. These verses have been amended in various ways; but not successfully. As they stand, they have a sense, but certainly not a good one.

16. For $d\nu$ Walckenaer wrote $d\nu$, which has been generally adopted. But $d\nu$ is nearly as common as $d\nu$, as the reader will see from my text which represents the MSS. in this point.

17. Bergk and others think that there is something corrupt, and have proposed various emendations. But a change is unnecessary here. "The piercing of the back of a man fleeing is a grievous thing, a great calamity"—is good sense; and also good Greek, for the $\tau \sigma$ is frequently omitted. See Jelf, 678, 3, d., obs. 1.

25. I have written $\delta\mu\beta\rho\mu\nu\sigma$ here and elsewhere, because it is found in some MSS.; and, being the strangest form, is most likely correct. So in MS. of Babrius we have $d\mu\beta\lambda\eta$ - $\chi\rho\delta\varsigma$, Fab. 36, 7; and $d\mu\beta\lambda\eta\chi\rho\delta\delta\eta$ in Fab. 93, 5. In the latter fable it seems wrong. Liddel and Scott assert that $\delta\mu\beta\rho\mu\sigma\sigma$ is a mistake of transcribers. This is not without probability, since modern Greek has no such letter as our b, so that if the person dictating were to pronounce β in $\delta\beta\rho\mu\sigma\sigma$ like our b, the copyist would very probably write it $\mu\beta$, or $\mu\pi$. But that $\mu\beta$ or $\mu\pi$ was at an early period representative of one sound, I infer from a passage in an apocryphal gospel (Thomas's, ch. vi. in Jones's Canon, vol. ii. p. 190,) where the Hebrew letter beth is written $\mu\pi\epsilon\theta$; and it is just possible that even $d\mu\beta\lambda\eta\chi\rho\delta$.

 $\partial \eta s$ in the fable is correct, and the *a* to be taken short, though there are apparently three consonants after it, there being in reality only two, equivalent to our bl.

IV. 6. μάλιον, G. M. Schmidt, for μάλλον. μάλιον μάλλον, Hesychius. In a note in Alberti's edition, Heinsius doubts whether $\mu \hat{a} \lambda \lambda \sigma \nu$ is not a mistake for $\mu a \lambda \lambda \delta \nu$, and refers to Theocritus xi. 10, without good reason. See also the passage from Choeroboscus in Lobeck. Path. Gr. Serm. Element. p. 469. Jelf has omitted µâhhov and µahhóv, acc. sing of $\mu a \lambda \lambda \delta s$, in his list of words distinguished by accent.

10. This line is written in the text as in other editions; but I am very much inclined to change the pointing, to place a colon after daris, and remove the dashes, making the sense, "I should not praise a man for any excellence but that of impetuous courage; for a man does not become either useful or celebrated in a time of war, unless, &c. This will seem the more probable, if it is remembered that these words were intended to rouse the Spartans to fight. There is thus a kind of anacoluthon in the construction, but none in the sense, as $\pi \lambda \eta \nu \theta$. d. expresses the $\epsilon i \mu \eta$ that would be expected.

δ' έπεσιν, Hermann, for δε πεσείν.
 I have written τόνδ' for τον δ'.

39. Thiersch suggested that the four following lines should be read in this order, -41, 42, 39, 40.

V. 3. Perhaps λaιâs=λaίβas=ảσπίδοs. See Hesychius, $\lambda ai\beta a$, and Ahrens de Dial. Doric. p. 49.

4. πάλλοντες, Thiersch, for βάλλοντες.

MIMNERMUS, p. 7.

I. 1. Recent editors, $\chi\rho\nu\sigma\epsilon\eta s$, pronounced as two syllables, as in Homer.

4. arθε' deí, Schneider, for arθεα εl.

6. κακόν, Hermann, for καλόν. Comp. fr. 5. v. 3. & v. 7.

II. 2. Brunck wrote ay instead of aly; and Schneidewin and Bergk have followed him. I have restored the reading of the codd. The word expresses only one part of the simile intended; the other part, that the leaves as speedily fade as they bloom, is rightly left to the reader's own conception. See Foster's article on Coleridge's Friend in his Contributions to the Eclectic.

Ib. aiγης, Schneidew., for aiγή. φύλλα is the nom. understood to alfera.

9. napapeiveai, Bergk, for napapeiverai.

10. rebravar, O. Schneider, on rebravar, codd.

16. One cod. didoî the rest dido.

III. 8. I have written τέλεα for βέλεα. Schneider proposed βέλεσιν, and πυκνά for πικρά. πυκνά would suit τέλεα, "companies," admirably.

IV. 1. $\pi \acute{o} vor \acute{\epsilon} \lambda \lambda a \chi \epsilon v$. was proposed by Hermann.

τ. ὑπόπτερος, Heyne, for ὑπόπτερον. Šee Æschylus Prom.
 135 (Hermann's edit.)

9. ir' diffeor in codd. of boor commonly. di boor, Bergk and Meineke.

11. $\epsilon r \epsilon \rho \omega r$. Various emendations have been proposed of this passage : perhaps it should be $\epsilon \pi \iota \beta \eta \sigma e r a \omega r$ —then he will mount his own chariot.

SOLON, p. 9.

I. These first eight lines were part of the celebrated poem called Salamis, which Solon recited in the Agora, in order to rouse up his fellow-citizens to take possession of Salamis. See Plut. Solon.

II. 14. τα θέμεθλα δίκης. Bergk.

18. #. Most codd. have #; and perhaps we should so read the passage, changing $#\lambda v \theta \epsilon$ in the previous line to $#\lambda u \sigma \epsilon$.

22. pilais, Bergk, for pilois or pilovs.

26. στυγνά, Bergk, for ζυγά. There is no need of a change, however, as the first syllable of ζυγά may be long, by arsis.

28. Schaefer thinks that in this line $\hat{\epsilon}\theta\hat{\epsilon}\lambda ov\sigma i \nu$ is an instance of personification. It seems to me that it is a very clear case of the auxiliary use of $\theta\hat{\epsilon}\lambda\omega$. See instances in Liddel and Scott on $\hat{\epsilon}\theta\hat{\epsilon}\lambda\omega$. Perhaps we should read $\hat{\epsilon}\pi\hat{\epsilon}\chi\epsilon i \nu$; instead of $\hat{\epsilon}\pi$, $\hat{\epsilon}\chi\epsilon i \nu$; though there are undoubted instances of the $\hat{\epsilon}\tau$ before the $o\dot{\kappa}$.

30. Most codd. $\epsilon i \gamma \epsilon \tau \iota s \phi$.; one has $\epsilon i \gamma \epsilon \tau \iota s \eta$. The text is due to H. Wolf. Perhaps the correct reading is that of Bergk,—

εί καί τις φεύγων έν μυχώ ή θαλάμου.

III. 1. Korais conjectured $d\pi a \rho \kappa \epsilon \hat{\epsilon}$, which perhaps is the right reading; or $\epsilon \pi a \rho \kappa \epsilon \hat{\epsilon}$ is to be taken in the sense of $d\pi a \rho \kappa \epsilon \hat{\epsilon}$.

IV. Solon addressed these words to the Athenians on hearing that Peisistratus had become tyrant.

VI. 11. For reposed Ahrens proposed periosis. Perhaps it should be γ' dphone. The proper meaning of dphoe is, to cut down, as Donaldson (Cratyl. p. 294) has shewn; but without doubt it frequently implies a collecting together the results of the cutting down. Here both ideas seem to be combined.

15. dr. d. r., "but ends in being very grievous."

31. I have adopted the common reading instead of that of the codd., $a\dot{v}r'\kappa' \dot{a}$, only I have placed the comma at $\pi \dot{a}rrws$ and not at $a\ddot{v}rs$. Probably the right reading is $a\dot{v}roi dráp \sigma ta$; and then $a\dot{v}roi$ in v. 30 would be changed into $a\dot{v}ri\kappa a$.

35. autík', Bergk, for autis.

42. The common reading is $\pi \dot{\alpha} \nu \tau \omega s$ and $\pi o \lambda \lambda \dot{a}$. $\pi \dot{\alpha} \nu \tau \omega s$ is an emendation of Gesner's for the $\pi \dot{\alpha} \nu \tau \omega \nu$ of all the codd. $\pi \lambda \epsilon \dot{\alpha} \tau \alpha$ occurs in two codd. The superlative as well as the comparative is sometimes followed by the genitive; Jelf, 502, 3. Bergk proposed $\kappa \epsilon \pi \eta \sigma \sigma a \sigma h \alpha$; but there is no need of a change.

48. Bergk unnecessarily puts a colon at $\lambda arp\epsilon i\epsilon_i$, the change from the singular of the noun to the plural of the relative being quite common.

52. Movoréw, Brunck, for Movoráw. I take πάρα to be for πάρεστι. The poet grows lively in his account of the different modes of gaining a livelihood; and accordingly says, "here comes another who has been taught the gifts." Schneidewin proposes $å\rho_a$, Bergk πέρι.

60 ff. This is now a standard passage with the advocates of animal magnetism.

69. Most codd. have radŵs; two have rarŵs. The contrast requires rarŵs.

70. Exhware $d\phi_{posierrys}$, "good fortune, which releases him from his folly." The idea that a man becomes, or at least that he is to be reckoned, $\sigma\phi\phi s$, when he gets plenty of money, and is successful, was common in ancient times, and has not yet completely disappeared. Pindar expresses the idea exactly in Pyth. ii. 56, which I construe with Boeckh and Bergk. Boeckh paraphrases it thus:—Summum arbitror sapientize ut opibus præditus felix perdures, neque acerbas fortunge vicissitudines experiare; "Not. Crit. in I. See also Pyth. viii. 74, and Simonides of Ceos, fr. 8. v. 7. Solon, however, does not give his own opinion here (see Solon, fr. 16), but merely states a fact. It is curious to notice the different meanings of wise and foolish, good and bad, in different states of society, and at different periods. See the Prolegomena to Welcker's Theognis; and

the discussions of the point in Grote's History of Greece, and Donaldson's Cratylus; and add to these the curious circumstance, that in some parts of Scotland, by a wise man is meant a stout, well-made, healthy man; and by a silly person, a weak, unhealthy creature.

VII. Porson and Francke have expressed doubts as to this being a poem of Solon.

τελέση., Schaefer.
 έτι, Bergk, for ἐπί.

5. "To rottáry supply isoupádi," Schaefer.

 δριον, nom. sing. neut., supply έστι.
 The reading which we find in Philo and Ambrosius is worthy of notice. Instead of σώμά τε και δύναμις, they have γλώσσά τε καὶ σοφίη. μαλακώτερα would then be taken in a good sense; and the meaning would be,---" he still possesses power; but his language and his wisdom are milder than one would have expected from a man of so great reputation and virtue; " $\pi \rho \delta s$, in comparison with.

17. τελέση., Schaefer.

VIII. 4. The opon were tablets stuck up on the lands intimating that they were mortgaged. Harpocr. 139. 20, Bekker; quoted by Schneidewin. See Plut. Solon, ch. xv.

11. Brunck changed douleinv into doulinv, and he has been followed by all editors. But there is no reason to doubt the law laid down by Hephaestion (pp. 5, 7.) that a long vowel or a diphthong may become short, if followed by another vowel. Indeed, if the latter vowel be long, it is generally difficult in pronunciation to give the full time to the preceding long vowel or diphthong. But, in spite of Hephaestion, both Hermann and Porson (Hecuba, 1090) have maintained that the long vowel cannot become short; and Porson actually changed the Guns, quoted by Hephaestion as an instance of the shortening of a long vowel, into Cóns. Neither Hermann nor Porson give a reason for their opinion, both deeming it unnecessary. Their error, for error it certainly is, arises from the idea that there was an indissoluble connexion between the sign ω and a long sound o, and that the letters of the Greeks answered as regularly for one, and only one sound, as the signs of Pitman's Phonography. But the idea is false. The Greeks were, in some respects, the most lawless of speakers-likely enough, were very inexact in their principles of pronunciation,-and in this especial point, we have express and incontrovertible evidence that they were no phonotypists, but, as the modern Greeks say anthropos, though they write it aroparos, so the ancient Greeks could say zoes, though they wrote it

ζωη̂s. The instances of the shortening of the diphthong and long vowel in the Greek poets are numerous ; so numerous indeed, that even Hermann and Porson were forced to allow the shortening of the diphthong in some cases, though the latter was inclined to carry out his phonographic principles, and write noeis for nousis. Hephaestion quotes as instances, malaiwr in a verse of Sotades, Andaiou in Anacreon (v. 4 of fr. I. of this Selection), 'Αρχελαίδοs in Parthenius, Πηredămo in Homer, Cein in Rhintho, dooidores in Anacreon, &c. This same douleros occurs with the second syllable short in Æschyl. Pers. 51., and Sept. Theb. 304, where the editors have changed the reading of the MSS. We have rowjes in have changed the reading of the MSS. We have τοκητεs in Pers. 582, iππειοs in Pind. Olymp. i. 101, Pyth. vi. 50, Nem. ix. 9, marpuos in Pind. Nem. ix. 14, and Eur. Hec. v. 80, and μάτρῶες in Pind. Isth. v. 62, though here Boeckh seems right in changing it into μάτρως. These instances could be multiplied indefinitely. In all cases then, in which I have the authority of MSS. on my side, I have introduced into my text the diphthong or long vowel which previous editors had shortened. For Boeckh's opinion, comp. Not, Crit. on Pind. Olymp. xiii. 81, p. 424, and on Nem. ix. 14, p. 549.

12. Bergk changed $i\partial\eta$ deconoras into $i\partial\eta$ deconor $\hat{\omega}\nu$, the latter word being supported by one codex; quite unnecessarily. The idea is,—"Such was the terror which the masters of the slaves used to inspire into them, that even after their freedom, they trembled at the sight of them." The truth of this fact is attested by those who have witnessed in Jamaica what Solon saw in Athens. In his second edition, Bergk proposes $\epsilon i\lambda\eta$. $\epsilon i\lambda\epsilon a$ despuol. Hesychius.

13. Bergk changed κράτει into κράτη, which is supported by one cod.; unnecessarily,—"These things I did by virtue of the authority which was given me (κράτει); uniting harmeniously both violence and justice."

21. Korais takes $\pi i a \rho$ as an adjective—"fat milk,"—as it is often taken in the Odyss. $\epsilon f a \rho \rho \rho \mu a$ governs two accusatives, and this is evidently the construction here,—" before he take the cream off the milk."

26. For overs' Bergk reads ever'. So Donaldson (New Cratylus, p. 452, second edition) thinks that wherever ever over a conjunction, oversa ought to be read; and where oversa occurs as a preposition, it should be changed to evera. But the passages which would have to be changed, are far too numerous to admit alteration in this way. The authority of MSS. must be submitted to in such a matter, since language is exceedingly arbitrary. We have, in our own language, some analogous cases, though perhaps the analogy is not perfectly complete. Our word because is for by cause; and the right construction of the

word is,—by cause of his having done, in which form it occurs even in Greek: $airiq \tauov \tau br Zapárav eippkéval, <math>\kappa \cdot \tau, \lambda_{\gamma}$ "because Zaratas (Zoroaster) had said" (Hippolytus (Caius ?) against Heresies, p. 8 in Miller's). But we now commonly say, by cause he did it,—a sentence as ungrammatical or unphilosophical as eiveka with an indicative after it.

1b. For $d\rho\chi\eta\nu$ and $\kappa\nu\kappa\epsilon\dot{\nu}\mu\epsilon\nu\sigma$ s Lobeck proposed $d\rho\gamma\eta$ and $\kappa\nu\kappa\lambda\epsilon\dot{\nu}\mu\epsilon\nu\sigma$ s. Perhaps $d\rho\chi\eta\nu$ should be merely changed into $\tilde{a}\rho\delta\eta\nu$, as Ahrens proposes ; and $\epsilon\nu$ in the next line into $\tilde{a}\nu$, though this is not absolutely necessary.

PHOCYLIDES, p. 16.

I. Comp. the poem of Simonides of Amorgos, $\pi \epsilon \rho i \gamma \nu \nu a \kappa \omega \nu$.

II. These lines have been imitated in Anth. Pal. xii. 27, and parodied by Porson, whose verses are given in Burgess's Greek Anthology, p. vii. Pref. The motto of Wilson's Noctes Ambrosianæ is suggested by some lines of Phocylides.

XENOPHANES, p. 16.

I. 2. $d\mu\phi\iota\tau\iota\theta\epsilon\hat{i}$, Dindorf, for $d\mu\phi\iota\tau\iota\theta\epsilon\hat{i}s$. If the reading be not as Bergk suggests, $\sigma\tau\epsilon\phi\dot{a}\nu\sigma\nus$ $d\lambda\lambda\sigmas$, δ , $d\lambda\lambda\sigmas$ $\mu\epsilon\nu$ has to be supplied to the $d\mu\phi\iota\tau\iota\theta\epsilon\hat{i}$. Schneidewin quotes as a similar instance, Pind. Nem. viii. 37. $d\lambda\lambda\sigma\tau\epsilon$ in the same way is sometimes to be supplied, as in Eurip. Hec. 28, in his reference to which Porson quotes Soph. Trach. v. 11.

this latter case, $\kappa\rho\sigma\tau\eta\rho$ would be supplied, and then we might suppose an inscription on it to the effect that it would not betray. On the other hand, $\mu\epsilon\lambda$. $\epsilon\nu$. κ . would not be so appropriate to $\kappa\rho\sigma\tau\eta\rho$ as to obvos. It is curious to notice that similar earthenware jugs are just now coming into fashion; but whether for the same useful properties that made the $\chi\sigma\sigma\rho/d\epsilon$ s so much valued, I do not know.

11. du ró, Karsten, for auró. du-duá.

16. I have adopted Bergk's punctuation ; still the sense of $ra\tilde{v}r.-\tilde{v}\beta\rho\mu$ s is not plain.

20. Hermann and Donaldson deny that the verb $\epsilon i\mu i$, in the sense of *to exist*, can be omitted. This is true as a general rule, and it is what philosophy would lead us to expect; yet as all those who use language are not philosophers, it occasionally happens that language goes against philosophy; and so we do certainly find in Greek writers the omission of the $\epsilon i\mu i$ as a substantive verb. This is one instance; there is another in Theognis, 252, in a note on which Schneidewin refers also to Theogn. 859, 864; Homer, II. O. 376. In the present verse codd. have $\& \sigma \eta \mu \eta \gamma$ - $\mu o \sigma v \eta$. The text is from Schneidewin.

II. 10. I take the clause $ravra \chi$, with Schneidewin as the apodosis on which depend all the protases beginning with $\epsilon l,$ —" he would receive all these honours, not being so worthy of them, as I with my wisdom am."

THEOGNIS, p. 18.

6. Most codd. read padun; which was commonly changed into padun; The point is sometimes fem.; and accordingly Bergk restored the reading of codd. See Herodot. i. 193, cited by Bergk.

 Bergk takes ἀπειρεσίη in the sense of κυκλοτερής, as in δακτύλιος ἀπείρων. Perhaps, however, the adjective is used adverbially.

25. Πολυπαίδη, Elmsley, for Πολυπαίδη.

56. Only one cod. reads $\tau \eta s \delta' - \pi \delta \lambda \epsilon \sigma s$, the rest, $\tau \eta \nu \delta' - \pi \delta \lambda \iota \nu$, and one codex has $\epsilon \delta \sigma \omega$ in the margin instead of $\delta \xi \omega$. Perhaps the correct reading is, $\epsilon \xi \delta \delta' \delta s \tau' \delta \lambda a \phi \sigma \iota \tau \eta \nu \delta' \epsilon$. π .— " but other people have thus portioned out among themselves this city, like stags, and are now the good." The only difficulty is the $\delta s \tau' \delta \lambda a \phi \sigma \iota$, which would have to be taken in the sense of coward-like : comp. the sentence in Arnold's Fourth Lecture (Introductory Lectures on Modern History, p. 160), concluding with,—" cowardly because

they are undisciplined, and *cruel* because they are cowardly." See also Apollonius, Homeric Lexicon, under $d\gamma\rho\sigma$ répas. In favour of the reading of the cod. opt. may be cited, Aristot. Polit. v. 4, 5, where is mentioned the circumstance of the people $(\delta \hat{\eta} \mu os)$ living in the country, owing to the smallness of cities.

261. I have changed $i\pi\epsilon i \pi a\rho \dot{a}$ into $i\pi\epsilon i\pi\sigma \rho$. Various emendations have been proposed. The lines seem to state that Theognis had been in love with a girl whom her parents betrothed to another person. On Theognis going to see her, he finds her sitting with her parents; but refuses to drink wine, proposing water as the proper drink for him. She goes to fetch it, when Theognis takes the opportunity of embracing her. The next four lines may well enough be supposed to be the words spoken by the girl. Comp., for a similar instance of a lover's refusal to drink wine, Drimytikos's Fair Shepherdess, v. 124,—" $\kappa\rho a\sigma i \delta i \pi i r \kappa_0$," he says.

184. "And every one wishes that those which are of noble breed," &c., as v. 189,---ἐκ κακοῦ and ἐξ ἀγαθοῦ; "the noble one marries one of the lower orders," &c.

344. The codd. read $\delta oinv \delta'$, $\delta oinv \tau'$ $\delta oin \tau'$. Turnebus proposed $\delta oins$, which has been adopted by Bergk, Schneidewin, and others. I think that Theognis expresses a very determined resolution in these verses,—"May I die" (almost equivalent to an oath, and somewhat like our slang phrase—"hang me") "if I dont find for myself; and give woes for woes; for this is but just."

349. This sentence is ambiguous, but the meaning undoubtedly is,—" May it be mine to drink their black blood." Not certainly a very pleasant draught, but one peculiarly agreeable to the tastes of the inhabitants of the regions below. See Eurip. Hecub. 536. And perhaps here Theognis means to hint that he is now almost a shade, but that, in whatever state he be, he will be heartily glad to see his enemies utterly ruined. It is the earth generally that drinks up the black blood. Æschyl. Suppl. 961. Spenser (Faery Queen, Book i. Canto iii.),—" The thirsty land dronke up his life." The passages quoted by Welcker, II. xxii. 346, iv. 35, xxiv. 212, may be examined ; but I take it that they are more peculiarly characteristic of the Homeric age and Homeric tastes.

669. Perhaps $\gamma \nu \nu$ is to be taken as the nom. plur. neut. —"Those that know me,"—with sarcastic effect; just as we frequently use the word *creature* to express a man who has scarcely a soul in him. For something like this, see Jelf, 382, 1.

675 of, Bekker, for of 8, who placed a comma after

σώζεται, and a period at ἕρδουσιν. I have altered the pointing, and taking ola as expressive of astonishment, a mode in which it is frequently used.

487. But you are always chattering that foolish word, "Pour out, pour out."

489. φιλότ., Jelf, 497. πρόκειται, I take here to mean,— "is pledged ;" comp. προπίνειν.

761. Brunck changed this line into $\phi \delta \rho \mu \gamma \xi \delta a \delta m$ ai $\lambda \delta s$. But the ι of the dative is often elided, as seems to be now almost universally allowed. The sense is,—"Let the sacred song sound out by the help of the phormynx and flute."

765. $\delta\delta$ elva. Inf. for imp.—" Thus let it be." See Jelf, 671, b., and Boeckh, Not. Crit. Olymp. xiii. 110. Bergk proposes $\delta\delta' \epsilon i\eta \kappa \epsilon \nu \ \ddot{a}\mu\epsilon i \nu o \nu$; and Schneidewin, with the common reading, put a colon at $\ddot{a}\mu\epsilon i \nu o \nu$ instead of at $\epsilon i \nu a \iota$.

99. I have adopted the reading of an unknown scholar, instead of $\partial \eta \lambda \eta \gamma o \mu e r$. This use of the optative for the imperative does occur, though rather uncommon.

327. The sense, according to Welcker is,—"Mon bear with sins, because they accompany human nature; but the gods are sure to punish them." Bergk changes δ' oùr into δ' oùr. Perhaps the correct reading is,— $\theta \nu \eta \tau \sigma i \sigma \iota \nu$, $K \dot{\nu} \rho \nu'$, of δ .

382. ódóv. Some codd. read ódós. See Jelf, 824, i. 1.

894. Kutelidár, Hermann. Perhaps Kutelíoar.

425. A very common sentiment with the Greeks ; see Bacchyl. fr. 2. in this Selection, Œdip. Col. 1225, Ecclesiastes iv. 3, Crates, fr. 2. in this S.

715. raxéws or raxeiŵs, codd. ; raxeŵs, vulgo.

CRITIAS, p. 27.

9. Perhaps the reading should be, sita notal routor.

12. Most codd. λησιs.

16. Perhaps ασμενα πάντας αγειν. Bergk proposed πάντας αγειν.

Рьато, р. 28.

I. These lines were addressed to a brass frog dedicated to the nymphs. For similar instances of the useful services of frogs, see Park's Travels, vol. i., ch. xiv., pp. 270 and 276 in the edition of London, 1816.

CRATES, p. 29.

L. Comp. Solon, fr. 12.

II. This epigram occurs in Stobseus, and is there attributed to Crates, where, however, one cod. gives it to Poseidippus. It occurs also in the Anthology with the inscription, $\Pi o \sigma \epsilon i \delta i \Pi \lambda \dot{\sigma} \omega \rho \sigma \sigma \sigma \delta \mu \mu \kappa \sigma \delta$. The text in the Anth. corresponds exactly to the verses of Metrodorus; that of Stob. which I have followed, is slightly different.

METRODORUS, p. 30.

Metrodorus was much later than either Crates or Poseidippus.

SIMMIAS, p. 31.

3. All codd. but one read $\dot{\rho}\dot{\rho}\partial\sigma v$. Brunck adopted $\dot{\rho}\dot{\rho}\partial\sigma v$ as the more rare construction, $\theta\dot{\alpha}\lambda\lambda\omega$ sometimes taking a cognate accusative. Hesych., $\theta\dot{\alpha}\lambda\lambda\sigma\sigma\sigma$, $\alpha\dot{\nu}\dot{\xi}\dot{\alpha}\sigma\sigma\sigma$.

ALEX. ÆTOLUS, p. 32.

5. Some take Assessus to be a city in the Milesian territory; some, to be a king.

11. ϕ true, Legrande, for ϕ true; perhaps it should be, $\delta rrue$ since $\delta srue$ in Alexandrine writers, as in Neo-Hellenic, is used for the relative.

12. $\lambda\iota\theta\delta\lambda\epsilon\upsilon\sigma\tau\sigma\nu$ $\tilde{\epsilon}\rho\omega\nu$.—A love that merits stoning to death. $\lambda\iota\theta\delta\lambda\epsilon\upsilon\sigma\tau\sigma\sigma$ is used in the sense of deserving to be stoned, in Callimach. Epig. 42, 5, where, however, it is applied to a person. For the use of such a word with a noun, not expressive of a person, comp. Pind. Pyth. xi. 58, $\epsilon\iota\omega\nu\nu$ - $\mu\sigma\nu\chi\Delta\rho\nu$ —"honour consisting in a good name,"—and Jelf, 435, a. obs.

 $\tilde{\epsilon}\rho\omega\nu$ is a heteroclite accus. of $\tilde{\epsilon}\rho\omega s$, and occurs not unfrequently in the later poets. This attic form of the word $\tilde{\epsilon}\rho\omega s$, and of similar words, such as $\gamma\epsilon\lambda\omega s$, is used in Neo-Hellenic.

15. $\epsilon_{\nu} \Phi_0 \beta_{iov}$ in ædibus Phæbii"—Schneidewin. See Jelf, 436, a. d. b.

MNASALCAS, p. 34.

Supposed to be inscribed on the shield of Cleitus.

LEONIDAS, p. 35.

III. In Cod. Vat. the author is simply called Leonidas. Brunck was, in all probability, quite right in assigning it to Leonidas of Alexandria.

ANTIPATER, OF SIDON, p. 36.

I. Jacobs calls this an "elegans carmen." Such as it is, it is a specimen of the love-poems which are the staple of the Anthology.

III. 1. dμετρήτου intimates, as Jacobs remarks, the immense number of Stesichorus's poems. Suidas reads, dμέτρητον.

3. Πυθαγόρου or Πυθαγόρεω in MSS.

PHILODEMUS, p. 38.

5. $\phi\nu\gamma\delta\nu\tau a$ —" proficiscentem ; nihil amplius ;" Jacobs ; who, however, quotes no instances of a like use of $\phi\epsilon\nu\gamma\omega$. There may have been some propriety in the expression, though unknown to us ; or $\phi\epsilon\nu\gamma\omega$ may imply merely a rapid motion, as in Pind. Pyth. ix. 121.

MELEAGER, p. 38.

III. Meleager at first gives a description of Eros, as if he were a slave who had run off from him; and then finds him in Zenophila's eyes. Comp. the extract from Moschus.

9. The idea is, that Eros places his nets at the entrance of the den in which he hides; so that they who attempt to catch him, will be sure to be entrapped.

IV. 2. Brunck's text has here, $\tau_i \ \lambda'_{\gamma ei}$ ' and $\kappa_{\rho \acute{e}\kappa eis} \tau_i$ which I have altered, supposing that Meleager wishes to give an idea of the confusion into which he is thrown; and, accordingly, as is usual, puts two or three interrogatories. Perhaps the emendation of Schneider, who converts the reading of the Vat. Cool. $\lambda'_{\gamma car}$ (the τ_i is there omitted) into λ'_{ar} , is correct.

V. Professor Wilson compares this with Burns's "O love will venture in," and justly gives the preference to the Scottish poem.

VII. 5. Various conjectures have been hazarded on this and the following verse. The reading of the text, which very nearly agrees with the Vat. Cod., seems the most probable; only $\dot{\epsilon}_{k}$ has to be taken adverbially, in the sense of "after this." $\dot{\epsilon}_{\nu}$ is quite common as an adverb. Might it not be better to read thus:—

ήφος δ' όλολυγμός ἀνέκραγε· νύκθ Υμέναιος σίγαν τ' είς γοερόν, κ. τ. λ.—

"changed night and silence." The passage would then be an instance of the strange usage by which a thing is placed for the absence of it. See Soph. Ajax, v. 674, where a blast of wind lulls the ocean to sleep; and Schaefer's note on the verse; also Pind. Isth. ii. 40, and commentators. Meleager here initates Erinna, p. 74.

ANTIPATER, OF THESSALONICA, p. 41.

Of the poetesses mentioned here, Anyte and Nossis have had many of their epigrams preserved in the Anthology. For an enumeration of the poetesses, and a good account of some of them, see the Scottish Educational Journal for December 1853.

3. Moupó is the reading of the Cod. Vat., and probably is correct.

CRINAGORAS, p. 41.

II. The common title of this is,—To an Eros pound. 1. $\sigma \upsilon \sigma \phi i \gamma \gamma \omega \nu$. Something wrong in this word. Huet thought the idea was,—squeezing the tendons of the hands in efforts to get free; pressing them against the chains. But this interpretation seems forced. Jacobs proposed, $\sigma \tau \star \sigma \phi \tau \gamma \tau \phi \epsilon \star \chi \cdot \tau_{\gamma}$ —"Do you also groan over the tendons of your squeezed hands."

LUCILLIUS, p. 49.

I. Attributed to Lucian in Cod. Vat.

III. Attributed to Lucian in Cod. Vat., but believed to be Lucillius's by Walckenaer and others.

IV. 4. Jacobs says that the τd is part in the sacred books of astrology.

. V. In Vat. Cod. attributed to Lucian. Brunck assigns it to Nicarchus.

Рнплр, р. 44.

I. Jacobs adduces parallels from the Latin poets. Comp. also the following verses, which are sometimes, though wrongly, given as part of the song, "Waly, waly:"—

> "When cockle shells turn siller bells, And mussels grow on ilks tree, When frost and snaw shall warm us a', Then will my love turn true to me."

IV. Brunck changed the last two verses to make them pentameter; but there is no good reason for doing so.

AGATHIAS, p. 47.

II. The truth of this story has been doubted by many modern scholars. For Paches, see Thucyd. iii. 28.

THEOCRITUS, p. 50.

A scholiast remarks on this Idyl, that some things in it are taken from Stesichorus's first Epithalamium of Helen.

3. μέγα χρημα. Comp. Idyl xv. 83, 145.
 8. περιπλέκτφ. Reading doubtful. Banks compares Gray's Progress of Poetry,—"Glance their many-twinkling feet,"
 —and Byron's "Muse of the many-twinkling feet."

24. The word *reolaia*, which occurs also in Æschylus, and seems to be a Doric word, is now very common in Greece for "young people." The Tract Society Modern Greek Hymn Book is styled, "H *reapà* $\lambda i \rho a$ $\delta i a$ $\tau h r$ *reolaiar*." 27. The reading of MSS. here is $\pi \delta \tau r a$ $\nu i \xi$ are. Wordsworth proposes nor $\tau i r \nu i \xi$,—præ te, O Nox. The *a* being propositioned weakly the emendation I propose would sound

27. The reading of MSS. here is $\pi \delta \tau \nu a \nu b \xi \ d\tau \epsilon$. Wordsworth proposes $\pi \sigma \tau \tau \nu \nu \nu \xi$,—præ te, O Nox. The *a* being pronounced weakly, the emendation I propose would sound exactly as the reading of the MSS.; and the term $\pi \delta \tau \nu \iota \sigma \nu$ is applicable both to the morning and Helen. The δs , which one would expect to introduce the comparison, is omitted, as in v. 29. Wordsworth quotes as instances of this, Theocr. Id. xv. 88, Aristoph. Plut. v. 295, and refers to Kæn. ad. Greg. Cor. cxliii, and Schaefer on Bos. Ellips. v.

ł

is. The omission is not uncommon in our popular poetry, as in the valentine verses :--

"The rose is red, the violet's blue, The honey's sweet, and so are you."

For the sentiment, compare the song in Meyerbeer's Opera of the Huguenots :--

"Plus blanche que la blanche hermine, Plus pure qu'un jour de printemps, Un ange, une vierge divine."

29. I have adopted an emendation which I find in Ahrens's edition. The common reading is, $\pi \iota \epsilon l \rho a \mu \epsilon \gamma a \lambda' a \tau'$. See Ahr. de Dial. Doric. p. 142, note.

Epig. 1. This epigr. is generally supposed not to belong to Theocritus.

BION, p. 52.

4. In transcribing this poem of Bion from Gaisford for the printer, I wrote $\kappa var o \sigma \tau o \lambda \epsilon$ in obedience to the laws of accentuation. I find Ahrens accents in the same way; but most editions have $\kappa uaroo \tau \delta \lambda \epsilon$. The law is, that when an adjective and noun are joined together, the accent is proparoxytone; when an adjective or noun and verb, if the verb is passive, it is proparoxytone ; if active, paroxytone. Here the word is evidently a compound of an adjective and substantive; and $\mu\epsilon\lambda avoor o\lambda os$ is proparoxytone. At the same time I doubt whether I am correct; for, on asking Mr Giallias how he pronounced the words *kvavoorolos* (which means, in Mod. Greek, blue-robed) and µeravoororo, he at once gave me ruarostólos and pelaróstolos. I should at once yield to the authority of tradition, if I were sure that it was tradition ; but educated Greeks have become so fond of bringing back the old, that *suavoortohos*, accent and all, may have been taken from the editions of Bion.

69. "Bare leafage is not a good couch for Adonis." I have adopted an emendation in Ahrens, but changed the pointing, Ahrens putting a comma at 'Adwirdi.

ARCHILOCHUS, p. 57.

I. 2. *ëvros*, weapon. This word has to be adden to Jelf's list of words, differing only in accent. It was Brunck that gave this reading instead of *evros*.

IL 2. oùdé was formerly changed into oure, unnecessarily.

See Boeckh, Not. Crit. in Pind. Pyth. v. 54, and Jelf, 775. 2, d.

4. ERLUGEN old. one cod. Most of them have ERLAGEN ύδαλέους. Gaisford read, ἕκλασεν μυδαλέους. I should be inclined to restore the whole passage thus, if the changes were not too bold :---

> οῦτε τιν' ἀστῶν μέμφομαι ούθ άλίη τ. ο. π: τοίχους γάρ. κ. κ. π. θ. έκλασεν ουδ άλαούς. κ. τ. λ.

 $\delta \lambda i \eta$ to be pronounced a dissyllable. Bergk changed $\mu \epsilon \mu$ φόμενοs into μελπόμενοs.

III. It is Charon that the poet makes utter these lines.

IV. 5. χρήμη, Abresch, for χρη μη. χρήμη χρεία, σπάνις; Suidas.

V. 1. For aπώμοτον see Pind. Olymp. xiii. 83, in a note on which, Donaldson quotes this passage.

4. ύγρόν, Walckenaer, for λυγρόν. Hermann, De Metris, p. 118. brings forward two or three instances of a spondee in the third foot; but they have been easily corrected.

5. I have retained the reading of the codd, but placed a colon after $\frac{d}{d\pi}$ i σra , understanding the substantive verb $\frac{d}{d\sigma}$ or $i\nu$, according to a previous note. I take the meaning to be,-Henceforth there is nothing that we may not believe, whether it be a report of gods or men; of mundane or supra-mundane things ; nay, even men may expect to see the most extraordinary wonders with their own eyes.

We might change the words into in to in the the might change the words into into it another the second seco Olym. xiv. 5, though thus it, as well as other passages that might be quoted, would be at variance with a law authoritatively laid down by Donaldson (Cratylus, p. 484, second ed.), and adopted by the reviewer of Kerchever Arnold's books in Fraser's Magazine.

Thiersch, Müller, and Bergk changed the passage into-

έκ τοῦ κάπιστα πιστά κάπ.

8. ήχέτετα, Meineke. 9. The reading of codd. is, δ ήδυ ήν δρος, which I have changed into text. Hermann changed $\eta \nu$ into η . Bergk reads & huyov opos; and multitudes of other emendations have been proposed.

VL 2. Two codd. and de ed; endew, Gesner. The text is exactly what the reading of Gesner would suggest to a modern Greek, ϵ being frequently pronounced as al.

3. Commonly év dőrotoriv. Walckenaer proposed évdor. évdorot évédpat, Hesych.

7. Some codd. have $\delta v \theta \mu \delta s$, of which $\delta v \sigma \mu \delta s$ is an old form.

VII. 4. ροικός occurs instead of ραιβός, in one of the authors who quote these lines. *Ib. ἐπινώμασιν*, Bergk, Ionic for ἐπινοήμασιν.

SIMONIDES, OF AMORGOS, p. 59.

2. Schneidewin has $\tau a \pi \rho \hat{\omega} \tau a$ in one word. Wolf distinguished $\tau a \pi \rho \hat{\omega} \tau a$, imprimis, and $\tau \dot{a} \pi \rho \hat{\omega} \tau a$, res primes; and Boech, following him, in his edition of Pindar wrote $\tau \dot{\sigma} \pi a \nu$, $\tau o \lambda o i \pi \delta \nu$, &c; Boeckh, Pref. to Pind. p. 111. This mode of writing, however, is incorrect. See Lobeck, Path. Græc. Serm. Elem., Part i, p. 579.

12. $\lambda_{i\tau}$. The codd. have $\lambda_{i\tau}$ opyór, which Gesner changed into $\lambda_{i\tau}$ oupyór-kakoũpyor, Hesych. Perhaps $\lambda_{i\tau}$ apyor is the right reading.

20. adorf. I take this word to mean, a peculiar sharp chatter or shrill screech, and, consequently, very expressive here. It occurs also in Æschyl Eumen. 331, where Hermann translates it, tabes mortalibus. There I should take adorf, as here, —a shriek so wild and unearthly that no mortal could accompany it with the phormynx.

22. $\pi\eta\rho\delta\nu$, one codd.; the others, $\pi\sigma\nu\eta\rho\delta\nu$. The sense in which $\pi\eta\rho\deltas$ must be taken here is unusual. Babrius, when he gives the same idea, has $\pi\eta\rho\deltas$ $\phi\rho\epsilon\nu\alpha s$; Fab. 10, v. 14. Perhaps the right reading is $\pi\eta\lambda\delta\nu$.

25. κωύδ', ήν, Bergk.

28. $\tau \eta \nu \mu \epsilon \nu$, —"the one day." $\tau \eta \nu \delta$, in v. 32, the other day.

42. I have changed $\delta \dot{\epsilon}$ into $\tau \epsilon$, and $\pi \delta \nu \tau \sigma \sigma$ into $\pi \delta \nu \tau \sigma \sigma$. I think the allusion is to the swell of the sea when it rushes up and rages against the land; and to its subsequent retreat and calmness. Perhaps $\delta \lambda \lambda \sigma \sigma \rho$ should be changed into $a \delta \partial \eta \nu$, as O. Schneider suggests. The emendations proposed of this verse are numerous; and some, as Schneidewin, suspect it, and inclose it in brackets.

45. Two codd. have $\tilde{\epsilon}\sigma\tau\epsilon\rho\xi\epsilon\nu$. There seems to be something wrong in these lines. Perhaps a colon should be placed at $\pi\sigma\nu\eta\sigma\sigma\sigma\sigma$, and the next line be read thus :--

άρεστά τρωκτά δ'.

For τρωκτά, see Philoxenus, fr. 3, v. 21, Bergk.

56. For this form, äθυστα, comp. άτίμαστος in Mimner-mus, i. 10; and see Boeckh, Not. Crit. in Pind. Ol. vi. 54.

57. $\chi a \iota \tau \epsilon \epsilon \sigma \sigma$, Meineke. 58. $\pi \epsilon \rho \iota \tau$. Various attempts at emendation ; such as, παρεκτρέπει, περιτρέμει.

62. It is difficult to see the connexion of this verse with the preceding; and, accordingly, Mure omits it in a translation of these lines. My first attempt at emendation gave me-

ίζοιτ' αν, αγγεα δ' ανδρα ποιεί τημελείν,

which would make better sense; but besides that the changes are great, we should have to presume Simonides ignorant of the Porsonian pause. I now propose,-

ίζοιτ' αν, άγγεα δ' άντραπείν είη φίλον.

The only change I have made in the sound is inserting an n between two ee sounds, and expelling a t. A knowledge of the investigations into the pronunciation of the ancient Greeks is essentially necessary to an understanding of the errors of transcribers. The most useful manual, giving a view of the main results, is Prof. Blackie's Essay on the Pronunciation of Greek, where the literature of the subject is also noticed; and of the books mentioned, I think Liscov decidedly the best and most useful, Seyffarth being too prolix and ponderous.

76. aὐτόκωλος, Bergk changed into aὐόκωλος.

98. ro, form of rivi.

L

100. $\pi \epsilon \lambda \epsilon r a$, codd. correctly. Some would change it into πέλλεται (phonographically), and others into πίλναται.

110. Schneidewin thinks that Kex. y. a. is an instance of aposiopesis, and supposes that $\lambda \omega \beta \hat{a} \tau a$, or some such word, is to be supplied by the mind, translating the words, nam -. Perhaps cori is understood, comp. oscitante marito-Theocr. Id. xv. 5, 90; and then the sentence would mean, - "Whoever of them seems to be most temperate, she is just the woman who is most outrageous; for she belongs to a gaping husband." The last clause would be paraphrased in our slang thus,-"for the man who would be caught by such outward appearances is sure to be a goose. and, consequently, his wife will have her own way." Compare xyv and kexyv s.

117. The poem is evidently incomplete, there being nothing to correspond to the rows wir.

II. 17. I have placed a colon at $\theta r \eta \sigma \kappa \sigma v \sigma v r$ instead of a comma, and a comma at $\zeta \omega \epsilon v$ instead of a colon; and I have changed of ϑ into of ϑ . Bergk changed $\epsilon v r$ ϑv into of $\vartheta \epsilon$, and in the next line read ϵr $d \gamma$.

24. Brunck remarks that $\tilde{\epsilon}_{\chi ovres}$ here is used for $\delta vres$. Meineke proposed $\tilde{\epsilon} \delta ovres$.

HIPPONAX, p. 64.

I. 1. $Ku\lambda\lambda\etaue$, codd, which Welcker changed into text. There are several instances of the iambus at the end of the choliambic in MSS.

5. rour. r. The sense of these words is not known.

6. $rd\nu \chi\lambda a i \nu a \nu$, codd. The editors are all inclined to expel the $rd\nu$; but it is not unlikely that Hipponax varied his dialect by a mixture of Doric, for comic purposes, just as Alex. Soutsos introduces the vulgar into his Nec-Hellenic; or Punch, all kinds of cockneyisms and provincialisms into his English poems. There are other traces of Doric in Hipponax.— $\phi\phi des$, e. g. in fr. 56.

7. ρήγνυται is the conjunctive ; Jelf, 273, 3, obs. 3.

III. 1. ρυδ. ρύβδην, Bergk.

6. $\chi \delta \rho \tau \delta s$, signifying the food of a man, is evidently a slang word, as may be inferred from the authors who use it in this sense. Besides this passage, it occurs in the $\pi a (\gamma \nu a \ of Crates, fr. i. v. 3., and in the Cyclops of Euripides, v. 507. So <math>\chi \delta \rho \tau d (\omega)$ may have come to signify, "to satiate (of men)," in the common dialect, and thus found its way into the New Test. (Mark viii. 8, &c.) and modern Greek. In the N. T. it is applied not only to men but also to birds (Rev. xix. 21). In Attic writers, $\chi \delta \rho \tau d (\omega)$ is sometimes applied to men, but with a sarcastic effect, as in Plato, Republic, ii. 586.

V. This is a parody. Perhaps the proper reading is, Evpuédorr. & $drnv \pi$., which would make the order of construction rather involved; but all the better for the parody. —"Tell me the wide-ruler, I beseech you, on account of a plague that is like to swallow the sea, how," &c. The verses seem to be a prayer of Poseidon that some glutton who was eating too many fishes, and thus swallowing the ocean, should meet his just fate beside the *unpastured* sea. The glutton is evidently a poet, and, consequently, under the guardianship of the Muse; hence Poseidon prays to her. Bergk proposed $\pi a \nu \tau o \chi d \rho \nu \beta \delta \nu$.

PHOENIX, p. 65.

I. Welcker, in his Prolegomena to Theognis, p. xxiii., remarks that $\dot{\epsilon}\sigma\theta\lambda oi$ and $\dot{a}\gamma a\theta oi$ are to be taken here in the sense of nobility—people of wealth and influence. The passage is an imitation of the Crow-Song, or $\kappa o\rho \dot{\omega} n \sigma \mu a$.

3. *ἤμαιθον*,—"a half obolus; with the people of Cyzious, a double obolus. Hesych.; also in Phœnix of Colophon." Jacobitz and Seiler's Lexicon, omitted in Liddel and Scott.

4. Give something of those things which. $\tau \hat{\omega} \nu$ for $\delta \nu$, and in gen. by attraction.

17. τών γεω. Something wrong.

20. doûr, Naeke, from d'our. peradoûr, in Theognis, 104.

II. 7. $\mu\nu\theta_{i}\eta\tau\eta$ s, Lobeck, for $o\dot{\nu}$ $\mu\dot{\eta}$ $\theta\nu\eta\tau\dot{\eta}$ s or $o\dot{\nu}$ $\mu\nu\theta\eta\eta\tau\eta$ s. Lob. takes it in the sense of an orator or leader of the people.

8. " dμιθ. intellige λαόν ex progresso λεωλογεῖν ;" Schneidewin.

12. "Ninus urbs intelligenda, non rex;" Schneidewin. Perhaps, however, the clause $\delta \kappa ov N$. is in apposition with $\delta \eta \sigma vs$. He left behind him the proverbial saying,—" where Ninus now is." The comma could then be placed after $\delta \sigma \tau i$. To sai might be given the signification of αs —a force which it has both in ancient and modern Greek.

15. dλλà, Meineke, for άλλα.

HERODES, p. 67.

IL 3. δύκεκ.-δ επέκεινα.

ALCMAN, p. 68.

II. The story supposed to be alluded to here is, that the male of the halcyon, when it grows old and weak, is carried along on the wings of the females.

1. iμερόφωνοι has been proposed for iερόφωνοι, but the latter is more appropriate; and iερός sometimes has the ι long, as in Bion, Id. i. 22, 29, 73; Rhianus in Pal. Anth. xii. 142, &c. Perhaps it should be iaρόφωνοι.

3. avos, perhaps apoeis.

ŀ

III. This fragment has been greatly praised by critics,

such as Mure in his Hist. of Greek Lit.; and Ruskin in his Modern Painters. The idea of hills, &c., sleeping, must be very readily suggested in Greece; for the poets, both ancient and modern, often have the figure. Leon. Tar. 3; Theocr. Id. ii. 38; Dionys. Hymn, p. 97 of this Selection; Call. in Apoll. 18; Panagiotis Soutsos in Kind's Neu-Griechische Anthologie, p. 102; Rangaves, ib. p. 108. Comp. Wordsworth's sonnet composed on Westminster Bridge.

IV. πολύφανος=πολύφωνος. Bergk proposes πολύφοινος= πολύθοινος.

ALCEUS, p. 69.

I. 1. παίσα-πάσα. ^{*}Αρη—" in Martis honorem,"—Schneidewin.

2. καττάν=κατά τάν=καθ ων. Ib. κατίπερθεν=καθύπερθεν.

3. πασσάλοιs is the acc. plur. governed by κρύπτοισιν= κρύπτουσιν.

6. $\sigma\pi a\theta i$ is, in Neo-Hellenic, the common word for a sword.

7. $i\pi\dot{\alpha}$. I have followed the law laid down by grammarians, that no Æclic word had the aspirate. Ahrens thinks that there were exceptions, and arranges these exceptions under a law. I have also placed the tenuis, instead of the aspirate, in words compounded or elided, though the law stated by the grammarians does not oblige me to do so, and I may be wrong in it. Modern Greek agrees with Æclic in rejecting the aspirate in pronunciation, yet it has such words as $d\phi\eta\sigma a_{5}$,—"having left,"—and it still retains the aspirate in writing.

II. This description of a storm was meant for an allegorical description of the troubles of the Mitylenzan state.

1. ἀσυνέτην is the infin. of ἀσυνέτημι. Ahrens translates the passage,—" (Vides) etiam ventorum seditionem insanire."

3. dv=dvá ; and so in fr. v., dµµévoµev for dvaµévoµev.

6. *περ=περί*.

9. χόλαισι=χαλώσι.

10. "Nova unda priorem deinceps sequitur." Ahrens.

III. πεπ=πεπάγασιν.

IV. Βύκχι, voc. of Βύκχις=Βάκχος. επιτρέπην and μεθύσθην, infinitives for επιτρέπειν and μεθυσθηναι.

V. 1. $\delta \dot{\alpha} \kappa \cdot \dot{\alpha} \mu$. Mr W. R. Hamilton, in Mure's Hist. of Gr. Lit. vol. iii. p. 268, suggests that this passage means, —"The finger will serve for daylight." This, however, cannot be the idea, for both Alcœus and the writer of the epigram in Anth. Pal. xii, 50, where the words $\delta \dot{\alpha} \kappa r \nu \lambda \sigma s$ $\dot{\alpha} \dot{\sigma} s$ occur, wish to begin drinking, not in the dusk but in the daytime. The usual interpretation, "a day soon passes away"—literally, "is only a finger's breadth"—makes good enough sense. For the application of measures of length to time, comp. Matth. vi. 27, and Minnermus, fr. 2, both quoted by Jacobs on the epigram of Asclepiades.

2. In the $\pi \sigma i \kappa i \lambda a \iota s$ of this verse, and in the $\kappa \sigma i \lambda a \iota$ of fr. i., one of the divided syllables must be lengthened. I should be inclined to make the second syllable long; the foot here being the usual double iambus; and in the other case the antispast. Editors have different kinds of phonographical contrivances in such cases; the attempts being made on the first syllable. Perhaps here the right reading is $\pi \sigma i \kappa i \lambda a \iota s$,—"then make them beautiful," or, written phonographically, $\pi \delta \epsilon \iota$.

SAPPHO, р. 71.

I. 3. dviaw is the reading of codd., which Blomfield changed into dv., its Æolic form.

6. αύδως, gen. of αὐδώ=αὐδή. Comp. ἡχή and ἡχώ, Ψάπφα and Ψαπφώ, and even ἐἐλδωρ and ἐελδώ, as Schneidewin has amended the passage in Ibycus, fr. 16, Bergk. Ib. πήλυε= τηλόσε. Bergk gave it for πόλυ or πόλλυ.

7. Ninoura, Aldus, for Annoura.

8. $\eta_{\nu}\theta_{\epsilon}$, Blomf., for $\eta_{\lambda}\theta_{\epsilon}$.

9. ὑπαδ. Biomfield resolves all double consonants, and so writes this word ὑποσδεύκσασα.

10. $\pi\epsilon\rho i$ has to be taken in the sense of $i\pi\epsilon\rho$; so, $\pi\epsilon\rho\rho\sigma$ xos= $i\pi\epsilon\rho\sigma\chi$ os, fr. 93.

11. divertes, pres. part. of $\delta inque dive \omega$, proposed by Ahrens in his De Dial. Æol. In the supplement to his De Dial. Doric., he would now read $\delta invortes$, which is not so good. Here it may be mentioned once for all, that verbs in aw end in aux in Æolic, and have their present participle in as; verbs in $\epsilon \omega$ end in $\eta \mu$, and have their present participle in as; and verbs in $\omega \omega$ end in $\omega \mu$ (sometimes in $\omega \mu$), and have the present participle in ω_{μ} , ω_{μ} , $\gamma \epsilon \lambda \omega$, $\delta \omega \tau \mu \omega$, $\delta \lambda \epsilon \omega \theta \epsilon \rho \omega \omega$, $\delta \lambda \epsilon \omega \theta \epsilon \rho \omega \omega$, $\delta \lambda \epsilon \omega \theta \epsilon \rho \omega \omega$.

10. 11. 12. This passage is corrupt, and the emendations of it are innumerable.

18. 19. These lines have been amended in various ways. I have adopted in the text an emendation proposed by Ahrens, $-\sigma \alpha \lambda \eta \nu$ is for $d\sigma \alpha \lambda \eta \nu$, the inf. of $d\sigma \alpha \lambda \eta \mu$ —to be careless of, to disregard,—and Ahrens compares the construction here with $i\beta\rho(z_{\rm ev}\ els\ \tau va$. The codd. vary in their readings, but the best nearly agree in $\delta'\ \eta \delta \tau \epsilon\ \pi \epsilon \iota \theta \omega \mu a\iota$ (some have *sca* or $\beta a\iota$ instead of $\mu a\iota$) $\sigma \alpha \eta \nu \epsilon \sigma \sigma a\nu$, from which I should be inclined to read.—

τίνα δηῦτε πείθω ; παῖσα γ' αίνει σὰν φιλότατα. τίς σ' છે.—

"Whom then am I to persuade ? for every one of the young maidens speaks highly of your friendship." Of course the object of Sappho's affection will then be a woman—a circumstance which the whole tenor of Sappho's poetry, as well as other parts of this ode would lead us to infer. Bergk thinks that a woman is meant. I find no trace in Sappho of an affection for men; there being some doubtful passages in which $\pi a \hat{a}$ socurs, but whenever there is an adj. affixed to the $\pi a \hat{a}$, it is fem.; and therefore it is likely to be the same in the other cases. She seems to me to have got up her establishment of young ladies in order to rival the male sex in their lawful or Dorian paiderastianism. Indeed, Sappho probably played a part similar to Tennyson's Princess, only that she remained constant to her purpose, though her scholars did not.

20. $\Psi \acute{a}\pi\phi a$ or $\Psi \acute{a}\pi\phi \omega$ was the Lesbian and proper name of the poetess. Ib. $\dot{a}\partial$ is the 3d pers. sing. pres. indicat. act. The insertion of the η is still retained in the language of the common people of Greece, who say, for instance, $\dot{\epsilon}\pi \acute{a}\tau\eta\epsilon$ for $\dot{\epsilon}\pi \acute{a}\tau\epsilon$.

24. ¿θέλοις, codd. ; ¿θέλοισαν, Blomfield ; ¿θέλοισα, Bergk.

II. 5. Old editions read $\gamma \epsilon \lambda a \bar{s}$, which Greek grammars (even Jelf) give as an infinitive. But Neue has conclusively shewn that there is no such form of the infinitive, the passage on which the belief was founded being corrupt and easily amended. See Ahr. de Dial. $\mathcal{E}ol.$ p. 143, note.

7. βροχέως, Æol., for βραχέως.

8. elkei=ikw=nkw.

9. καμ=κατά, so in 13, κακχ, for καταχ., or in Alceous, καδ δέ, for κατά δέ.

13. *lopus* was fem. in Æolic. See Cramer. Anecd. i. 208, 13, quoted by Bergk, whom I follow in this reading.

ΠΙ. 2. πεδέχεις, Æolic for μετέχεις ; πεδά being Æolic for μετά ; βρόδων, Æolic for βόδων.

r

IV. Compare Catullus lxii, the most beautiful of all his poems, probably a translation from Sappho; also lxi., and the very fine Epithalamion of Spenser.

1. iψo=iψoî. The first two lines, omitting the Υμήναιον, make a hexameter.

6. ῦσδω=ὄζφ.

ERINNA, p. 73.

II. 3. Perhaps rade rol, --- " they who see, will announce."

STESICHORUS, p. 74.

L 3. advisoro, Blomfield.

ANACREON, p. 75.

I. Boeckh brings this forward as an example of the Lydian style.

VI. 2. $\mu\epsilon\theta$ ioror is fut. part. of $\mu\epsilon\theta$ ioron,—" The cup that is to intoxicate and stupify me tells me what I must become." In the text the accent is placed as in Miller, but it should be as it is given here. Miller evidently regards it as the adjective. I have taken these lines from Hippolytus, but doubt their genuineness. Perhaps there is an allusion to the idea of a future state propounded by Musseus. See Plato, Polit. ii. p. 363.

IX. I have followed Gaisford in the arrangement of these lines; Hephaestion, p. 261; the remarks of Hephaestion himself on the metre in p. 33. Bergk and Schneidewin put two of his lines into one. If that arrangement were adopted, I should follow Bergk in introducing a σ^{*} before $d\mu\phi i$ in **v**. 8.

X. 2. περιφ. See Plutarch, Life of Pericles, ch. 27.

3. $\kappa \alpha \lambda$ is an apposition with $\beta \epsilon \rho \beta \epsilon \rho \omega r$. In the days of Anacreon it was the *poor* people who tight-laced themselves and assumed the waspish form. See Bergk, in his Anacreon, p. 115.

SIMONIDES, p. 79.

I. 3. πρό γόνων. Igen conjectured πρό γόων; and in 4, okros, Hermann, for olros.

6. Comp. Soph. Ajax, 714; and on the connexion between *dµavpów* and *µapaívw*, see Donaldson's Cratylus, first ed. p. 293. The sentiment is common in Neo-Hellenic poets.

7. Commonly a period is placed at $d\gamma a\theta \hat{\omega} v$. Bergk altered the punctuation and inserted δ' after $d\nu d\rho \hat{\omega} v$.

II. These lines refer to the following riddle of Cleobulus:---

> Χαλκέη παρθένος είμί, Μίδου δ' ἐπὶ σήματι κεῖμαι ἔςτ' ἀν ὕδωρ τε ῥέῃ καὶ δένδρεα μακρὰ τεθήλῃ, ἡέλιός τ' ἀνιῶν λάμπῃ λαμπρά τε σελήνη, καὶ ποταμοί γε ῥέωσιν, ἀνακλύζῃ δὲ θάλασσα, αὐτοῦ τῃδε μένοῦσα πολυκλαύτῷ ἐπὶ τύμβῷ ἀγγελέῶ παριοῦσι, Μίδας ὅτι τῃδε τέθαπται.

III. See Plato, Protag. 339. In this poem, as well as in most of the fragments, the dialect of the MSS is changed by the editors. The text contains the MSS readings; the following being the changes in this piece: $-6. \epsilon \sigma \lambda \delta \nu$. 9. $d\mu \Delta x \sigma \sigma s$. 10. $\pi \rho \Delta \xi a s$. 16. $\delta \nu a \sigma i \pi \sigma \lambda v \nu$. 17. $\mu \omega \mu \Delta \sigma \sigma \mu a s$. 19. $\partial \lambda \ell \delta \omega \nu$. 26. $\delta \mu \mu \nu$.

19. A period is generally placed at $\gamma evé\partial \lambda a$, and $d\pi ei \rho e m$ is by enallage applied to it. For somewhat similar cases, see Pind. Olymp. xi. 6; Pyth. vi. 5; also Jelf, 440. I have removed the period; but perhaps instead of row should be written μo_i , though this is not absolutely necessary. The sense is,—The births of the countless follies (or fools) that are in this world are all good to me, provided no baseness be mixed with them. The sentiment is nearly the same as in vv. 26, 27. $\eta\lambda(\partial \log is)$ what misses or wanders from the mark; then what is not aimed at a mark (comp. Æschyl. Agam. 351); pointless, objectless, aimless; a thing that has no aim, *i.e.*, absurd; a man that has no aim, *i.e.*, a fool.

21. $\tau \partial \mu \eta$. γ . ∂ .—that which cannot take place. The maráµωµων årdpa, also governed by the $\partial_i \zeta \eta \mu \epsilon \nu \sigma s$,—is the impossibility.

IV. 3. The commencement of this line is evidently corrupt. Schneidewin conjectured dynar dè µír beàr.

VII. This fragment refers to Danae who was sent in a chest over the sea.

1. It is worthy of notice that the word which Lucian uses, in describing the flood of Deucalion, for the vessel in which that hero sailed on the water, is $\lambda i \rho ra\xi$. The word

seems to be equivalent to the *ark* of Genesis, from which book Lucian in all probability borrowed his description. Luc. de Dea Syria. 12.

6. Commonly this passage is found thus, —où ở aờrais ëyaλaθηνωδεῖ θεικονώσσεις. Athenseus gives it, σù ở aờrais eis yaλaθηνῷ ở ἦτορι κνώσσεις, which I have followed, onlyseparating the letters differently, and adopting a hint fromthe common text at ἤτορι. Instead of ėθείς, τεθείς or τα-<math>θείς may be given. I would not change λάθην into λάθαν, the diversity having rather a pleasant effect. The sense is, —"And thou my child, again sent into forgetfulness by my song, sleepest." The ya has its proper force here,—into forgetfulness at least; perhaps into pleasant dreams. The emendations have been numerous; and among them may be noticed Professor Wilson's (Christopher North) yaληναίω for yaλαθηνῷ. This would be the only place in which the dative of ἦτορ occurs, and there is no gen. of it at all.

8. rabels, Schneidewin, for rard els or rade els. I am inclined with a few former editors to omit it altogether.

10. $\beta a\theta$. Perseus was three or four years old when he went on this strange voyage; Schol. Apoll. Rh. iv. 1094, cited by Schneidewin in his edition of Simonides.

16. $i\pi\epsilon\chi\omega$ or as is a compound verbal expression, and governs the gen. like any other verb of hearing. Comp. Soph. (Edip. Col. 223, 584; and see also, v. 277. See Jelf, 360.

22. dikar. Mehlhorn, for dikas with the sense,—"for the sake of my child."

IX. 2. Schneidewin changed ampartou into ampyrrou, in accordance with a hint of Boeckh's, who suggested (Not. Crit. in Pind. Isth. vii. 7) that anonkrov might mean inutile, and anpartor, quod perfici non potest, just as norforal signified to labour, i.e., to be sorely distressed, and noragai, to perform a thing by labour. Ahrens has justly rejected the distinction between norngau and noragau (De Dial. Doric. p. 148) as too fine; and in the case of $a\pi parros$, the usage of the word is most distinctly against Boeckh. In Pindar, ampyrros occurs only once, and in the sense of useless ; in Simonides of Amorgos, fr. 1, v. 7, it means, what cannot be accomplished; in fr. 7, v. 20, it means, unmanageable. In Theognis, 461, 1031, it has also the sense of, what cannot be accomplished. äπρακτos, on the other hand, signifies useless, in Simonides of Ceos. fr. 8; and here the sense is plainly, unmanageable. These instances shew that the distinction is not only too fine but unsound.

XIL 4. µuv, Bergk, Hermann, and Meineke, changed into

 $\mu\eta\nu$. $\mu\nu$, however, is used for the neut. as well as masculine and fem., and is quite good here.

XIII. On the Spartans who fell at Thermopyles.

XIV. On the same.

XV. 1. The **b**pai is the Dionysiac season; or the period at which the Dionysiac festival alluded to was held. This use of **b**pai occurs sometimes in Pindar; Olymp. iv. 1; Isth. ii. 23.

6. The cod. has $\partial \partial \eta \kappa ar$ $\kappa \epsilon i rovs$, which Berg's changed into $\partial \eta \kappa ar$. I have changed the $\partial \eta \kappa ar$ into $\partial \sigma r$ for $\partial \sigma r$, just as in ep. 133 and 135, Simonides has $dr \ell \partial r$ for $dr \ell \partial \sigma \sigma r$. Perhaps $\partial \sigma r$, $\kappa \epsilon i rovs$ may be the correct reading.

This epigram is rather difficult in some points. Schneidewin and Bergk have a comma at ideipar, and a colon at Gijkar. Schneidewin takes the meaning to be, that though the Acamantia tribe had often rejoiced at the Dionysiac festivals, yet it was only now that for the first time their dancers (so he translated doidoi. Choreute Bacchici) were successful in the contests; and he thinks that Simonides is very happy in the delicate way in which he alludes to the previous unsuccessfulness of the Acamantid tribe. Such a meaning seems to me altogether forced. I have. therefore, made the first four lines a general introduction in which the liberality of the Acamantid tribe is praised. χορ. φ. 'Aκaμ., perhaps it might be better to take as choruses appointed at the expense of the tribe which contended with each other ; and dorder as poets. We should thus have the statement here, that there were contests of choregies among some of the tribes separately, as well as the contests between the different tribes. As we know so little of these matters, I see nothing to hinder the supposition, and perhaps in the inscription on the monument of Lysicrates (called also the Lantern of Demosthenes), of which there is a drawing in Dr Smith's Dictionary of Gr. and Rom. Geogr. p. 291, we have the supposition confirmed. This, as it is now generally read, goes thus, -Auguarne Αυσιθείδου Κικυννευς εχορηγει Ακαμαντις παιδων ενικα, Which is translated,--- "Lysicrates of Cicynna, son of Lysitheides, led the chorus, when the boys of the tribe of Acamas conquered." In the first part of M. le Roy's "Les Ruines des plus beaux Monuments de la Grece," the inscription is given nearly as above, with a translation in which Lysitheides, instead of his son, is made to belong to the deme Cicynna. In the second part of the same work (Plate xxv), there is a

drawing of the monument, which I take to be as near an imitation of the original as the artist could make it, and there the reading suggested is έν χορήγαις, though the let-ters are partly indistinct—the effects of fire, as I learn from The translation then would be,---"Lysicrates, Vamvas. in the choregies of the sons of Acamas, conquered,"-exactly similar to this passage. At the same time I know there are serious objections to this view. Stuart again and again accuses Le Roy of inaccuracy. The gen. $\pi a(\partial \omega r)$ joined with mkŵ, which suggested to me the new translation, is common in the agonistic inscriptions given in the first volume of Boeckh, the more easily explained dative occurring only in a few ; and the inscription, as commonly given, agrees in form with many other inscriptions of a similar nature. Besides, there seems to be no mention of a doubt about its correctness, though Stuart in one place has exoprives, and in another, exoprives. The value of the emenda-tion which I propose, does not depend upon the correctness of this guess. The monument also gives support to Bergk's conjecture of Kiriwev's. There is an interesting monograph referred to above on this Lysicratean monument by N. Vamvas, Professor in the Othonian University of Athens.

XVI. This is an extempore effusion, on snow being mixed with the wine of others, and not with the poet's.

1. Codd. have $\tau \eta \nu$, which perhaps should be retained. It refers to the snow.

2. Walckenaer changed this arús into déús-a change which appears to me similar to Bentley's emendation of secret into sacred in Parad. Lost, i. ; on which see De Quincey's Autobiogr. vol. i. p. 80. No doubt offics appears more appropriate at the first blush than wkvs, but wkvs may have been more appropriate to the particular snow-storm referred to. Besides, as a general epithet, whis is true of Boreas ; see Tyrtæus, viii. v. 4. arvs may also have had the meaning of sharp, for, though there are no clear instances of such a usage of it, the ideas of swiftness and sharpness are so nearly related to each other, that the word signifying the one generally comes to signify the other. So deis in Greek : and raxús I find in the grammarians occasionally instead of of vs, for the acute accent. We have a similar instance iu our own language. The Scotch word snell signifies keen, piercing; but the German form of the same word, schnell, means quick. The Scotch word snell is applied to winter by Captain Charles Gray (Wood's Songs of Scotland, vol. ii. p. 111), whose verses have often been very foolishly substituted, in the Wood edition, for our genuine national songs.

3. έθάφθη, Porson, for ἐκάμφθη. Perhaps ἐκάρφθη.

XVII. For an explanation of this enigmatic epigram, see Athen. x. 456.

XVIII. XIX. These two epigrams are placed among the dubious remains of Simonides, and are omitted by Schneidewin.

PINDAR, p. 85.

6. Most MSS. have $\delta \pi i$. One has $\delta \pi i$, and by another hand is added to this, as if it were a gloss, onws, radws. Boeckh proposed $\delta \pi i \nu$. 15. π .—" things done justly and contrary to justice." '

32. "The day, the child of the sun."

43. There was descended from Thersander; hence the reference to him.

56. ϵi suggested by Boeckh for ϵl . Donaldson seems to have made the same conjecture, and adopts it into his text.

68. Pythagorean doctrine developed in the Phædrus of Plato.

71. város, acc. plur.

87. yap., dual for plur., the allusion to Bacchylides and Simonides being far-fetched.

TIMOCREON, p. 89.

I. 6. I have adopted Ahrens's conjecture of $\sigma \kappa \nu \beta$. for $d\rho$ γυρίοισι σκυβαλικοίσι. σκυβαλισκίοισι is from σκυβαλίσκιον, a diminutive from σκύβαλον. These diminutives have a sarcastic force, in which way they are used frequently by Hipponax. Diminutives also occur frequently in Epictetus and M. Antoninus, such as dogaptor, Vuxáptor, evidently with a sarcastic force. In modern Greek, these diminutives have become very common with the same meaning as the words from which they are formed, as maidior (maidi) and παιδάριον (παιδάρι) for παις, δμμάτιον (δμμάτι, μάτι) for δµµa, an eye.

ἀργυρίοιs is the dat. of the adj. ἀργύριοs, a Doric and also an Æolic form.

III. A scolion.

CORINNA, p. 90.

μέμφομη-μέμφομαι κή-και. φοῦσ'-φῦσα.

PRAXILLA, p. 90.

I. From a hymn. Adonis speaks. There was a proverb applied to fools,—'Ηλιθιώτερος τοῦ Πραξίλλης 'Αδώνιδος.

II. A scolion.

BACCHYLIDES, p. 90.

L καλών, as Schneidewin remarks, refers to the glory gained in the games. This sense it has frequently in Pindar.

III. alberda, Schneidewin, for $\partial \partial \sigma \partial e$; unnecessarily, as it was not uncommon to address princes in the middle of an ode. See Simonides of Ceos, fr. 8, v. 18, where that poet addresses the Scopads.

ARION, p. 93.

I do not think this hymn the production of Arion, but of a much later poet. See Müller's Hist. of Gr. Lit. p. 205, note. A beautiful rifacimento of the story of Arion is given in Novalis's Henry of Ofterdingen.

15. I have written popeveres for xopévorres. Reiske wrote dxevorres, Brunck dxéorres, Bergk dxeveres.

ARIPHRON, p. 98.

10. χ . e. And all things bloom like the spring of the Graces.

ARISTOTLE, p. 94.

I. 8. $\mu \alpha \lambda \alpha x$. Jacobs translates this word, soft-eyed. Perhaps the right reading is $\mu \alpha \lambda \alpha \kappa e \nu r \eta \tau \omega \sigma$,—soft-couched sleep. Various emendations have been proposed.

II. Attributed by some to Æschylus.

MELINNO, p. 95.

3. vains. Ahrens rejects this form of the second person sing., but there seems to be no good reason for doing so.

6. I have changed the common reading Bagiliov into text, according to the statements of grammarians, though in opposition to Ahrens ; but even Ahrens allows that later Æolic omitted the subscript iota ; De Dial. Æol. p. 100.

σδεύγλα=ζεύγλη.
 19. "Like that of Demeter."

MESOMEDES, p. 96.

I. 12. Synesius and Suidas read spareis; and perhaps this is the correct reading; Kparovoa in the 14 v. would then be changed into *µerpovoa*.

13. After rare the MSS have oppur, which must be excluded both for sense and metre.

19. $\sigma \epsilon$ is supplied by Mehlhorn.

21. The reading of the MSS. here is Neµéσews àpaipeis ral Taprápov, which I have altered into text.

DIONYSIUS, p. 97.

13. I have preferred the reading of one cod. $\pi o \lambda v \delta \epsilon \rho \kappa \epsilon a$ to the common one $\pi o \lambda v \kappa e \rho \delta \epsilon a$. The idea seems to be, that he rolls round a fountain of light to many eyes. For such a use of $\pi o \lambda v \partial \epsilon \rho \kappa \epsilon a$, see note on Alexander Ætolus.

17. Mehlhorn proposes avarre; but goi may either have arisen from carelessness of grammatical forms, or it may be joined with ἀείδων, as Elmsley and Hermann have taken it. Perhaps the right reading is dr dkpa. The idea of climbing is frequently applied to the sun, and consequently may be applied to stars; though, as the stars were really regarded as a heavenly chorus, moving up and down was quite natural to them. "Phœbus' fiery carre In hast was climbing up the easterne kill;"-Spenser's Faery Queen, I. Canto 2, vourites with Apollo; Hom. Hymn to the Delian Apollo, 144, 145.

22. Spiov, nocturnum. Meineke.

ANACREONTICS, p. 98.

IL 10. I have adopted the reading in Gellius, in preference to the common one,-

Τί Πλειάδων μέλει μοι; τί γάρ καλού Βοώτεω;

III. Attributed in the Planudean Anth. to Julian of Egypt. Comp. Smith's Life Drama, p. 186, where Walter says of Violet,-

> "In cup of sin I did dissolve thee, thou most precious pearl, Then drank thee up."

IV. Contrast Shelley's "The mountains mingle with the rivers" with this frigid affair.

VI. 3. Eneori navrí, Stephanus, and so later editors. Perhaps $\pi a \nu \tau i$ is correct. I have retained the reading of cod. but placed a period at marry instead of at darror, as is usually done.

4. λαχών, cod.; λαχόντ', Steph. μέν of course is to be supplied here—a not unusual omission; and the idea seems to be,-uniting an ardent pursuit of wisdom with skill in music, I will, &c.

10. $dr \epsilon \mu \varphi$, Bergk. 10. In cod. $\eta \chi \theta \eta$ with $\eta \chi \eta$ above it; the latter of which I have adopted and changed into the text.

14. λαλέων, cod.; λαλέω δ', vulgo. The usual point is a period at $\tau \rho(\pi o v s \tau \epsilon)$. I have retained the reading of the cod. altered the pointing, and make $\lambda a \lambda \epsilon \omega \nu$ agree with μούσα. See, for such cases, Jelf, 379.

16. έστι κούρα, Steph.; cod. έστ' akouss; and in margin eur anovoras, which I have changed into text. epos is the substantive to radopor.

17. ἐκπέφευγε and äμειψε, Steph. The reading of cod. in text; but marks of quotation and pointing my own. 19. Instead of ϵn , $\eta \chi \epsilon i$ of cod. perhaps ϵr , $\eta \chi \epsilon i$ should be

read.

36. Sentence ungrammatical. "Homines docti φύγωμεν," which is the sense. I suppose the writer of this as the writers of most of the Anacreontics, not to be very careful of grammar or metre. I have accordingly retained $\lambda a \lambda \epsilon \omega \nu$ in v. 14, and our overes in v. 36; and also have retained in the preceding Anacreontic, v. 11, ¿θέλοντι and μοί, instead of the emendations commonly adopted, $\hat{\epsilon}\theta\hat{\epsilon}\lambda$ orta and $\mu\hat{\epsilon}$. I believe these writers would make the or of µor short. In-

deed, the examples adduced by Casaubon and Salmasius, shew that or was sometimes short; Bentley, I think, failing to do away with their force. See note by Bentley on Callim. in Jovem, v. 87, in Blomfield's Callimachus. Several additions could be made to the list.

PRATINAS, p. 103.

I have followed Bergk in the restoration of these dithyrambic fragments.

13. $\Phi \rho v v a lov$. I have retained here the common reading, thinking that $\phi \rho v v$. might perhaps mean a peculiar grace, which Phrynis had introduced into his music. From all that I can ascertain, I see no reason to prevent us believing Pratinas to have lived till the time of Phrynis. Bergk has $\Phi \rho v v'$ dotdoù moukikou mpoaxéorra.

HOMERIC, p. 100.

I. 10. Perhaps ' $\Omega\mu\delta\delta\mu\mu\delta\nu$ & s should be written ' $\Omega\mu\sigma\delta\dot{a}$ - $\mu\alpha\sigma\theta\nus$ in one word ; the name Omodamanthus being similar in formation to Rhadamanthus, who, according to Paus. viii. 53, 2, was a son of Hephaestos. The nominative would then be instead of the vocat. ; Jelf, 479, 1. $\pi\delta\rho\mu\dot{\epsilon}$ also would be read instead of text.

11. Some have $\pi\epsilon\iota\theta\epsilon \pi\nu\rho\iota\iota\theta\sigma\sigma\sigma\nu$, one $\sigma\epsilon\iota\lambda\iota\iota \pi\nu\rho\iota\iota\theta\sigma\sigma\sigma\nu$. Various conjectures. The reading in text suggested by Ilgen's conjecture $\pi\epsilon\rho\theta\epsilon\mu\epsilon\nu$, inf. for imperative. $\pi\nu\rho$ is regarded as an interpolation of some idle hand.

II. 3. airaí. See note on Call. Hymn to Apoll. 6.

6. I have adopted the emendation of Boissonade. In MSS. the line stands, κυρκαίη δ' alei κατὰ δόρπου ἕρποι (ἕρπεο, one cod.) μάζα.

12. This line is incorrigibly corrupt. Boissonade omitted it, with evident advantage to the sense.

Scolla, p. 108.

SOLON.—This is generally attributed to Solon; but probably it merely contains a sentiment uttered by Solon. For this and the next three scolia, see Müller, History of Greek Literature, p. 189.

SIMONIDES.—By some attributed to Epicharmus.

208

CALLIETRATUS.—Perhaps the order of the verses should be, 2. 1. 4. 3. Hermann pointed out the metre.

ANONYMOUS.—Most of these scolia are given by Athenseus; and as they are there arranged on a principle which Mure has pointed out, they should be read in the order of Athenseus. In this selection the sequence of the scolia could not be shewn, as several of them had to be omitted.

l. Leipsydrium is the name of a place, ὑπ∂ τὴν Πάρνηθον, at which there was a fight. See Herodot. v. 62.

7. Would that it were possible dividing the breast and looking into mind to see what sort each one is.

8. The meaning of this scolion I take to be,—that one should consider well before engaging on a long business; because, when he comes to the actual performance of the work, he will have quite enough to do with the business pressing on him.

12. The various transformations which the fancy of lovers would lead them to, are worth looking at. Comp. Plato, Epigr. 1; Anacreontic 22 (20); Sulicte song in Leake's Researches, vol. i., which I have seen attributed to Christopoulos; Shakspere, Romeo and Juliet, Act ii. sc. ii.; Coleridge, Lines on an Autumnal Evening; Tennyson, song in the Miller's Daughter, p. 89 of Poems; song of Burns, "O were my love yon lilac fair;" and Scottish ballad in Buchan, given also in Hogg's and Motherwell's edition of Burns, in a note on the above song of his. Many others might be added to these.

POPULAR SONGS, p. 114.

III. Song of Elean women to Dionysius the bull-footed. "Aλιον, Elean, as in Pindar.

IV. An Ithyphallic song.

V. \mathbf{A} song sung by the Phallus-bearers.

VI. A song of the Laconians in dancing.

VII. See Athen., xiv., p. 629.

VIII. A game of girls. χέλει is a mere sound from χελώνη. Pollux, ix. 125.

IX. Game of Spartans. See Plut. Lycurg., c. 21.

X. Song of Sicilian shepherds.

XI. Attributed sometimes to Alczeus. Sung by women working with the millstone.

XIV. Sung by Rhodian boys. There is no reason to expect that the quantities would be strictly attended to in such a poem; and, accordingly, with Ahrens, I admit what is seldom or never found elsewhere.

The as of $\kappa a \lambda \dot{a}s$ and $\delta \rho as$ is short, as in Doric. κ' is a contraction for $\kappa a i$, as in Odyss., γ . 255, the scolion of Callistratus, and in Neo-Hellenic poetry.

Comp. Chelidonisma of modern Greeks: the *κορώνισμα* in Phonix of Colophon, and the Eiresione in p. 107.

11. τών inserted by Hermann. Ahrens inserts δή.

 Perhaps άμίν for εἰ μέν, and then a mark of interrogation would be placed after δώσεις. If taken as in text, καλῶς ἔξει is to be understood. See Francke. Hom. Carm. Minor. p. 199, where references are given.

Minor. p. 199, where references are given. 17. δr $\delta \eta$ perhaps should be $\delta \lambda \lambda \epsilon l$; AN Δ being easily taken for AAA. $\delta \lambda \lambda \delta$ was frequently changed into $\delta r \delta \delta$ in this way; Boeckh, Not. Crit. in Olymp. xiii. 109. The *kal* of this line has been inserted by Dindorf. Perhaps the correct reading is

άλλ' εἰ φέρησθά τι, μέγ' άδύ τι φέροις.

As for the τi being long, see Popular Song, 8. vv. 1. 3.

19. $\gamma \epsilon_{porres}$ I take here, and in the previous song, to be old men who are beggars, and the import of this last verse to be identical with a song sung by Scottish boys on the evening before New Year's Day :--

> Rise up goodwife and shak' your feathers, Dinna think that we are beggars; We're but bairns come to play, Rise up and gie's our hogmanay.

There is an English version of this song at the end of Mary Howitt's Pictorial Calendar of the Seasons; but the lines are different.

XV. Ithyphallic in honour of Demetrius Poliorcetes; Ol. cxviii. 2.

9. Perhaps $\sigma \in \mu \nu \delta \nu \tau \iota \phi a i \nu \epsilon \theta$ is the right reading, as Mehlhorn proposes.

11. For this use of $\delta s \pi \epsilon \rho$ here, comp. Simonid. Amorg. fr. 6, v. 37, and Soph. Electr. 532.

19. The Athenians would probably pronounce $\lambda i \theta i \nu \sigma \nu$ and the $d\lambda \eta \theta i \nu \sigma \nu$ of $d\lambda \eta \theta i \nu \sigma \nu$ in the same way; and would

thus make a hit. The pronunciation which Dionysius of Halicarnassus gives in his book, $\pi\epsilon\rho i$ $\sigma\nu\nu\theta\epsilon\sigma\epsilon\omega s$ $\delta\sigma\rho\mu\epsilon\sigma\nu$, I take to be the rhetorical pronunciation, and not that of the people; just as, now-a-days, some elocutionists, and those trained by them, pronounce *nature*, *creature*, in a way quite different from the common mode. See Prof. Blackie on the Pronunciation of Greek, pp. 24, 30, and the evidence in Liscov.

25. Alrahór is in apposition to $\sigma \phi i \gamma \gamma a$, viz., "the Ætolian, who, like the ancient sphinx, sits on a rock and bears off."

CLEANTHES, p. 121.

He was leader of the Stoics after Zeno, and flourished 263 B.C. An excellent translation of this hymn is given in Newman's Soul, fourth edition, p. 73.

4. See Acts xvii. 28.

13. The codd. have here, $\mu e \gamma \epsilon \lambda \omega \nu \mu \mu \kappa \rho \alpha \delta \sigma i$; and perhaps this is correct: "Mixing with the small lights of the great beings, viz., the stars." The awkwardness of the expression might be allowed in a philosophical poem. As it stands in the text, the larger lights are the sun and moon; the smaller, the stars.

30. "Hastening things exactly the opposite to take place." Sturz quotes several instances of this use of $\sigma\pi\epsilon\delta\omega$. Merzdorf points differently, and makes the infinitive to depend upon $\delta\rho\mu\omega\sigma\iota$.

CALLIMACHUS, p. 122.

6. advol is generally taken here in the meaning of advoparol.

8. ϵ 's has to be supplied to $\mu o \lambda \pi \eta v$.

12. I have chosen $\kappa i\theta a\rho i\nu$, the reading of the MSS, in preference to $\kappa i\theta a\rho i\nu$, because it is likely that Callimachus would prefer old, or old looking forms of words.

13. Exerv is inf. for imperative.

14. Blomfield proposed τελέσειν, to make it correspond with the other futures ; but τελέειν itself is an Ionic future. Jelf, 203, 1.

16. τείχος is nom. and μέλλει is to be supplied; Blomf. Perhaps the line should be changed into πόλιν οὐ κερέεσθαι, or πόλιν οὕτε κερείσθαι.

36. Blomf. translates: "Not so much as a little down has ever grown upon his cheeks."

Y

47. Levyiridas, Blomf., who brings forward similar words. such as χωρίτις, ασπιδίτης, όπλίτης, όρίτης, ποιμνίτης.

50. ἐπιμηλάδες, codd., which has been variously amended. Blomf. writes En unkådes, making En part of the verb devourro, and quoting instances of the preposition thus placed after the verb.

52. Sizes, some codd. Perhaps this should be retained. We have ouveres as a dactyl in 59.

65. This sentence, as it stands, must be translated : "And Phoebus, as a crow (in the shape of a crow), guided the people." I can find no authority for this story. Bentley proposed olkiornpi, which is liable to serious objections.

70. I have adopted the pointing of Blomfield in this passage. The sense is, "I will call him Carneios; for this is the custom of my country-this is the name that Sparta gives him ; Sparta is," &c.

103. I have placed the colon after $\epsilon \partial \theta i$, instead of after $\beta\epsilon\lambda$ os, as is usually done, and suppose the next clause also to be part of the people's cry. Perhaps the last clause should likewise be included in the cry, when $\dot{a}\epsilon i \delta_{\eta}$ (which Bentley takes as second person singular pres. ind. pass. celebraris, comp. Hymn in Del. v. 275), would have to be changed into $\tilde{a}_{\epsilon\iota}\delta_{\epsilon}$, and $\tau \delta$ δ' into $\tau \delta \delta'$. The following verses Homged theo actor, and to b into too. The following verses would then refer to this advice of the people. Comp. Homeric Hymn to the Pythian Apollo, v. 359, (517.) 105. oix, öra, Dawes, for oid öra. Perhaps it should be ou róra. So in v. 36, probably ou rórav for oid örav.

109. For the μέλισσαι see Pind. Pyth. iv. 60; Porphyry De Antr. Nymph. as quoted in Blomfield, in loc., where the $\mu\epsilon\lambda \sigma\sigma \sigma a$ are expressly called priestesses of Demeter.

CLEMENS ALEXANDRINUS, p. 129.

I. A translation of this hymn is appended to Dr Bennett's Congregational Lecture.

3. $\nu\eta\pi i\omega\nu$, some codd.

Perhaps μαλακών instead of βασιλικών.

31. I have altered the common pointing here, which puts a period at ἀνεπάφων, and translate, "Guide, O holy king, children safely along the footsteps of Christ." The third syllable of dvenádow is to be regarded long, probably because the accent is there. Several instances of this force of the accent occur in the Anacreontics and later Greek poets.

II. 15. el τώ θ, two MSS. Perhaps ev & τόποι γη or γηs, "while places of the earth."

22. I have altered the accent given to $\pi a \rho a \sigma \chi \epsilon$ ($\pi a \rho a \sigma \chi \epsilon$) according to the law which forbids the placing of the accent beyond the accented syllable of the preposition. I suspect, however, that this is an exception. See the accentual verses, p. 135, vv. 22, 30, where either $\pi a \rho a \sigma \chi \epsilon$ or $\pi a \rho a \sigma \chi \epsilon$ must be the reading.

SYNESIUS, p. 132.

These hymns are taken from the edition of Petavius. Paris, 1633.

I. I have changed $\sigma\mu\nu\rho\nu\eta$ of the edition of Petavius, into $\sigma\mu\nu\rho\nu\eta$ and $\tau\dot{a}\phi\phi\sigma$ into $\tau\dot{a}\phi\phi$.

SYMEON, p. 130.

This hymn has been extracted from a Horologion of the Greek Church, published at Venice 1841; brought over by Professor Blackie for the library of the Edinburgh University. See a list of these books in Prof. Blackie's Lecture on the Living Language of the Greeks, and its utility to the classical scholar: Sutherland and Knox, 1853.

A note by the editor in the Horologion states, that this hymn was attributed to John of Damascus, in some of the earlier editions, and that it was placed among his works in the edition of them published in Paris, 1712, Vol. i. 691. He maintains that John of Damascus did not write in the measure of this hymn, and that the author is, without doubt, Symeon, who flourished about 1030, A.D., and was president of the monastery of St Mamas, in Constantinople. See Melet. Eccl. Hist. Book i. ch. 8, 3, which is in the Edinburgh University library.

Edinburgh University library. The rhythm is accentual. The capitals are placed here, where they are found in the Horologion.

96. olsr i o port, "O thou merciful one." This word isomitted in Jelf's list of words similar in spelling, but different in accent.

COSMAS.

Taken from Galland's Bibliotheca Patrum, Vol. xiii. $T_{\hat{y}}$ $\mu\epsilon\gamma\delta\lambda\eta$ $\tau\rho\epsilon\tau\eta$, "For the third great feast day."

3. $\partial \pi \omega s \in \pi$. κ . τ . λ . The Latin translation in Galland has here, "ut ne premiorum tempus emtioni impendentes." Perhaps the reading should be, $\delta \pi$, $\partial \partial \omega v$, $\mu \eta$ $\mu \epsilon \theta \delta \nu \tau \epsilon s$, "In order

that, not having let go the proper time for trading, on account of our prizes we may sing."

6. The order of the Greek here is strange, but the meaning plain. "To thy disciples, thou, the good one, didst say, Watch; for at the hour which ye know not, I the Lord will come."

Elpuós. This is merely a name given to a Greek hymn, and $\tau \rho \sigma \pi \dot{\alpha} \rho_{\sigma \nu}$ is a part. So olkos is a part of a large ode. These olkos are generally made such as that the first commences with the first letter of the alphabet, and the second with the second; and sometimes they are so numerous as to go over all the letters. The ode from which this olkos is taken contains six of them, of which this is the third; hence it begins with γ .

NEO-HELLENIC LYRICS, p. 146.

I have thought it unnecessary to notice here the various Neo-Hellenic grammatical forms, as I have already given them in a Modern Greek Grammar, published by Adam and Charles Black, Edinburgh.

L One of the oldest ballads.

2. $\pi \hat{\eta} \rho a\nu$, they have taken ; from $i \pi a i \rho \omega$, in Neo-H. $\pi a i \rho \nu \omega$, to take, to take away, from which comes also $\pi i \rho \nu \nu \omega$ in v. 9. $\pi i \nu \pi o \lambda \omega$ is Constantinople ; Sophia, a church in it.

3. $\sigma \eta \mu a \tau \tau \rho \sigma r$, a small bell used in churches; $\kappa a \mu \pi \dot{a} r a$, a large bell used in steeples.

4. $\pi a \pi \pi \pi \hat{a}s$, a priest; the force of the κa is, that there was a priest to each bell. $\delta i \hat{a} \kappa o s = \delta i \hat{a} \kappa o r o s$.

5. $\sigma_{i\mu\dot{\alpha}} \dot{\nu}_{\dot{\alpha}}$ as soon as. ' $\beta\gamma_{0}\hat{\nu}_{\nu}$ from $\epsilon_{\kappa}\beta_{a}(\nu_{\omega})$. $\delta\gamma_{ia}$, the holy things—sacraments. In the next clause, there is an allusion to the actual presence of Christ in the bread and wine.

10. ἀμολύνω=μολύνω.

11. Δέσποινα, the Virgin Mary.

12. σώπα, Doric form of σιώπα.

13. $\chi \rho \delta \nu \sigma s$, a year. In reading, it is sometimes necessary to contract two vowels into one, as in ancient Greek. Thus $\tau \sigma \phi_i d\nu$ in second line is to be pronounced *sophyan*, two syllables. κa_i also, when the a_i is elided, is pronounced κa_i .

II. Diakos, formerly a Klepht, took part in the war of Independence, and in April 1821, fell near Thermopylee. See Perreevos's ' $\Lambda \pi o \mu \nu \eta \mu o \nu \epsilon \nu \mu a \tau a$, vol. i. p. 53, and Tricoupis's Greek Revolution, vol. i. p. 264. 1. μ avp $\lambda\lambda a$, a black spot, a black cloud, from $\mu a\tilde{v}\rho os$, black. $\mu a\tilde{v}\rho os$ is also used to signify a horse, whatever its colour, as in Ballad 9, p. 153. $\pi\lambda a\kappa \delta \nu \omega$ ($\pi\lambda \delta \xi$), to press down, to surprise, fall upon suddenly. $\kappa a\lambda \iota a\kappa o\tilde{v} \delta a$, a raven.

2. At β . is John the $\lambda \epsilon \beta \epsilon \nu \tau \eta s$; $\lambda \epsilon \beta \epsilon \nu \tau \eta s$ signifies a young man, tall, well-formed, and bold—a Klepht or Palikar. It seems also to have signified a volunteer in the Tarkish marine.

5. *dypointée*, to hear, to know, to understand. πολύ τ. κ., he was greatly troubled.

6. $\sqrt[4]{\eta}$ for $\sqrt[4]{\eta}$ or $\sqrt[4]{\eta}$ or

7. $\mu \delta \sigma s$, collect. imper. from $\mu a_{\delta} \delta \sigma = \mu a_{\delta} \delta s$, from $d\mu a$, to bring together; and I think the verb $\mu a_{\delta} \delta \sigma \sigma$, and the adv. $\mu a_{\delta} s$ (or $\mu a_{\delta} \eta$), are connected with the same word, and not with the Italian amassare, as Korais supposed.

8. $\mu\pi a poirty$, powder. $\beta \delta \lambda \iota o v$, ball. $\phi o i \chi \tau a$, a hand. $\chi o i \phi \tau a$ is another form of the word. $\mu \delta \tau a \delta s \phi$., in handfuls, in large quantities.

9. yhiywpa (I suppose from dhiyos and wpa), quickly.

10. ταμπούρια, piles of stones behind which the Greeks were wont to fight. An account of their mode of fighting is given in Cochrane's "Wanderings in Greece." μετερίζιον, an intrencliment.

11. σπαθί, a sword. τουφέκια, guns ; touphaiks, in Byron.

12. φθάνα, in Neo-Hellenic, as in N. T., and in later Greek writers, has the signification of, to arrive at, to come.

15. λόγγος, a forest ; hence Mesalonghi,—" in the midst of the forest."

16. courie, a fire ; but used as we do the word fire in martial language,---- "under the enemy's fire."

17. νομάτουs for ὀνομάτουs, individuals, persons. ἀνόματα is used in the same way in N. T., Aots, i. 15; Rev. iii. 4; xi. 13.

18. roppárior, a fragmente

20. μπουλ., higher officers among the Turks.

21. σπάζω, to fly in pieces.

24. doópos, way, a street.

26. τσαμί, a mosque; from which *ἀτζαμής*, one that does not go to mosque, an ignorant person.

28. μουρτάτα, infidel dogs, term of reproach. χάνω (from χαόω, according to Scarlatos), to destroy, to lose; χώνομαι, to perish or be lost.

30. $\mu \alpha \chi \mu$, a Turkish coin.

32. Soor va, until.

34. πουγγιόν, a purse=500 piastres. δίνω or δίδω=δίδωμι.

35. χαλάω, to destroy, kill,

¥ 2

36. σβύνω=σβέννυμι, as in N. T. χύνω=χέω. ντεβλέτι; kingdom.

37. $\sigma\sigma\sigma\beta\lambda i$, stake, spit; hence $\sigma\sigma\sigma\beta\lambda i \omega$, to impale. I think Tricoupis is right in deriving it from $\partial \beta \epsilon \lambda \delta s$.

38. όλόρθος, straight up, upright. χαμογελάω, to smile at.

41. καπετάν or καπετάνος, captain.

42. κάψουν from καίω, for καύσουν.

III. 1. σάββατον, Saturday. κυριακή, Sunday. δευτέρα, Monday.

2. $\tau \delta \tau \alpha \chi v$, in the morning. $\sigma \omega \nu \omega$ ($\sigma \omega \zeta \omega$), to save, to cease, to be done. $\kappa \rho \alpha \sigma i$ or $\kappa \rho \alpha \sigma i \sigma \nu$ (literally, mixture), wine; so $\kappa \rho \hat{\alpha} \mu \alpha$ is used for wine in Justin's Apology, quoted in p. 12 of Daniel's Codex Liturg. Vol. iv.

12 of Daniel's Codex Liturg. Vol. iv. 3. $\pi \dot{\alpha} \gamma \omega$, to go, $= \dot{\nu} \pi \dot{\alpha} \gamma \omega$. Another form of the verb is $\pi \eta \gamma \alpha \dot{\nu} \omega$.

4. ξεύρω, I know.

5. στρατούλα, dim. from στράτα (via strata), a small street, a bye-path. μονοπάτι, a solitary path, a bye-path.

6. βημοκκλησάκι, from ξρημοs and ἐκκλησία, a solitary small chapel.

7. $\dot{\epsilon}$ $\dot{\epsilon$

8. $\xi i \chi \omega \rho a$, separated from others, apart. $\mu \eta \nu a$, like $\mu \eta$ in New Testament, asks a question.

15. $\mu \delta \nu$, $\mu \delta \nu \epsilon = \mu \delta \nu \delta \nu$, only, but.

17. περπατέω, Æolic form; for περιπατέω. φεγγάρι, the moon.

20. ήμερονύκτι, a day and a night.

21. λaβώνω, to wound.

22. rjanijo, to break.

23. ἐχθρόσκυλος, a hateful dog; from σκυλίον (dim. σκυλάκιον), a dog. άτι, a swift horse.

24. yıarayávı. Yataghan is now an English word.

26. aderação, to be free, to let free, to discharge, to fire.

27. ἐξαπλώνω, to unfold, to stretch down. κυττάζω, to see, to survey curiously; from κύπτω; comp. παρακύπτω in 1 Pet. i. 12.

IV. μαλόνω (άμιλλάω), to contend.

ρίχνω (ρίπτω), to cast down, to send down.

4. yupi((yupos), to turn round, also to return.

5. $\beta \rho \epsilon$, a familiar mode of accosting, with somewhat of contempt in it. Korais derives it from $\mu \omega \rho \epsilon$.

6. Eakovo µévos=éE., heard of, renowned.

7. $\mu \dot{\epsilon} \chi$, enjoy me. Koviapyiá. The inhabitants of Iconium originally, but employed to signify wicked and cruel Turks in general; so *koviápos*, &c.

11. γερόλυμπος, old Olympus.

13. ραχούλα, elevated ground, a small hill, a rock; dim. from ράχη=ράχις. βρύσι (βρύω), a fountain. 14. γιατάκιον (from διατάσσω), a rendezvous.

15. περνώ (περάω), to pass away. Kind has πέρν', which he translates, "to return ;" but neither $\pi a l \rho v \omega$ nor $\pi e \rho v \omega$ has this meaning, "While the spring is passing away."

16. This line is ungrammatical, the verb $\gamma \epsilon \mu i \zeta \omega$ actually overning the nominative. "The mountains are filled with klephts, and the quarters $(\lambda, \mu, \epsilon \rho, \omega)$ of the klephts with slaves." This construction of $\gamma \epsilon \mu i \zeta \omega$ still prevails in the vulgar dialect.

17. $\chi \rho$, golden-feathered, with golden plumage.

19. κρούω, to beat; (of the sun) to shine, κρούς=κρούεις.

20. ζεσταίνω, ζεστάνω, ζεστάζω, to make warm. νυχοπόδαρον, nails of the toes, from νύχιον=ονυξ, claw.

V. Toomávys or vounávys, a shepherd. The Charos is a form of old Charon, who has kept his place firmly in the superstitions of the Greeks.

 ποχ' is for όποῦ ἔχει; so in v. 25, ποχω is for όποῦ ἔχω. ἀντάρα, a storm, dim. ἀνταροῦλα.

3. popoláw, to go down. epoplolaye is the imperf. Kind says the γ is the Æolic digamma, without good reason, though it is certainly similar.

4. $\phi \epsilon \sigma i$, the red cap with blue tassels, worn by Albanians, Turks, and other nations. γιαμπά, from ἀμπῶς, a cloak. στριμμένον, from στρίφω or στρηφω=στρέφω. The meaning of the expression here is, that the shepherd throws his cloak upon his shoulders, perhaps with the sleeves hanging over in front, the rest behind, in a careless manner.

5. $\beta_{i\gamma\lambda}i\zeta\omega$ (vigilo) to watch.

6. raprepô, to wait for.

7. καλώς τον, well to him, welcome.

9. $\sigma\pi i\tau i$ (hospitium) a house.

10. ywpi (ywpós) bread.

13. yıá, merely an interjection here. παλέψομε from παλεύω. σε=eis, in.

16. $\pi \iota a \sigma \theta$, with middle force, they took hold of each other. aυνή, morning. κοντά, near. This word, as far as I know, does not occur in ancient Greek ; but I find it in the name of a place, Kovronopía, or, Short-cut; Dr Smith's Dict. of Geog., p. 201. yıŵµa=yeûµa, dinner, dinner-time, mid-day.

19. aδρaξεν, from δράσσω, a for ε being quite common in augment. Indeed, the Neo-H. is fond of a; hence such forms as mposkuvąs for mposkuveis, perpąs for perpeis, &c.

20. Boyyija and Boyyaw, to moan.

21. $d\phi\sigma\epsilon = d\phi\eta\sigma\epsilon$, leave me.

22. reprivile, to go out a walk.

24. rai x, and it does not become her to be a widow.

26. anoupos, unclipped. ráds (cadus) the vessel in which the cheese is made.

VI. Adop, dladour, and dladoirs are all the same as thados. It is almost needless to remark, that this poem is allegorical.

5. $\zeta \in \beta \delta$, on its left side.

6. yápyapos, clear, limpid. repór, water. This word must have been a very old one, as we find it in the name Nupeús.

il. κάμνα, to make (as in Homer), to do. "I have passed twelve years."

12. and $\chi \tau \eta \sigma \sigma_{A}$, I obtained; from $d\pi \sigma$ and $\kappa \tau \delta \sigma \mu a u$. This neglect of the force of $d\pi \sigma$ is rather strange. It is very unusual in Hellenic, but occurs not unfrequently in Hellenistic, as $d\phi \sigma \pi \sigma \sigma_{A}$ to fall asleep, Luke viii. 23; $d\phi \sigma \mu \sigma \sigma_{A}$, Heb. vii. 3, also in Plutareh; $d\pi \sigma \chi \sigma_{A}$ to have, to obtain, in Matt. vi. 5, 16, Philem. 15.

 βίχνω, used absolutely, to fire. σκοτόνω οτ σκοτώνω, to kill, a meaning which reminds one of the Homeric, "κατά δ' ἀφθαλμῶν κέχωτ' ἀχλός," and similar expressions.

VII. 5. oaīreiw (sagitta) to shoot an arrow, to throw a dart.

6. µárra, mother.

9. Kúoras, contraction for Constantinus. $\pi\rho\sigma\beta\dot{a}\lambda\lambda\omega$, to propose ; here, neut., to advance. $\lambda ay\kappa\dot{a}\partial t$, a meadow, a valley.

10. maryvidiov, a plaything, a musical instrument.

12. πεθερά=πενθερά.

14. kouviáros, brother-in-law.

15. κλωτζιά, a kick.

16. βρίσκει-εύρίσκει. πρωτομάστορηs, master; here, of the builders of the tomb. μνημούρι, a tomb.

17. và (nons, by your life; $\pi \epsilon$ is for $\epsilon i \pi \epsilon$.

21. φθιάζω and φθιάνω, to make ready, to prepare, same as φrιάζω. Korais derives the words from εὐθύς; εὖθειάζω.

VIII. Goethe thought the description of Charon in this song would be a capital subject for a painting.

1. βουρκώνω, to cover with dust or filth. Müller translates here,—"Why do the mountains stand in mourning ?"

5. σέρνει=σύρνει=σύρει. The imperative σύρε is sometimes used as the ancients used αγε. απ' έμπροστά, in front.

6. παιδόπουλον (dim.), a child. σέλλα (sella), a saddle. apadiáw, to arrange.

8. roveries, to halt at a place for the night. ywpior, a village. 9. $\lambda i \theta a \rho i \zeta \omega$, to throw stones.

10. λουλούδι, dim. λουλουδάκι, a flower.

13. ardoóyuva, husbands and wives.

IX. 5. σήκ', rise, from σήκω=σηκώνω. adérns (hence effendi)= $a\dot{v}\theta\dot{\epsilon}\nu\tau\eta s$, master; an ancient meaning.

6. ourp., our company ; a Hellenic word.

7. $\epsilon \mu \pi o \rho \hat{\omega}$, I am able.

10. apyupoméralov, silver shoe of a horse.

13. appara, arms.

14. The gen. is strangely used here,-"that you may bring them to my own people ;" and so in 16.

15. μαντύλι (mantile), a handkerchief, or such like.

X. The song of Demus; not by Demus, but about him.
 μάτια=ἀμμάτια, eyes. ἀμορφα, for εῦμορφα.

2. ypauuéva, Müller translates, painted ; but the true meaning seems to be, black, as though covered over with ink. ϕ_{p} is for $\partial \phi_{p}$ idea= $\partial \phi_{p}$ is.

10. βιλαίτιον, a district or province.

XI. 1. 'βγήκαν=ἐκβήκαν=έξέβησαν. άλογον, a horse. Comp. Constit. Apostol. Lib. ii. c. 57 ; and in Daniel, Cod. Lit. vol. iv. p. 16. κλέφταις is nom. pl. κατζίκι, a goat; κατζικάκιον, a kid. $\pi \hat{a} \nu \epsilon$, they go. $\kappa a \hat{v} \mu \hat{\epsilon} \nu o s$, oh, wretched mortal that I am ! lit. burnt, but now used as an interjection expressive of misery. So $\beta \dot{a} \ddot{i}$ is an interjection of misery.

2. καρδάρα, a vessel in which the milk is put ; a quarter measure, probably connected with quartus. $\pi \eta \zeta \omega$ or $\pi \eta \gamma \omega =$ πήγνυμι. ϕ λογέρα, a flute. Hesychius gives the meaning of $\phi \omega \tau i \gamma \xi$. $\phi \lambda \delta \gamma i o s$ a $i \lambda \delta s$. Scarlatos has a note on this word, remarking that the ancients were ignorant of the various kinds of wind instruments now used in Greece; or if they were not, they did not distinguish them. "We," he says, "are forced to name them, not only φλαούτηs (flute), and κλαρινέττα (clarionet), which come from Europeans, but ζουρνâs, μησκάλι, &c., which are peculiar to Asiatics." φλ. is an Asiatic instrument.

3. Aayıapví, bell-wether. donyuévio, silver (adj.)

4. και να, κ. τ. λ.,—"Would that some one would." éÉapματώνω, to disarm.

5. marayía, the all-holy, *i.e.*, the virgin. maideíw, to chastise, to punish, as in New T. $\theta i \nu a \psi$., Kind translates,— "I will roast a lamb until it falls from the spit;" but I believe the right translation is, "I will roast a lamb [so large] that it shall fall from the spit." άγιοργίου, of St George. χορτάσω, I will sate myself. ξεφαντώνω, to feast, nom. sing. pres. part.

XII. $\pi\nu\rho$. $\epsilon^{i}\theta$. Kind says he does not understand the exact meaning of these words, and gives a rather strange translation. The words evidently mean, "laid the foundation of its tower." The nest of the swallow is very like a tower; comp. Arist. H. A. ix. 7, who speaks of the $\sigma\kappa\eta\nu\sigma$ - $\pi\eta\gamma$ ia $\tau\eta$'s $\chi\epsilon$ hiddows.

4. φλεβάρηs, February.

6. πουλίον, dim. πουλάκιον, a bird.

7. κλωσσώ, to brood, to hatch.

8. romádiov, a herd.

11. παγωτή, frost.

12. λaonnpos, muddy.

13. $\pi \rho i \tau \zeta$, an interjection, march forward!

XIII. I. dyáptov, an unmarried young man; probably connected with kópos, dialectic forms of which are koûpos and kûpos.

XIV. In Macedonia and Thessaly, when the country is much in need of rain, children form processions and go through the villages, headed by one of their number with a garland on its head. This child is called $\pi \epsilon p \pi \epsilon \rho o \hat{\nu} v a$.

4. καματερή, good for work.

5. μπάρα, a pool.

7. κούτσουρο, a vine-stock. καλάθ=καλαθος. The meaning is : May each vine-stock produce a basket-full of grapes !

8. rayápiov, a sack or bag.

9. yiả vả, in order that. $\sigma \kappa d \zeta \omega$, to burst (with anger or vexation). $d\lambda \epsilon v \rho a \hat{s}$, the miller, from $d\lambda \epsilon v \rho o \nu$, like $\psi a \rho a \hat{s}$ from $\psi d \rho \iota$.

10. $d\kappa\rho_{i}\beta d$, dear, because he does not sell dearly; because his prices are not high.

XV. Narváosopa, lullaby; said to be derived from a contraction of Iwárns, expressive of affection, like the Scotch Johnikie, Jockie.

1. "Do take it (the child) from me. I will place three watching places for him: three watching places will there be, and three watchers in them." $\beta l\gamma \lambda a = \text{vigilæ}$.

3. $\beta \alpha \lambda \omega$ is simply, *I put*, as it is often used in the New Testament.

4. κύρ for κύριος, and equivalent to our Mr.

5. βασιλεύω signifies, when applied to the sun, to set.

7. The mother of Boreas speaks to him.

9. adyeption the morning star.

12. KOUVIA = CUNSO.

NEO-HELLENIC POEMS.

RHIGAS.—I. *bovplos*, a Homeric word, means now a warsong. This song was translated by Byron.

2. κόκκαλον, a bone. έπτάλοφον is Constantinople.

3. Eunopov, awake, from Eunow, to awake.

4. $\pi a \nu \tau \sigma \tau \epsilon \iota \nu \delta s$, an adjective formed from $\pi \delta \nu \tau \sigma \tau \epsilon$, and perhaps should be written $\pi a \nu \tau \sigma \tau \iota \nu \delta s$, unceasing, everlasting. $\epsilon \xi a \kappa \sigma \nu \sigma \tau \delta s$, celebrated; occurs in Hellenic, but not exactly in the same sense.

4. βουτώ, to dip, plunge, dive.

II. 3. σπηλιά-σπήλαιον.

4. σκλαβιά, slavery.

5. αφίνω=άφίημι.

10. $\sigma \tau \circ \chi \circ \zeta \circ \mu \omega$ (in a sense slightly different from the ancient), to think, to consider. $\psi \circ \nu \omega$, from $\delta \psi \circ \omega = \delta \psi \omega$, to boil, to reast.

16. καθρέπτης, a mirror.

21. Tha (imperative of thairw), and thare the, There.

23. προκομμένος, instructed.

24. δρισμός, a command. 'πουμ'=είπουμεν=είπωμεν.

33. πλανεθώ, for πλανηθώ from πλανάω.

34. τάξιμον, vow, solemn promise.

51. opinialos (official), an officer.

54. poûrra, tassel.

56. σφαλιστά, secured; from aσφαλίζα.

57. καπλάνιον, a tiger.

58. $\xi \epsilon \phi r \epsilon \rho \iota \sigma r$, a vulture; seems to come from $\epsilon \kappa$ and $\pi \tau \epsilon \rho \delta r$, the bird that plucks the wing off others.

62. xaµós, destruction ; from xáre.

65. agdépion, dragon, drake, kite.

69. ápuáda, army, or navy.

76. doτροπελέκι, thunder, or lightning.

80. ronior, cannon.

91. γλυτώνω (from ἐκλύω), to free.

CHRISTOPOULOS.--I. 10, "And even into the sternal regions below the earth thou," &c.

17. καταντῶ, to happen, to become ; nearly the same as γίγνομαι.

18. θλίψη=θλίψις ; 80 in next, λέξαις=λέξεις.

II. $\beta a \rho \epsilon \lambda \lambda a, barrel.$

4. TOUKÁKOU, in VAIN.

13. πρασινίζω (from the ancient πράσινος), to become green.

17. καλαμάρι, ink-bottle.

18. κανάτα, cup, brimmer. κονδύλι, pen. κροντηρι, a large vessel, a wine cooler. Scarlatos gives this as an English word; but it evidently comes from $\epsilon \kappa$ and $\delta \epsilon \omega$, just as κρουνός.

20. $\gamma \alpha \beta \dot{\alpha} \theta a$, a goblet. Scarlatos again calls this an English word, as if every drinking name belonged to them. $\kappa \alpha \nu \dot{\alpha} \tau a$ is a two-pint measure. $\gamma \alpha \beta \dot{\alpha} \theta a$, a large vessel from which the seller draws his wine.

24. $\tau i \lambda os$ is the bung-hole of the cask.

TANTALIDES.

2. έβγάζης-έβγάνω-έκβάλλω.

3. τρελλαίνομαι. I become mad. πρωτεινός or πρωτινός, belonging to the former times, an ancient, old-fashioned. ἀλλάζω=ἀλλάσσω, to change.

4. βασίλεια, kingdoms.

YPSILANTI.—4. $\phi \omega \lambda \iota \dot{\alpha}$, a nest. $\phi \omega \lambda \iota \dot{\alpha}$, in New Testament, is used for a fox's burrow.

13. έγλυκοζοῦσα, (from γλυκύs and ζάω), I lived happily.

16. $\pi ov \rho v \partial \kappa a \partial \beta \rho a \partial v$, early and late.

19. γεράκι=ίέραξ.

22. καταρημάζω ($\epsilon \rho \eta \mu os$), to make desolate.

24. raipi, friends; from traipos.

25. roupar µévos, wearied.

A translation of this very touching poem will be found in the North British Review for November 1853.

ALEX. SOUTSOS.—This song is taken from his 'Efópioros, a novel.

1. όλοένα, continually, always. Κ' έν ῷ γύρω, "and while around me I observe nature mourning."

2. The first two lines seem to be suggested by Byron, Childe Harold, Canto iii. 22.

3. $\pi\epsilon\theta \dot{a}\nu\eta$, from $\dot{a}\pi\sigma\theta\dot{a}\nu\omega=\dot{a}\pi\sigma\theta\nu\eta\sigma\kappa\omega$. Last line ; "Was I loved ? That is enough for me." Comp. Schiller's "Ich habe gelebt und geliebet."

RANGAVIS.—1. $\beta \rho \dot{\alpha} \chi \sigma s$, a rock, precipice. $\pi \dot{\epsilon} \phi \tau \omega = \pi \dot{\epsilon} \pi \tau \omega$. *Eeomablicue*, to draw the sword.

4. βοίζω, to buzz, whizz. τρομάρα, fear.

5. τραγουδέω or τραγφδέω, to sing; hence τραγούδι, a song.

PERDICARIS.—λειβάδι, a meadow.

7. λησμονέω, to forget.

12. προsπaθέω, to endeavour, attempt.

HELENA.— ήρεμία is sometimes written ἐρημία. 9. ήλιακόν, a balcony.

GENERAL REMARK.

Throughout the whole of these notes, I have been much indebted to two works by English scholars,-the Lexicon of Liddel and Scott, and the Grammar of Jelf. The Lexicon the student will find contains all the peculiar words and forms not mentioned in my notes; for the writers have thoroughly studied the Lyric poets. This can be said of no other English Greek Lexicon that I know; and, indeed, Liddel and Scott have produced a work honourable to English scholarship, and accurate to a wonderful degree ; so much so, that, while it would be easy to point out hundreds of mistakes in other books of a similar nature, I know only of one or two in this (on amaperbuyings, M. Anton, and olkoorros in Babrius), and these very pardon-I have referred to Jelf's first-rate Grammar rather able. than to the Porsons or Walckenaers who originally discussed the points of syntax alluded to. This saves space, and is really as profitable.

Bergk's edition of the Lyric poets is the one to which my references are made.

ERRATA IN NOTES.

In p. 180, in vii. 3 and 17, destroy the period after τελέση. In p. 185, in v. 425, the passage from Ecclesiastes should be sepa-rated from the Greek verses.

In p. 186, in v. 15 of Alexander, read Phobii.

In the note on Crinagoras, p. 188, χερών must be written, or the adjective placed in the dual.

In note on v. 58 of Simonides, p. 193, correct the accent on $\pi\epsilon\rho\iota$ τρέμει.

In the scolion 7, p. 209, insert "the" before "mind."

FINIS.

BALLANTYNE, PRINTER, EDINBURGH.

•

.

· · · ·

. .

.

.

.

.

